

மாஸ்டர் சாதவீஸ்தை (நாடகத் தொகுதி)

- எஸ். முத்துரான் -

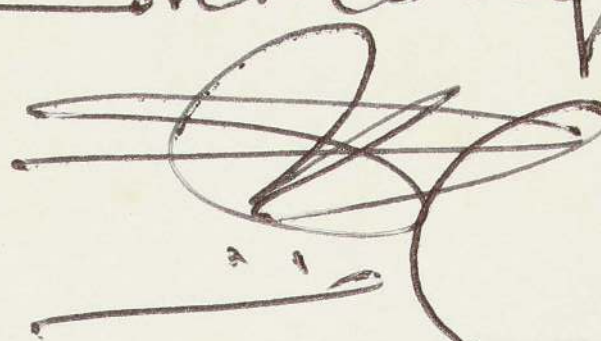

சென்னை ஸ்ரீ சிவாஜி,

அருமை

மான்டம் சாக்விஸ்டை

(நாடகத் தொகுதி)

முத்துமீரான் - நூல்கள்

- உருவகக் கதைகள் - 25. 02. 1982
- கீழ்க்கலங்கை முஸ்லீம்களின்
கிராமியக் கவியமுதம் - மே 1991
- முத்துமீரான் சீறுகதைகள் - மே 1991
- முத்துமீரான் கவிதைகள் - டிசம்பர் 1993
- கீழ்க்கலங்கை முஸ்லீம்களின்
நாட்டார் பாடல்கள் - நவம்பர் 1997
(வடக்கு, கீழ்க்கு மாகாண சாஸ்திரத்திய
மண்டல பரிசு பெற்ற நூல்)
- இயற்கை (உருவகக் கதைகள்) - ஜூலை 1999
(இலங்கை அரசு கரும மொழிகள் திணைக்களத்தின்
2000ம் வருடத்திற்கான விருது பெற்றது.)
- மானிடம் சாகவில்லை - 03. 05. 2001

மாண்டம் சாகவீல்லை

(நாடகத் தொகுதி)

எஸ். முத்துமீரான்

மீராமமா நூல் வெளியீட்டகம்
நிந்தவூர்,
ஸ்ரீ - லங்கா.

இந்நூலானது தேசிய நூலக, ஆவணவாக்கல் சேவைகள் சபையின் உதவியுடன் வெளியிடப்பட்டுள்ள போதும், இந்நூலின் உள்ளடக்கமானது தேசிய நூலக ஆவணவாக்கல் சேவைகள் சபையின் கருத்துக்களை மீறியல்க்கவில்லை.

MANIDAM SAKAVILLAI

(Collection of Dramas)

By : S. Muthumeeran, (C)

First Edition : 03. 05. 2001

இலங்கை தேசிய நூலகம் - வெளியீட்டிற்குப் பட்டியற் தரவு

முத்துமீரான் எஸ்.

மானிடம் சாகவில்லை

நிந்தவர் : மீராஉம்மா நூல் வெளியீட்டாளர் - 2001

பக்கம் : 208 + 12 = 220

சே. மீ. 18

ISBN 955 - 8281 - 01 - 8

I. 894,8112 டி.டி.சி 21

01. வானோலி நூலகம் தமிழ்

II. தலைப்பு

02. தமிழ் நூலகம்

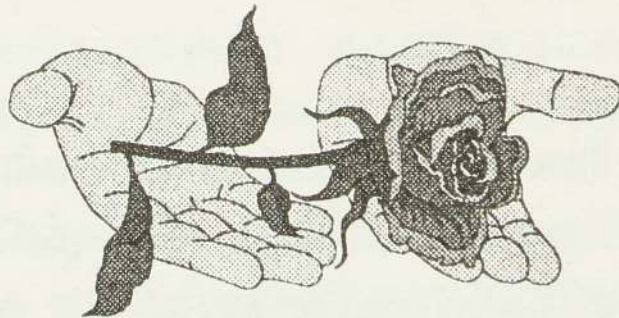
Laser Typesetting : Supercom Computer Systems. Akkaripattu.
Printed at : Goldene Offset Printers,
105, Batticaloa Rd, Kalmunai. Tel: 067- 20617

I. S. B. N. NO : 955 - 8281 - 01 - 8

Published by : MEERAUMMA BOOK PUBLISHERS
"PEARL"
NINTAVUR, SRI LANKA.

வாழ்வில்,
 மறைந்தும், மறையாது,
 மன்தனாய் என்னகத்தீல்,
 புன்தனாய் வாழுகின்ற,
 புகழ்பெற்ற பெருந்தலைவன்.
 முஸ்லீம்கள் முகவாயை,
 முக்தரையாய் அச்சடித்து,
 அரசியலில் பதியவைத்த,
 அந்வுஜீவ்.
 முன்னாள் அமைச்சர்,
 கவிஞர் தலகம், சனாதிபதி சட்டத்தரணி
 மர்ஷும் எம். எச். எம். அஷ்ரப்
 அவர்கட்கு
 நேசத்தோடு

முன்னுரை

பேராசிரியர். சி. மெளனகுரு

தலைவர் - நுண்கலைத்துறை
கிழக்குப் பல்கலைக் கழகம்,
வந்தாறுமுலை.

நாடகம் ஒரு மேடைக்கலை என்பதுடன் அது ஓர் இலக்கிய வடிவமுமாகும். ஒருவரின் மனத்துள்ளேயோ அல்லது இருவரிடையேயோ ஒரு சீக்கல் அல்லது பிரச்சனை ஏற்படுகின்ற பொழுது அங்கு நாடகம் பிறக்கிறது. ஒரு சீக்கல் அல்லது பிரச்சனை முரணைத் தோற்று விக்கிறது. நாடகத்தின் பிரதான அம்சம் இந்த முரணைக் காட்டுவதுதான். மனிதரை அவர்களின் மோதுகை நிலையிற் காட்டுவதுதான் (Man in Conflict) நாடகம்.

உலகின் தலைசிறந்த நாடகங்களில் வரும் கதாபாத்திரங்கள் யாவும் ஏதோ ஒரு வகையில் முகம் கொடுக்கக் கஷ்டப்படும். பிரச்சனையை, போராட்டத்தை அந்நாடகம் சீத்தரிக்கும். இதனால், நாடகம் மனிதப் போராட்டங்களைச் சீத்தரிக்கும் கலையாகிறது.

பிரதான முரண் படிப்படியாக வளர்ந்து தீர்வு பெறுவதை அல்லது அழிந்து விடுவதை அதற்குரிய காட்சி, பாத்திரங்கள், இயக்கமான உரையாடல் மூலம் நாடகம் தரும். ஒரு வசனமாவது பாத்திரமாவது பிரதான முரணிலிருந்து சற்றேனும் விலகி நிற்கலாகாது. இவை யாவும் சிறந்த நாடகங்களுக்குரிய அடிப்படை அம்சங்களாகும்.

நாடகம் என்பது ஒரு மேடைக் கலையாகும். கண்புலனாகக் காட்சி நிகழும் இடமே மேடையாகும். ஆனால், வானொலி நாடகத்தில் செவி புலனாக மனம் எனும் மேடையிற் காட்சி நிகழ்கிறது. வானொலி நாடகத்திற்கும் மேடை நாடகத்திற்கும்டையே நிறைய வேறுபாடுகள் உண்டு.

கட்புலத்திற்குரிய உடல் அசைவுகள், முகபாவங்கள், காட்சிகள் என்பன மேடை நாடகத்தின் தொடர்பு முறைமைகளாக அமைய, குரலின் ஏற்ற இறக்கம் சொற்களைப் பயன்படுத்தும் விதம் ஒலிக்குற்ப்புகள் என்பன வானொலி நாடகத்தின் தொடர்பு முறைமைகளாக அமைகின்றன.

நகழ்ச்சி எங்கு நடக்கிறது? என்ன நேரத்தில் நடக்கிறது? என்ற மனப்பயலத்தைக் கட்டி எழுப்புவதல் பாத்திரங்கள் இன்னார் என கேட்போர் மனதில் நன்றாகப் பதியும் வண்ணம் அவர்களின் பெயர்களைச் சொல்லி அழைத்தல், ஒரு பாத்திரம் அங்கு உள்ளது என்பதை நினைவூட்ட அப்பாத்திரம் இடையிடையே ஒரு வசனமாவது பேசல், பாத்திரங்கள் மிகக் குறைவாக இருத்தல், தீரெனப் பிரசங்கங்களிற் பாத்திரங்கள் இறங்காமல் இருத்தல், ஒவ்வொரு சொல்லையும் அளவறிந்து உபயோகித்தல் என்பன போன்றவை வானொலி நாடக எழுத்து நுட்பங்கள். செவியும் மனமுமே, வானொலி நாடகம் கேட்போரின் செயற்பாட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன என்பதனை வானொலி நாடக, எழுத்தாளர் மனதில் இருத்தல் அவசியம்.

நண்பர் முத்துமீரான் அவர்களின் இத்தொகுதியில் ஐந்து வானொலி நாடகங்களும் ஒரு மேடை நாடகமும் இடம்பெற்றுள்ளன. கடந்த நான்கு தசாப்தங்களாக வானொலி நாடகங்களை எழுதி வரும் இவரது “காதலும் கருணையும்” எனும் வானொலி நாடகம் இவரது 16வது வயதில் (02. 12. 1957ல்) வானொலியில் ஒலிபரப்பப்பட்டமை எமக்கு வியப்பைத் தருகிறது. இதுவரை 200 க்கு மேற்பட்ட வானொலி நாடகங்களை இவர் எழுதியுள்ளதாக அறிக்கிறோம். இத்தொகுதியிலுள்ள வானொலி நாடகங்களும், மேடை நாடகமும் 1957இலிருந்து 1999 வரை அவர் எழுதிய நாடகங்களிலிருந்து தெரிவு செய்யப்பட்ட நாடகங்களாகும்.

தம் நாடகங்களுக்குரிய கருப்பொருளாக அன்பு, மனிதாபிமானம், அதிகாரத்திற்கு எதிரான குரல் என்பனவற்றை முத்துமீரான் கொள்கிறார்.

“காதலும் கருணையும்” கருணையினாலும் தன்மீது வைத்த அன்பினாலும் ஒரு ஏழைச் சிறியக்காக உயிர்வீடும் மகாராணியைப் பற்றிக் கூறுகிறது.

‘வடிகால்’ பண ஆசை பீடித்த கணவனின் திட்டத்திற்கு மாறாக அன்புள்ளங்களை இணைக்கும் ஒரு தாயைப் பற்றிக் கூறுகிறது.

‘ஒளரங்கசீப்’ மக்களின் பணத்தை வீணாக்கிய தகப்பனுக்கு எதிராகச் சீந்தத்துச் செயற்பட்ட ஒரு மகனைப்பற்றிக் கூறுகிறது.

‘தீப்புசல்தான்’ மக்களோடு மக்களாக நின்று சாதாரண மனிதனாகப் போரீட்ட மன்னனைப் பற்றிக் கூறுகிறது.

‘மானிடம் சாகவில்லை’, ‘மானிடம் ஒளிவீசுகிறது’ ஆகிய இரு நாடகங்களும் இனியேத எண்ணங்களுக்குள் அமிழ்ந்து போகாமல் தன் இமைல்லாத மற்ற இனத்தைக் கோபவெந் கொண்ட, தம் இனத்தவரீடமிருந்து காப்பாற்றும் மனிதாய்மானிகள் பற்றிக் கூறுகின்றன.

முத்துமீரானின் சீறப்பம்சம் மக்கள் நலனாட்டம் கொண்டதாக அவர் எழுத்து இருப்பதாகும். மன்னர்களை நாயகர்களாக வைத்து நாடகம் எழுதினாலும் மக்கள் மீது வீரப்பமும், மக்கள் நலனில் அக்கறையும் கொண்ட மன்னர்களையே அவர் தெரிந்துள்ளார். இனப் பிரச்சனைகள் ஏற்பட்ட போதும் மனிதராக தம் மற்ற இனத்தவரையும் மதிக்கும் அல்மா, மாணிக்கப்பரிகாரி போன்ற பாத்திரங்களையே அவர் பிரதானமாக்குகின்றார்.

அதிகாரத்திற்கு எதிரான குரல் , அதிகாரம் ஏற்பட்ட காலம் தொட்டே வந்துள்ளது. அக்குரலின் ஞாயப்பாட்டை சீறந்த கலைஞர் எப்போதும் தம் படைப்புகளில் வற்புறுத்தியே வந்துள்ளனர். அதிகாரம் மிகுந்த பாதுஷாவிற்கு எதிராகச் செயற்படும் பர்ஷாத் (காதலும் கருணையும்) போடியாரான தன் கணவருக்கு எதிராகச் செயற்படும் அவ்வாஉம்மா (வடிகால்) ஆகியோர் முத்துமீரானின் அதிகார எதிர்ப்புக் குரல்களாக நமக்குத் தெரிகின்றன.

இத்தொகுதியின் மூன்று நாடகங்கள் தென்கீழக்கு இலங்கை முஸ்லீம் - தமிழ் மக்கள் நடமாடும் நாடகங்களாகும். அவர்களின் பேச்சு மொழி .

இந்நாடகங்கள் மூலம் வெளிவருதல் இன்னொரு சீர்ப்பம்சமாகும். வானொலி பல்வேறு பிரதேச பேச்சு மொழிகளையும் அந்நியம் ஒரு சாதனமாயுள்ளது. கீழ்க்கு மாகாணத்தின் பேச்சு மொழியினை வானொலி மூலம் தந்த பெருமையினையும் முத்துமீரான் பெறுகிறார். “நறுவீசானாமனிசன், அழிச்சாட்டியம் செய்ய்தாம், நேத்துலாவு, சூட்டத்தள்ளி அடிச்சாரு, நல்லா மறந்து பெய்த்து, அதுசர் நம்மட கல்லெல்லாம் எப்ப தாறயாம், கடும் அறும்பா வீக்கானுகள், என்ன கறும்த்துக்கு மூச்சுப் புடிச்சுக் கத்துதோ” போன்ற சொற்றொடர்கள் இதற்கு உதாரணம். நறுவீசு, லாவு, பெய்த்து நம்மட, தாறயாம், அறும்பு, கறும்பு போன்ற மக்கள் அன்றாடம் வழங்கும் சொற்களை தன் நாடகங்களுக்கடாக பிரபல்யப்படுத்துவதற்கு நாம் அவரைப் பாராட்ட வேண்டும். மக்கள் நலனாட்டம் கொண்டவர். மக்கள் மொழியைப் பாவிய்பதில் வியப்பில்லை. (முத்துமீரான் நாட்டுப் புறவியல் ஆர்வலர் என்பதும் அது சம்பந்தமான சில நூல்களும் கட்டுரைகளும் அவர் எழுதியுள்ளமையும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.)

சமூகத்தின் முரண்களையும், போலித்தனங்களையும், பீழையான போக்குகளையும் இனம்காட்டி சமூகத்தை ஆற்றும்படுத்த முனையும் போக்கினை முத்துமீரானின் நாடகங்களிற் காணுகிறோம். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக முத்துமீரான் அவர்களிடம் சீரந்த நாடகம் எழுதுவதற்குரிய எழுத்தாற்றல் காணப்படுகிறது.

நண்பர் முத்துமீரான் இலக்கிய உலகில் நீண்ட காலமாக அந்நியப் பட்டவர். அந்நி, அனுபவத்தோடு பல்வேறு பரிசீல்களையும், பட்டங்களையும் தன் இலக்கிய சேவைக்காகப் பெற்றவர். நிறைய நூல்களை எழுதிப் பிரபல்யம் பெற்றவர்.

அவரிடமிருந்து அதிகமாக நாம் எதிர்பார்ப்பதில் தவறில்லைத்தானே. மேலும் மேலும் தன் அனுபவங்களையும் சீந்தனைகளையும் நாடக உடக மூலம் மக்களுக்கு அவர் தெரியப்படுத்த வேண்டும் என்பதே நமது அவா.

அ. வெ. சிவ
10/4/2000

என்னுரை

நான் 1957ம் ஆண்டிலிருந்து 1999ம் ஆண்டு வரை எழுதிய வானொலி நாடகங்களில் ஐந்தையும், மேடை நாடகங்களில் ஒன்றையும் தெரிந்தெடுத்து இந்நாடகத்தொகுதியை உருவாக்கத் தந்துள்ளேன். இந் நாடகங்கள் முக்கியமாக மானிடநேசத்தையும், சுதந்திர வேட்கையினையும், தாய்நாட்டுப் பற்றுணையும், மத நல்லணக்கத்தினையும், தாய்ப்பாசத்தின் தூய்மையையும், சமுதாயச் சீலமைகளையும் சீரழிவுகளையும், பிற்போக்காளர்களின் சுழிவு நெழிவுகளையும், அடக்கு முறையின் அவலங்களையும், உண்மைக்காகப் போராடும் உயர் பண்புகளையும், உயிர்த் துடிப்புள்ள சமுதாயத்தை உருவாக்கத் துடிக்கும் உள்ளங்களையும், இதய தாயங்களையும் கருப்பொருளாகக் கொண்டு என்னால் எழுத்தப்பட்டுள்ளன.

என் இளமைக்காலங்களோடு இணைந்து வந்த இந்நாடகங்களை, என் அனுபவமும், முதுமையும் எனக்கு உதவி, அவைகளின் கருவில் அணு வேனும் மாற்றம் செய்யாது, இத்தொகுதி இறுக்கமாகவும், ஆழமாகவும் மீளிர வேண்டுமென்பதற்காக, இவைகளைப் புடம்போட்டு, பட்டை தீட்டித் தந்துள்ளேன். இது உங்களுக்கு வியப்பைத் தந்தாலும் தரலாம். ஆனால் எனக்கு வசதியும் வாய்ப்பும் கிடைத்த நேரம் என் பிள்ளைகளை அழகுபடுத்துவது என் கடமை யல்லவா? அதைத்தான் நீங்கள் மனநிறைவுடன் களிப்புறச் செய்துள்ளேன். இனி, இரவு பகலாக என்னோடு பேச மகிழ்ந்த, என் படைப்புக்கள் உங்களோடும் பேசப் பழகப் போகின்றன. அவைகளை நீங்களும் நேசித்து, உள்ளத் தூய்மையோடு உறவாடி மகிழ்வீர்களென்று எதிர்பார்க்கின்றேன். உங்கள் மகிழ்ச்சியே என் திருப்தி.

இத்தொகுதி இவ்வளவு சீரப்பாக வெளிவர பல வழிகளில் எனக்கு ஆலோசனைகளையும், ஆக்கபூர்வமான உதவிகளையும் அளித்த அருமைச் சகோதரர்களான பேராசிரியர் டாக்டர் கவிக்கோ அப்துல் ரகுமான், தமிழ் நாடு சென்னை, புதுக்கல்லூர் பேராசிரியர் மு. இ. அகமது மரைக்காயர்,

தென்கீழக்கு கலாசார பேரவையின் இணைச் செயலாளர்களான கவிஞர் பாலமுனை பாநூக், கவிஞர் அன்புடன், பல வேலைப்பழுக்களுக்கீடையிலும் முகம் கோணாது முன்னுரை வழங்கி என்னைக் கௌரவித்த கீழக்குப் பல்கலைக்கழக நுண்கலைத் துறைத் தலைவர் பேராசிரியர் சி. மௌனகுரு, இரவு பகல் பாராது என்னோடு கண்விழ்த்திருந்து அச்சுப் பிரதிகளை சரிப்பறை பார்த்து உதவிய என் இதயக்கொழுந்து அன்பு மகள் ஹூஸ்னா நியாஸ் ஆதம், என் மனநிலை அந்நிந்து மனம் கோணாது அதற்கேற்றவாறு உறுதுணை புரிந்த என் இனிய மனைவி ஆசியா முத்துமீரான், எனது நூல்களைத் தொடர்ந்து வெளியீட்டு வரும் மீராஉம்மா நூல் வெளியீட்டகப் பண்பு பாளர்களான எஸ். அப்துல் வாஹீட், எஸ். அப்துல் ஜப்பார், சட்டத்தரணி எஸ். செய்யிது அப்பாச் ஆகியோர்களுக்கு என்றும் நன்றிக் கடப்பாடுடையேன்.

இன்னும், இத்தொகுதியில் இடம்பெற்றுள்ள நாடகங்கள் ஒலிபரப்பப் பட்ட கால கட்டங்களில் வானொலி நேயர்கள் மத்தியில் ஜனரஞ்சகமாக ஊடுருவிப் பாய்வதற்கு உறுதுணையாக நின்று உழைத்த வானொலி நடிக்காளான கலாயுசணம், கே. ஏ. ஜவாஹர், ஞெய்நகீம் சவீட், பி. எச். அப்துல் ஹமீத், என். தால்ப், ஓ. நாகூர், ஆமீனாபேகம் பாநூக், கே. எம். ஏ. முகைதீன், ராஜேஸ்வரி பிச்சாண்டி (ராஜேஸ்வரி சண்முகம்), ஈ. எஸ். பிச்சையப்பா, ஆர். வீக்டர், எஸ்.எம். நஸ்ரூதீன், எஸ். எம். ஏ. ஜப்பார் ஆகியோர்களுக்கும், இந்நாடகங்களை நெறியுட்கீ உயிரூட்டிய நெறியாளர்களான எஸ். சண்முகநாதன் (சானா), எம்.எச். குத்தாஸ் மரைக்காயர், எம். அஷ்ரஹ்கான், நல்ல நண்பனும் வானொலி நகழ்ச்சித் தயாரிப்பாளருமான எம். எம். இர்பான், என் தீருமையை இனங் கண்டு கூடுதலாக முஸ்லீம் சேவையில் சந்தர்ப்பமளித்துதவிய முன்னாள் முஸ்லீம் சேவைப் பணியாளர் அல்ஹாஜ். வீ. ஏ. கபூர் ஆகியோர்களுக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றிகள்.

மேலும், இத்தொகுதி எண்மனம் குளிர் அழகாகவும், ஒழுங்காகவும் விரைவாகவும் வெளிவருவதற்கு உறுதுணையாக நின்று உழைத்த கல்முனை கோல்டன் ஓப் செந் அச்சக உரிமையாளர் ஜீவா, அவர் உதவியாளர்கள், லேசர் அச்சுப் பிரதிகள் செய்துதவிய சுப்பார்கொம் கொம்பியூட்டர் ஸ்தாபன உரிமையாளர் அனஸ்தீன், போட்டோபவர் கொம்பியூட்டர் நிருவனத்தை சேர்ந்த எஸ். வாசுதேவ் ஆகியோர்களுக்கும் என் இதய பூர்வமான நன்றிகள்.

03. 05. 2001

எஸ். முத்துமீரான்

முகவர்

☐ காதலும் கருணையும்	-	01-37
☐ வடிகால்	-	38-73
☐ மானிடம் சாகவில்லை	-	74-97
☐ மைசூர் மாமன்னன் திப்புசல்தான்	-	98-139
☐ மாமன்னன் ஒளரங்கசீப்	-	140-174
☐ மானிடம் ஒளிவீசுகிறது	-	175-205

காதலும் கருணையும்

(சரித்திர நாடகம்)

(02. 12. 1957ல் இலங்கை வானொலி தமிழ்
நிகழ்ச்சியில் ஒலிபரப்பப்பட்டது.)

பாத்திரங்கள்

பர்ஹாத்	-	சிற்ரி
குஸ்கு	-	மன்னன்
ஷிரீன்	-	ராணி
அமைச்சர்	-	மந்திரி
ஒருவர்	-	மனம்
காட்சிகள்	-	07

காட்சி - ஒன்று

ஒருவர் : அவள் ஒரு அழகி. கடைந்தெடுத்த தங்க விக்കிரகம். அழகொளி தகதகவென ஜொலிக்கும் நவரத்தினம், மண்ணில் நடந்து வரும் விண்ணின் வண்ணத் தேவதை, ஆர்மேனிய தேசத்து மன்னனின் ஏகபுத்திரி. பெயர் ஷிரீன், ஈரான்தேச இளவரசன் குஸ்ருவுக்கும் ஷிரீனுக்கும் ஆர்மேனிய தேசத்தில் விவாகம் முடிந்ததும், இளவரசன் குஸ்ரு தன் இனிய மனைவி ஷிரீனுடன் ஈரானுக்கு திரும்பிக் கொண்டிருந்தான். வழியில், விதியின் விளையாட்டால், பர்ஹாத் என்ற தரித்திரனான சிற்பி, குஸ்ரு இளவரசனுடன் சென்று கொண்டிருந்த ஷிரீன் ராணியைக்கண்டான். அந்த, ஆண்டவனின் அதி அற்புத தேவதையின் அழகில், அகிலத்தையே மறந்தான். ஊர்ந்து சென்ற உலகத்து விண்மீனில், உயிரையே பறிகொடுத்தான். ராணி ஷிரீனைப் பின்தொடர்ந்து, ஏழைச்சிற்பி பர்ஹாத்தும், ஈராளை அடைந்தான். அந்தக் கந்தச்சன் பர்ஹாத், ஷிரீனின் (போய்க்கொண்டு) அழகில் மயங்கி எந்தநேரமும்....

பர்ஹாத் : ஷிரீன்.... ஷிரீன்.... (மௌனச்சிரிப்பு) என்ன அழகு.... ஈரேழு வருடத்தில் உலகத்தில் உற்பத்தியாகும் காந்த சக்தியே அந்த வண்ணத்தேவதை ஷிரீனின் விழிகளின் சக்திக்கு இணையாகாது.... ஷிரீன்.... இந்த ஏழைச்சிற்பி நான் எங்கே? மண்டலத்தை ஆழும். மாமன்னன் குஸ்ருவின் மனைவி நீ, எங்கே? நீயோ நாட்டு மன்னனின் இதய ராணி.... நானோ கல்வெட்டும் தரித்திரன்.... (பெருமூச்சு விட்டபடி) இந்தக் கல்வெட்டும் சிற்பிக்கு, காதல் ஒரு கேடா....? மாற்றான் தோட்டத்து மல்லிகையின் மணத்தில் மயங்கும், மனமே; உனக்கு ஏன், இவ்வளவு ஆசை....? ஷிரீன்.... பால் போன்ற நிலவு....! இதனால் எனக்கென்ன லாபம்....? உம்.... இந்த

அமுத நிலா வெளிச்சத்தில் ஷிரீன் குஸ்ரு மகாராசனுடன்
(போய்க்கொண்டு) உல்லாசமாகப் பேசி மகிழ்ந்து சிரிப்பாள்....

(ஷிரீன் சிருங்காரமாகச் சிரிக்கும் சப்தம்.)

ஷிரீன் : நாதா.... தங்கள் குளுமையான கருணை நிறைந்த பார்வையும், காதல் கனிந்த பாசமும் என்னை எல்லையற்ற இன்பபுரிக்கு அழைத்துச் செல்கிறது.... அரசே! நான் ஒரு பசுமை நிறைந்த நந்தவனமாகவும், தாங்கள் இதை மலர்களைப் போன்று அழகு செய்பவராகவும் வாழ்வோம்.... பூரணச்சந்திரன், பால்போன்ற அமுத வெள்ளத்தை அள்ளிச் சொரிந்து கொண்டிருக்கின்றான்.... இளந்தென்றலின் ஸ்பரிசத்தில் இயற்கையே ஜில்லென்று கிடக்கிறது....

குஸ்ரு : பேசு கண்ணே, பேசு.... வசந்த கால வானத்து வெண்ணிலவே பேசு.... உன் பேச்சைக் கேட்டு மந்தமாருதம் கூட, மயங்கிக் கிடக்கிறது.... உன் கொவ்வை அதரங்கள் அசைவதே ஒரு தனியழகு.... உன் ரீங்காரக் குரலைக் கேட்கவே இன்பம் அலை மோதுகிறது....

ஷிரீன் : ஆலப்பனா....

குஸ்ரு : ஷிரீன், உன் கனிவான பேச்சும், கள்ளூறும் கனியிதழ் வழங்கும் தெள்ளமுதமும், தேனிசையும், தெவிட்டாத காதல் ரசமும் என்னை.... ஷிரீன்.... என்னைச் சொர்க்கத்தின் வாசலுக்கே இழுத்துச் சென்று இன்பக் கடலில் மூழ்கடித்து விடுகின்றன.... கண்ணே! உன்னை எனக்கு ராணியாக்கித் தந்த இறைவன் மேலானவன்....

ஷிரீன் : ஆலப்பனா! அன்புடன் அணைத்து அமுத மொழியால் என்னை மகிழ்விக்கும், தங்களுக்கு என்ன கைமாறுதான் செய்ய முடியும்....?

குஸ்ரு : கைமாறு வேண்டாம் கண்ணே! காலமெல்லாம், உன் காந்தவிழிப்பார்வையில் நான் கலந்திருந்தால் மட்டும் போதும்.... இன்று போல் உன் உள்ளம் எனக்காக என்றும் இருந்தால் போதும்.... ஷிரீன், என்ற என் இதயராணி இந்த உலகம் முடியும் வரை என் உள்ளத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தால் போதும்.... இதைச் செய்வாயா, கண்ணே?

ஷிரீன் : ஆலப்பனா! நான் எவ்வளவு பாக்கியாசாலி.... இந்தப் பாரசீக சாம்ராஜ்ஜியத்தின் மாமன்னர் நீங்கள். உங்களுக்கு நான் மனைவியாக இருப்பதற்கு பாக்கியம் தந்த ஆண்டவனுக்கு நான் எப்படித்தான் நன்றி சொல்வேன்....?

குஸ்ரு : கண்ணே! நீ மட்டும் பாக்கியசாலியல்ல.... நானும் தான் மிகப்பாக்கியசாலி.... ஆர்மேனிய நாட்டு அழகுத் தேவதையை மனைவியாக அடைந்ததற்கு நான் என்ன தவம் செய்தாலும் தகுமா....?

ஷிரீன் : நீங்கள் என்னை கூடுதலாகப் புகழுகின்றீர்கள்....

குஸ்ரு : உண்மையைக் கூறுகிறேன்.... உன் அழகிற்கு ஈடு, இந்த உலகில் எங்குமே இல்லை....

ஷிரீன் : எனக்கு வெட்கமாய் இருக்கிறது?

குஸ்ரு : உன் வெட்கத்தில்தான் எவ்வளவு லாவண்யம்....

ஷிரீன் : போதும், ஆலப்பனா....

குஸ்ரு : ஷிரீன்....

ஷிரீன் : ஆலப்பனா....

குஸ்ரு : அந்த நிலா, உன் முகத்தைப் பார்த்துப் பொறுக்க முடியாமல் வெட்கி மறைவதைப் பார்த்தாயா (போய்க்கொண்டு) உன் முகம் அவ்வளவு அழகு....

(பர்ஹாத்தின் மௌனச்சிரிப்பு)

பர்ஹாத் : பொங்கியெழும் பூரணச்சந்திரனைக் காட்டிக், காட்டி மன்னன் குஸ்ரு, ஷிரீனை மயக்குவான்.... அந்த மயக்கத்தில் ஷிரீன், அவன் தோள்களில் மடிந்து சாய்வாள்.... சாய்ந்த ஷிரீனை மன்னன் அணைத்து முத்த மழை பொழிவான்.... உம்.... எனக்கேன், அந்த எண்ணம்? கல் உடைக்கும் நான் எங்கே.... அரச போகத்தில் நீந்தி விளையாடும் ராணி ஷிரீன், எங்கே? இல்லை, இல்லை. என் இதயத்தைப் பிழிந்தெடுத்துக் கொண்டிருக்கும் அந்த அழகுத் தேவதை, ஷிரீனைப் பார்த்தால்தான் என் மனம் சாந்தி அடையும்.... ஷிரீனுடன் உள்ளம் குளிரப் பேசினால்தான் எனக்கு நிம்மதி.... ஷிரீனைப் பார்த்தே தீருவேன். அவள் எங்கிருந்தாலும் அங்கு நான் செல்வேன்.... என் இதயராணியே.... என்னை சாகடித்து விடாதே.... நீதான் என் பேச்சும், மூச்சும்.... நீயின்றி எனக்கு வாழ்வே இல்லை.... ஷிரீன்! நீ எங்கே இருக்கிறாய்....? (போய்க்கொண்டு) மன்னனோடு மயங்கிக்கிடந்தது....

ஷிரீன் : இந்த இரவு அவ்வளவு இனிமையாக இருக்கிறது....

குஸ்ரு : ஷிரீன், என் கண்ணை, இந்த இரவு இப்படியே இருந்து விடமாட்டாதா?

- ஷிரீன் : தென்றல், குளிக்கிறது.....
- குஸ்ரு : உன்மேல் அதற்கும் பொறாமை. ஷிரீன், ஒரு விடயத்தை அடியோடு மறந்து விட்டேன்.
- ஷிரீன் : ஆலப்பனா.....!
- குஸ்ரு : நீ. அன்று சொன்னது ஞாபகமிருக்கிறதா?
- ஷிரீன் : எது.....?
- குஸ்ரு : அதோ, தெரிகிறதே அந்தக் கல்மலை, அந்த மலையிலிருந்து, நம் அரண்மனைப் பூந்தோட்டம் வரைக்கும் அழகான நதியொன்று வெட்டுவிக்கச் சொன்னாய் அல்லவா.....?
- ஷிரீன் : ஆமாம்.....
- குஸ்ரு : அந்த நதியின் இருமருங்கிலும் கண்ணைக் கவரும் வண்ணச் சிலைகளையும் செதுக்கி வைக்கும்படி கூறினாய் அல்லவா?
- ஷிரீன் : கூறினேன்..... அதற்கு இப்போது என்ன அவசரம்?
- குஸ்ரு : என் இதயராணியின் உள்ளத்து ஆசையை உடன் நிறைவேற்ற வேண்டாமா.....?
- ஷிரீன் : ஆலப்பனா..... நீங்கள் கஷ்டப்படவேண்டாம். காலம் போகட்டும்.....
- குஸ்ரு : என்னால் பொறுக்க முடியாது..... உடனே அந்த மலையைக் குடைந்து நதியை உருவாக்கும் பணியைத் தொடர எங்கள் அமைச்சருக்குப் பணித்து விட்டேன்.

ஷிரீன் : சிலைகள் செதுக்க சிற்பி

குஸ்ரு : அமைச்சர், சிற்பியோடு வந்து விடுவார்.

(குதிரை தூரத்தில் ஓடிவரும் சப்தம்)

ஷிரீன் : ஆலப்பனா? என் உள்ளமெல்லாம் பூரிக்கின்றது....

குஸ்ரு : ஷிரீன், உன் மகிழ்ச்சியே என் மகிழ்ச்சி.... உன் மகிழ்ச்சிக்காக இப்பாரசீக சாம்ராஜ்ஜியத்தையே இழக்கச் சித்தமாயிருக்கின்றேன்.... என் இன்பமே! ஓரிரு மாதங்களில் அந்த மலையிலிருந்து நதி ஓடத்தொடங்கி விடும்.... அந்த நதியில் நாம் இருவரும் படகோட்டி மகிழலாம்.

ஷிரீன் : சிலைகளோடு சிரித்தும் மகிழலாம்....

(இருவரும் சிரிக்கின்றனர்.)

குஸ்ரு : அதோ! பார் ஷிரீன் அமைச்சர் குதிரையில் வந்து கொண்டிருக்கிறார்....

(குதிரை ஓடிவரும் சப்தம்)

ஷிரீன் : அமைச்சரின் பக்கத்தில் இன்னும் ஒருவர் கூடவே வருகிறார்....

குஸ்ரு : அவன்தான் கல்வெட்டும் சிற்பியோ?

(குதிரை ஓடிவரும் சப்தம் உச்சமடைந்து மறைகிறது)

அமைச்சர் : (வந்துகொண்டு) மன்னர் பிரான் வாழ்க....!

குஸ்ரு : வாருங்கள் அமைச்சரே....

அமைச்சர் : மன்னவா.... தங்கள் கட்டளைப்படி இதோ ஒரு கல்வெட்டும் சிற்பியை அழைத்து வந்திருக்கிறேன். இவன் ஒரு கைதோர்ந்த கல் செதுக்கும் சிற்பி.... மகா திறமைசாலி, கல்லைக் கடைந்து, கண்ணைக் கவரும், வண்ணச்சிலைகளை வடிப்பதில் வல்லவன். இந்தப் பாரசீக சாம்ராஜ்ஜியத்தின் பெருமையை பறை சாற்றிக் கொண்டிருக்கும், பல்லாயிரக்கணக்கான அழகுச் சிலைகளின் அதிபதி இவன்....

குஸ்ரு : அப்படியா? மிக்க மகிழ்ச்சி....

அமைச்சர் : ஆனால்....

ஷரீன் : ஆனால், என்ன அமைச்சரே?

அமைச்சர் : பாவம்! விதியின் விளையாட்டால், வீதிக்கு வந்து வீணை அலைந்து கொண்டிருக்கிறான்.... உளியும், சுத்தியலும், இவன் தோளிலே தூங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன....

பர்ஹாத் : (மெல்லிய தொனியில்)

இறைவா! இதோ என்முன் நிற்பவள் யார்? இந்திர லோகத்து தேவமாதோ? அல்லது உலகத்து அழகை யெல்லாம் ஒன்று திரட்டி வடித்தெடுத்த வண்ணச் சிலையோ? இல்லை.... இல்லை. உம். அன்று பார்த்த மன்னனின் மனைவிதான் இவள்.... நான் சதா, நினைந்து நினைந்து மனவேதனை அடைந்து கொண்டிருக்கும், மன்னனின் மனைவி ஷரீன்தான் இவள்.... அன்று, குஸ்ரு, மன்னனோடு வரும் போது கண்டு, நான் மதியிழந்து தேடியலையும் ஆர்மேனிய நாட்டின் இளவரசிதான் இவள்.... ஆமாம்.... வாழ்நாளில் ஒரு நாளாவது காண்பேனா என்று கலங்கிக்கொண்டிருந்த என் இதயத்து நாயகிதான் இவள்.... ஒளி தகதகக்கும் வர்ணஜாலங்கள் நிறைந்த ஷரீனே....

- குஸ்ரு : சிற்பியே.... என்ன வாய்க்குள் முணுமுணுக்கின்றாய்?
- பர்ஹாத் : ஆ!.... என்ன சொன்னீர்கள் மன்னவா....?
- குஸ்ரு : உன் பெயர் என்ன?
- பர்ஹாத் : பர்ஹாத்....
- குஸ்ரு : தொழில்?
- பர்ஹாத் : கல்வெட்டுவது.... சிலைகள் வடிப்பது இதுதான் என் தொழில். மன்னவா பாழாய்ப்போன என் விதியை என்னால் சீர்செய்ய முடியவில்லை. ஆனால், கல்லைச் செதுக்கி, காலத்தால் அழிக்க முடியாத அழகுச்சிலைகளை, வடித்து சீர்படுத்தி விடுகிறேன்....
- குஸ்ரு : பர்ஹாத்! நான் கட்டளையிடும் வேலைகளைச் செய்து முடித்தால், நீ விரும்பியதைத் தருவேன். உன் நொந்து போன வாழ்க்கையையும் நீ வளமாக்கிக் கொள்ளலாம்....
- பர்ஹாத் : கூறுங்கள் மன்னவா....
- குஸ்ரு : என் மனைவி ஷிரீனின் விருப்பப்படி, அதோ தெரிகிறதே அந்தக் கல்மலை.... அதிலிருந்து இந்த அரண்மனை நந்தவனம் வரைக்கும், ஒரு நதியை உருவாக்கித்தர வேண்டும். நதியின் இருமருங்கிலும் வண்ணச் சிலைகளை வடித்து நிர்மாணிக்க வேண்டும்.... முடியுமா பர்ஹாத்?
- பர்ஹாத் : ஆண்டவன் அருளும், அயரா உழைப்பும், ஆணித்தரமான உள்ளத்து உறுதியும் இருக்கும் வரை, நதியென்ன, பெருங்கடலையே என்னால் உருவாக்க முடியும்....

கடினமென்பதும், முடியாதென்பதும் என் சரித்திரத்திலேயே கிடையாது....

குஸ்ரு : சபாஷ்! பர்ஹாத், உன் வீரத்தையும், தைரியத்தையும் மிகவும் பாராட்டுகிறேன்....

ஷிரீன் : ஆமாம், பர்ஹாத்.... உன் மனவறுதியைப் பார்த்து, இதய மெல்லாம் பூரிப்படைகிறது.... உன் உள்ளத்து உறுதி, உன்னை, உச்சிக்கே உயர்த்தி விடும். ஓயாத வேலை உள்ளபோது, உன்னை ஒருபோதும் சஞ்சலம் அணுகாது.... விதியும் உன்னிடம் அதிகம் விளையாட்டுக் காட்டாது.... உன் வேலை முடிந்ததும், நீ விரும்பியதை எங்களிடம் இருந்து சன்மானமாகப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

பர்ஹாத் : ஈரான் தேசத்தின் மாமன்னனின் இதயராணியே! எனக்குப் புகழும் பெருமையும் அவசியமில்லை....

ஷிரீன் : அப்படியானால் பொன்னும் மணியும் தருகிறோம்....

பர்ஹாத் : பொன்னும் மணியும் வேண்டியதில்லை....

ஷிரீன் : மாநிலமும் மாடமாளிகைகளும் தருகிறோம்.

பர்ஹாத் : என் புண்பட்ட இதயத்திற்கு அவைகள் சாந்திதராது.... ராணியே.

ஷிரீன் : அப்படியானால்....?

பர்ஹாத் : என்னுடைய கைவண்ணம் உங்களை மகிழ்வித்தால் அதற்காக உங்கள் தரிசனமும், உவப்பான பேச்சும்,

கனிவான நோக்கும் காலமெல்லாம் எனக்குக் கிடைத்தால் அதுவே போதும்.... அதுவே என் அதிஷ்டபாக்கியம். இனி நான் மலையைச் செதுக்கி நதியை உருவாக்குவது இறை வனுடைய விருப்பத்தைச் சார்ந்தது.... இனி நீங்கள் மகிழ்வதே என்முக்கிய (போய்க்கொண்டு) உழைப்பாகும் ராணியே! இதோ புறப்படுகிறேன்....

ஷிரீன் : என்னுடைய வாழ்த்துக்கள் உன் முயற்சி வெற்றி பெற என் பிரார்த்தனைகள்.... (போய்க்கொண்டு) சென்று வா.... ஈரான் நாடே உன்னை வாழ்த்தக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறது.

(இசை)

காட்சி - இரண்டாம்

(கல்மலையில் ஆறு வெட்டும் சப்தம்)

பர்ஹாத் : ராணி ஷிரீனின் பொருட்டால் இந்தக் கல்மலையில் நதியை வெட்டி விட்டேன்.... உம்.... எப்படித்தான் என் மெலிந்த ஒல்லி உடல் இந்த மலையைக் குடைந்து நதியை வெட்டியதோ? எங்கிருந்துதான் இந்தச் சக்தி என் உடலுக்கு வந்ததோ....? (பெரு மூச்சுடன்) உலகத்தில் என் போன்றவன் பிறந்ததுமில்லை. இனி பிறக்கப் போவதுமில்லை. ம்.... துன்பமே! என்னை இது வரையும் ஆட்டிப் படைத்தது போதாதா? ஏ.....! விதியே! இன்னுமா உன் அகோரப்பசி தீரவில்லை? ஏ.... காதலே! இறப்பில்தான் எனக்கு நிம்மதியா? காதல் வலையின் சிறைவாசத்திற்கு முடிவே கிடையாதா? (குதிரை தூரத்தில் ஓடிவரும் சப்தம் -பின்னணியில்...)

இறைவா! என் வாழ்விற்கு விடிவே கிடையாதா? அழகே! நீ எவ்வளவு பயங்கரமானவள். உன்னால் தான் எனக்கு எத்தனை துன்பம்.... எனக்கு இந்த காதல் ஆசை வந்திருக்கவே கூடாது.... இறைவா! ஏனிந்தக் கொடுமை எனக்கு....? அழகைக்காட்டி, ஆசையைத் தூண்டிய உனக்கு, இன்னுமா என்மேல் கருணை வரவில்லை. ஒழுக்கமில்லாத என் உள்ளத்திற்கு நீ அளித்த தண்டனை போதும்.... விதிக்கு நானொரு விளையாட்டுப் பொம்மை.... ஐயோ போதும்.... ம.... போதும் நான் படும் வேதனை போதும்.... (குதிரை ஓடிவரும் சப்தம் உச்சமடைந்து மறைகிறது.)

ஷிரீன் : (வந்துகொண்டு) பர்ஹாத்! நதி வெட்டும் வேலை பூரணமாக முடிந்து விட்டதா....?

பர்ஹாத் : ஆமாம் ராணியே.... இந்த ஒருவருடம் எப்படிப் போனதென்றே, எனக்குத் தெரியவில்லை.

ஷிரீன் : ஆஹா! என்ன அழகான கற்சிலைகள், சலேரென ஓடும் அழகான ஆறும், அதன் அசைவும் என்னை எல்லையற்ற இன்பபுரிக்கே இழுத்துச் செல்கின்றன.... பர்ஹாத்! நீயொரு தெய்வீகச் சிற்பி....

பர்ஹாத் : இப்பொழுதுதான் என் வறண்டுபோன நெஞ்சு குளிர்ந்தது ராணியே!.... உங்கள் வாயிலிருந்து வரும் ஒவ்வொரு வார்த்தையும், என் உடலிலுள்ள ஒவ்வொரு நரம்பி னூடாகவும் இடித்துப்பாய்ந்து எனக்கு இன்பமூட்டுகின்றன. ராணியே! இந்த மட்டிலாவது என் விதி எனக்கு உதவி புரிந்ததே....

ஷிரீன் : பர்ஹாத்! நீ இனிக்கவலைப்படத் தேவையே இல்லை. பொன்னும், மணியும், முத்தும் அள்ளி அள்ளித் தந்து

உன்னை அலங்கரிக்கப்போகிறேன். என் இதயத்தைக் குளிர வைத்த உனக்கு, இந்த ஈரான் தேசத்தின் இன்பம் அனைத்தையும் அள்ளிக் கொடுக்கப் போகிறேன்.

பர்ஹாத் : ராணியே! என் நிலையை உங்களால் புரிந்து கொள்ளவே முடியாது.... எனக்குச் சுகபோகத்தில் ஆசையுமில்லை, செல்வத்தில் விருப்பமுமில்லை.... பூமியை ஆளவேண்டுமென்ற எண்ணமுமில்லை....

ஷிரீன் : அப்படியானால்....?

பர்ஹாத் : (கரகரத்த குரலில்) ராணியே! நான் சீமானாகப் பிறக்கவில்லையே என்று வருந்தவுமில்லை. என் ஏழ்மையை எண்ணி அழவுமில்லை. ஆனால்.... எனக்கிருக்கும் நோய்.... ம்....

ஷிரீன் : உன்னைப் பார்த்தால் பரிதாபமாக இருக்கிறது. கூறு பர்ஹாத்!

பர்ஹாத் : இதயதாபத்தால் இளைத்துக்கிடக்கும் என் உள்ளத்திற்கு, நீங்கள் கொடுக்கும் தங்கமும் வெள்ளியும், முத்தும் நவரத்தினமும், மாநிலமும் மாடமாளிகையும் என்றுமே சாந்தியைக் கொடுக்காது ராணியே.... அவைகள் என் மனோவிசாரத்தை ஒரு போதுமே அகற்றாது....

ஷிரீன் : பர்ஹாத்! நான் இந்தப் பாரசீக சாம்ராஜ்ஜியத்தின் மாமன்னன் குஸ்நுவின் மனைவி. நான் செய்ய முடியாததும் உண்டா? என்னால் உன் இதயதாபத்தை இந்த நிமிடமே போக்கி விட முடியும். தயங்காமல் கூறு, பர்ஹாத்....

பர்ஹாத் : ராணியே! நான், என் மனநோயை உங்களிடம் கூறுவதால் அது ஒருபோதும் மாறப் போவதில்லை.... ஆனால்.... ம்....

தாங்கள் என் இதயதாபத்தைக் கேட்க விரும்பினால்....
சொல்கிறேன்....

ஷிரீன் : சொல், பர்ஹாத்....

பர்ஹாத் : சுருக்கமாகச் சொல்வதானால், முடவன் கொப்புத் தேனுக்கு
ஆசைப்படுவது போல், நான் ஆசைப்படுகிறேன்....

ஷிரீன் : உதவியிருந்தால் முடவனுக்கும் கொப்புத்தேன், கிடைக்கலாம்
தானே....? என்ன?... நான் உன் சஞ்சலத்தைப் போக்க
என்னாலான எல்லா உதவிகளையும் செய்வேன். தயவு
செய்து உன்னுடைய உள்ளத்து வேதனையை உடனே
கூறு, பர்ஹாத்....

பர்ஹாத் : பாரசீக சாம்ராஜ்ஜியத்தின் ராணியே!.... சரி.... நான் என்
விதியைச் சோதிக்கப் போகிறேன்....

ஷிரீன் : ம்.... கூறு....

பர்ஹாத் : இறைவா! எல்லாவற்றிற்கும் நீயே காரணம். கண்களைத்
தந்து, அவைகளில் காந்த சக்தியையும் படைத்து, அழகை
ஆராதிக்கும் ஆசையையும் வைத்து விட்டாயே.... ராணியே!
நான் காதல் நோயால் சதா செத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்....
என் காதலியை அடைந்தால் அதுவே எனக்கு வாழ்வு.
அவளே என் நினைவு அவளே என் உயிர், அவளே என்
எண்ணம். எனக்கு இந்த உலகமே அவள்தான்....

ஷிரீன் : யாரவள்?

பர்ஹாத் : யாருமில்லை, இதோ என் முன்னே இந்த ஈரேழு உலகத்தின்
அழகை எல்லாம் அள்ளிச் சூடிக்கொண்டு ஜெகஜோதியாய்
ஒளிவீசும், அரசியே என் காதலி....

ஷிரீன் : (ஆத்திரத்துடன்) பர்ஹாத்! உனக்கென்ன பித்தம் பிடித்து விட்டதா? இதோ, இந்தக் கட்டாரி உன்னை என்ன செய்யும் என்பது தெரியுமா?....

பர்ஹாத் : எந்தச் சுந்தரரூபமானது என் மனதைச் சுட்டெரிக்கிறதோ.... அதே சுந்தரரூபம் என்னைக் கொலை செய்யவருகிறது.... ஆஹா! இந்தப் பாக்கியத்தை எதிர்பார்த்துத்தான் என் உயிர் தங்கிக்கிடக்கிறது.... ராணியே! எடுத்த கட்டாரியை ஏன் வைத்து விட்டாய்? கொன்று விடு.... இந்த அபாக்கிய வாளைக் குத்திக்கொன்று விடு....

ஷிரீன் : ஏ! பர்ஹாத் யாருடன் நீ பேசுகிறாய் என்பது ஞாபகமிருக்கட்டும்.... உன் வாயை அடக்கிப்பேசு....

பர்ஹாத் : வாயை அடக்கிப் பேச முடியுமானால், உன்னைத்தேடி இங்கு வந்திருப்பேனா இராணியே! விதிவசத்தால், நீ மணம் முடித்து, குஸ்நு மன்னனுடன் ஈரானுக்கு வந்து கொண்டிருந்த பொழுதுதான், வழியில் உன்னைத் தூண்டும் என்னை விட்டு கண்டேன். அன்று தொட்ட வியாதி இன்னும் என்னைவிட்டு நீங்கவில்லை.

ஷிரீன் : போதும், போதும், சகிக்க முடியாத விஷயங்களைக் கூறி மரணத்தில் சிக்கிக் கொள்ளாதே, ஏய் பைத்தியமே! வீணாக நீயே உன் உயிருக்கு உலை வைத்து விடாதே. கேடு கெட்ட கற்சிற்பியே, இன்னொருவனின் மனைவியின் மேல் உனக்கு காதல் கொள்வதற்கு, வெட்கமில்லையா? மாற்றான் மனைவியைத் திரும்பிப் பார்ப்பதே பாவமில்லையா....? நான் இன்னொருவனின் மனைவி என்று தெரிந்தும், என்னை விரும்புவது எவ்வளவு முட்டாள்தனம்....

பர்ஹாத் : ராணியே! அதை உன் செளந்தர்யத்திடம் சொல்லு, அதுதான் என்னை இந்த அவல நிலைக்கு ஆளாக்கி, பைத்தியமாகப் பார்த்துச் சிரிக்கிறது....

ஷிரீன் : ஏய், பைத்தியமே என் கோபத்திற்கு இரையாகி விடாதே....

பர்ஹாத் : ஷிரீன்! உயிர்மீது எனக்கு சிறிதளவும் ஆசையில்லை. இரவும் பகலும் சதா உன்னை எண்ணி எண்ணி சோகப் பெரும் சமுத்திரத்தில் மூழ்கித் திக்குமுக்காடுவதை விட உயிர் போவது எவ்வளவோ மேல்.... என்னைக் கொன்று விடு....

ஷிரீன் : நான் உன் கலைத்திறனைக்கான வந்தது குற்றம், கலைத் திறனைக் கண்டு உன்னை நான் புகழ்ந்தது பெரும் குற்றம், புகழ்ந்தது மட்டுமில்லாமல் உன்னை ஒரு மனிதனாக மதித்தது மகா குற்றம்.... அறிவில்லாக் கலைஞனே, நீ இருந்து புலம்பிப் புலம்பி வாடி (போய்க்கொண்டு) வதங்கிச் செத்துப் போ.... நான் போகிறேன்....

(குதிரை ஓடும் சப்தம்)

(இசை)

காட்சி - மூன்று

பர்ஹாத் : (வந்துகொண்டு) ஷிரீன்....! ஐயோ ஷிரீன்....! என்னை விட்டுப்போகாதே ஷிரீன்....! என்மனம் காதலால் என்னை வாட்டி வதைத்துக் கொண்டிருக்கிறதே. ஐயோ.... ஷிரீன்.... என் அன்பே ஷிரீன்.... என் உயிரே மீண்டும் என்னிடம் வந்து விடு.... என் இதயமே என்னோடு சேர்ந்து விடு.... ஷிரீன்.... ஷிரீன்.... ஷிரீன்.... ஷிரீன்....

ஒருவர் : (எதிரொலியில்) பர்ஹாத் அவளென்ன சாதாரண பெண்ணா? ஈரான் மன்னனின் இதயராணி. உலகம் பிரமிக்கும் அழகி.

இந்திரலோகத்து தேவ மாதர்களே அவளின் அழகிற்கு ஈடுகொடுக்க முடியாது. அட பைத்தியக்காரா! அவளை அடையும் பாக்கியம் உனக்கு இந்தப் பிறப்பில் இல்லை. உன் ஒட்டி உலர்ந்த உடம்பைக்கண்டு உன்மீது மயங்கு வதா? உன் குழிவிழுந்த நேத்திரங்களைக்கண்டு மயங்கு வதா? ஷிரீன் ஒரு ரூபசந்தரி! நீயொரு அசிங்கம், அவலச் சணம்! படுத்துறங்கக் கூட ஆறடி நிலமில்லா ஏழை நீ...., நீ விரும்பும் ஷிரீனோ, ஒரு நாட்டின் மகாராணி.... நீயோ பட்டினியே தஞ்சமென வாழும் பரமதரித்திரன்.... உனக்கேன் இந்த ஆசை....?

பர்ஹாத் : ஆம்.... உண்மை, நீ கூறுவதெல்லாம் முற்றிலும் உண்மை. நான் இதுவரை எதை மலையாக நம்பி, இந்தக்கல் மலையைக் குடைந்து நதியைப் படைத்தேனோ, அதுவே என்னைக் காறி உமிழ்ந்து விட்டது. ஏ.... மரணமே! திக்கற்ற என்னை நீயாவது ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டாயா....? இறைவா! என்னை வதைக்காதே....

குரல் : பர்ஹாத்! நீயொரு கோழை.... மனிதன் வாழப்பிறந்தவன். வாழப் பிறந்த நீ ஏன் கோழையைப்போல் சாக வேண்டும்?

பர்ஹாத் : நானா கோழை! அந்தத் தேவதையின் அழகு என்னைக் கோழையாக்கி விட்டது.

குரல் : அழியும் அழகிற்காக செத்துமடிந்து கொண்டிருக்கும் உன்னைக் கோழை என்று சொல்லாமல் வீரனென்றா சொல்லச் சொல்கிறாய்.... பாவம்! உன்னையும் உன் பரிதாப நிலையையும் பார்க்கும்போது, எனக்கு சிரிப்புத்தான் வருகிறது.

பர்ஹாத் : ஏ! பொல்லாத மனமே! நன்றாகச் சிரி....
(தூரத்தில் குதிரை ஓடிவரும் சப்தம்)

குரல் : நீ, அழும்போது நான் சிரிக்கத்தானே வேண்டும்....

பர்ஹாத் : விதியே! என்மீது கருணை காட்டு.... என் மனம் வெந்து புண்ணாகி விட்டது.... என் கண்கள் ஒளியிழந்து விட்டன.... அன்பே! ஷிரீன்.... ஷிரீன்.... ஷிரீன்....

(குதிரை ஓடிவரும் சப்தம் உச்சமடைந்து மறைகிறது)

பர்ஹாத் : ஷிரீன்.... என் இதயமே ஷிரீன்.... ஷிரீன்....

அமைச்சர் : (வந்துகொண்டு) அடே பர்ஹாத்! யார் பெயரைச் சொல்லி அழுகிறாய்?

பர்ஹாத் : ஆ! அமைச்சரா....

அமைச்சர் : ஆமாம். அமைச்சரேதான்.... பர்ஹாத்! இப்போது யார் பெயரை நீ, சொல்லிக் கொண்டிருந்தாய்?

பர்ஹாத் : யார் பெயரா? எந்த சுந்தரரூபியை நான் நினைந்து நினைந்து துரும்பாக உருகிக் கொண்டிருக்கிறேனோ, அந்த மனோகரியின் பெயரைத்தான் சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன். எந்தப் பெயரைக் கேட்டால் என் இதயம் துடிக்கிறதோ, அந்தப் பெயரைத்தான் நான் ஜெபித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். ஷிரீனின் தெய்வீகக் காதலன் வேறு யார் பெயரைத்தான் சொல்லப் போகிறான்....?

அமைச்சர் : அறிவிழந்த முட்டாளே, ஜாக்கிரதை. இனியும் ஒருதரம் அந்தப் பெயரைச் சொன்னால் உன் நாக்கை அறுத்து விடுவேன்.

பர்ஹாத் : (பலமான சிரிப்பு) அமைச்சரே! நான் எனது உடல், பொருள், ஆவி மூன்றையும் அவளுக்குத் தத்தம் செய்துவிட்டேன்....

ஷிரீனின் பொருட்டு என் உயிரையும் தியாகம் செய்யச் சித் தமாயிருக்கிறேன். நான் ஷிரீன் என்னும் அழகுதேவதையின் பைத்தியம்.... அடிமை, என் நோய்க்கு மருந்தே அந்தச் ஷிரீன்தான்....

அமைச்சர் : பர்ஹாத்! மேலும் நான் பொறுக்கமாட்டேன்.... ம்.... புறப்படு....

பர்ஹாத் : எங்கே?

அமைச்சர் : அரண்மனைக்கு....

பர்ஹாத் : ஏன்?

அமைச்சர் : அரச மரியாதை செய்ய....

பர்ஹாத் : (ஏளனச்சிரிப்பு) அரச மரியாதை.... அரச மரியாதை....

அமைச்சர் : அறிவு கெட்ட நாயே! ஏறு குதிரைமேல்....

(குதிரை ஓடும் சப்தம்)

(இசை)

காட்சி - நான்கு

குஸ்நு : வாருங்கள் அமைச்சரே.... என்ன? பர்ஹாத்தை குற்ற வாளியைப் போன்று இழுத்து வருகிறீர்; ஏதாவது குற்றம் செய்தானா, பர்ஹாத்?

அமைச்சர் : ஆமாம், ஆலப்பனா....

குஸ்ரு : என்ன குற்றம் செய்தான் அமைச்சரே?

அமைச்சர் : ஈரான் நாட்டின் இணையற்ற தலைவனே! பர்ஹாத், ஒரு பைத்தியக்காரனைப்போல், காதலைப்பற்றியும், காதலின் கொடுமையைப் பற்றியும் பிதற்றிக் கொண்டிருந்தான். இவன் பேசிய பேச்சுக்களும், கூறிய வார்த்தைகளும் கூரிய வாளைப்போல், என் இதயத்தைக் குத்திக்கிழறி, குதறிவிட்டன.... என் காதுகளில் ஈயத்தை உருக்கி வார்த்தாற் போலிருந்தன....

குஸ்ரு : பர்ஹாத்துக்கு காதலாமா? எனக்கு நீங்கள் பேசுவது புரியவில்லையே?.... யார் மீது காதலாம்....?

அமைச்சர் : ஆலப்பனா! உங்களின் முதலமைச்சரான எனக்கே, அந்தப் பெயரைச் சொல்ல, அரசமரியாதையும், அடக்கமும் எனக்கு இடந்தரவில்லையே....

குஸ்ரு : அப்படியானால்....

அமைச்சர் : ஈரான் நாட்டின் ஈடு இணையற்ற மாமன்னர் குஸ்ரு பாதுஷாவின் அன்பு மனைவியின் மேல், காதல் கொண்டு பிதற்றுகிறான்.... அதனால்தான் இவனைப் பிடித்து வந்தேன்....

குஸ்ரு : (ஆத்திரமாக) மதிகெட்ட மடையனே....! மற்றவர் மனதில் நினைப்பதற்கே அஞ்சுகின்ற, என்மனைவி ஷிரீனின் பெயரைச் சொல்லுவதற்கு உனக்கு என்ன தைரியம்? ஒருபிடி மண்ணுக்கே மதிப்பற்ற தரித்திரன், நீ.... என் மனைவி ஷிரீனின் பெயரை மனதில் நினைப்பதா? இந்த நாட்டு ராணியை.... அதுவும் என் மனைவியை....

பர்ஹாத் : மன்னவா....! தாங்கள் என்னை வதைத்தாலும் ஒன்று தான். வாயாரப் புகழ்ந்தாலும் ஒன்றுதான். மரணக் கயிறு என்னை வரவழைக்கிறதேயென்று நான் கவலைப்படப் போவது மில்லை, மன்னவன் மிரட்டுகிறானே என்று நான் அவளை மறக்கப் போவதுமில்லை. மன்னவா.... என் உடலை விட்டு உயிர் நீங்கினாலும், என் காதற் கூடரொளி நான் சாகும் வரைக்கும் நீடித்திருக்கும்....

குஸ்ரு : மதிகெட்ட நாயே! வாயை மூடு.... இந்த ஈரானிய சாம்ராஜ்யத்தின் மன்னன் முன், அவன் மனைவி மேல் ஆசை உண்டென்று கூற, உனக்கு எங்கிருந்து வந்தது, இந்தத் தெரியம்? பைத்தியக்கார நாயே! உனக்கு எவ்வளவு திமிர்....? என் தண்டனையிலிருந்து நீ ஒரு போதுமே தப்பமுடியாது. ஷிரீன் யாரென்பது உனக்குத் தெரியாதா?

பர்ஹாத் : நன்றாகத் தெரியும்....

குஸ்ரு : ஷிரீன் ஈரான் தேச ராணி....

பர்ஹாத் : உண்மை. அவள்தான் என் ஆத்மாவுக்குச் சாந்தியளிப்பவள். அவளே என் மூச்சு, லட்சியம், உயிர், நான் விட்டிற் பூச்சியாக எந்தத் தீபத்தை சுற்றித் திரிகிறேனோ, அந்தத் தீபம்தான் ஷிரீன். அந்தத் தீபத்தை நினைந்து நினைந்து உருகும் பைத்தியக்காரன்தான், நான்....

குஸ்ரு : சித்தமிழந்த பிச்சைக்கார நாய்க்கு காதல் ஒரு கேடா....?

பர்ஹாத் : ஏன் மன்னவா உங்கள் தேசத்தில் ஏழைக்கு காதலிக்க சுதந்திரம் கிடையாதா?

குஸ்ரு : மாற்றான் ஒருவனின் மனைவியை மனதில் நினைப்பதே அதர்மம்.... அதற்கும், உனக்கு சுதந்திரம் வேண்டுமா....? மானம் கெட்டவனே.... மரணத்தைத் தழுவாதே....

பர்ஹாத் : மரணமா....? மன்னவா! நான் மரணப் பாதையிலே காலெடுத்து வைத்துவிட்டேன் என்று கவலைப்படவில்லை.

குஸ்ரு : (ஆத்திரமாக) பர்ஹாத்!

பர்ஹாத் : நான் பயத்தால் கேட்கவில்லை. எரிமலையாகக் குமுறும் என் உள்ளம் கேட்கிறது. ஏழைகளைக் கண்டால் கண்ணீர் சிந்தும் மன்னரே, கருணை நிறைந்த மன்னர் பரம்பரையில் வந்த ஈரான் தேசத் தலைவனே உனக்கு இதயம் இருந்தால், உன் மனைவியை என் பின்னே அனுப்பிவிடு....

குஸ்ரு : பர்ஹாத், பைத்தியக்காரனே என் கோபத்தைக் கிளறாதே.... உனக்கு ஏற்பட்ட பைத்தியத்திற்கு, என் மனைவியா பழி? இதைச் சமுதாயம் ஏற்றுக் கொள்ளுமா? எதற்கும் எல்லையுண்டு. உறங்கு வதற்கும் எல்லை உண்டு.

பர்ஹாத் : ஆம், மன்னா ஆம். உண்பதற்கும் எல்லையுண்டு, உறங்குவதற்கும் எல்லையுண்டு. ஆனால், நான் படும் வேதனைக்கு எல்லையே இல்லை.

குஸ்ரு : பர்ஹாத்....!

பர்ஹாத் : மன்னா! என் முகத்தைப் பார்! நான் படும் வேதனையைப் பார்! உனக்கு இதயம் இருந்தால், நீயும் ஒரு மனிதனாக இருந்தால், உனக்கும் மனிதப் பண்பிருந்தால், ஷிரீனை என்னுடன் அனுப்பிவிடு மன்னா அனுப்பி விடு....

- குஸ்ரு : மன்னன் என்ற முறையில் இது வரை பொறுத்திருந்தேன். கல்வெட்டும் கயவனே, ஆத்திரமுட்டி ஆபத்தை வாங்கிக் கொள்ளாதே.... நீ, உயிர் வாழ விரும்பினால், இப்பொழுதே மன்னிப்புக்கேட்டுக் கொண்டு, ஷிரீனை மறந்து, ஊரை விட்டு ஓடிவிடு.... பரதேசிப்பயலே, காதலுக்கும் ஒழுக்கமுண்டு, அதை மறந்து விடாதே....
- பர்ஹாத் : (பலமான சிரிப்பு) ஷிரீனை மறப்பதா, ஊரை விட்டு ஓடுவதா? இரண்டுமே என்னால் முடியாது மன்னா, முடியாது.
- குஸ்ரு : அப்படியானால், நீ உன் வாழ்வை வெறுத்து மரணத்தைத் தேடிக்கொள்ளப் போகிறாயா?
- பர்ஹாத் : மரணமா? அது எங்கே இருக்கிறது, மன்னா? காதலால் உக்கிப்போன என் உள்ளம் மரணத்திலாவது நிம்மதி அடையட்டும். அந்த மரணத்தைத்தான் நானும் தேடுகிறேன் காட்டு மன்னா, காட்டு!
- குஸ்ரு : ஏ! தளபதி உன் வாளைக்கொண்டு.... (வாள் உருவும் சப்தம்)
- அமைச்சர் : மன்னவா! கொஞ்சம் பொறுமையாக இருங்கள்.
- குஸ்ரு : அமைச்சரே எனக்குத்தொரியும் என்ன செய்ய வேண்டுமென்பது....
- அமைச்சர் : ஆத்திரத்தில், பர்ஹாதை வாளால் வெட்டித் துண்டாக்குவதனால் ஒரு நன்மையுமில்லை. அரசே அவனைக் கொல்லாமல் கொல்லச்சிறந்த மார்க்கம் இருக்கிறது.
- குஸ்ரு : கூறவேண்டியதை உடனே கூறுங்கள்....

அமைச்சர் : தளபதி, பர்ஹாத்தை சிறிது அப்பால் அழைத்துச் செல்லுங்கள்.

தளபதி : (போய்க்கொண்டு) சரி, அப்படியே செய்கிறேன்.

அமைச்சர் : மன்னவா....! இவன் நதியை உருவாக்கிய மலைக்குப் பின்னால் தெரியும் அந்தப்பெரிய மலையை இன்றிலிருந்து ஒரு மாதத்திற்குள் வெட்டித் தரைமட்டமாக்கி; அழகிய நீர்வீழ்ச்சிகளை உருவாக்கித்தந்தால் அவன் கோருவதைக் கொடுப்பதாகக் கூறுங்கள்....

குஸ்ரு : அமைச்சரே! உங்கள் ஆலோசனைக்கு நன்றி. ஏ, பர்ஹாத் இங்கே வா....

பர்ஹாத் : மன்னா....

குஸ்ரு : நீ வெட்டிய நதிக்குப் பின்னால் இருக்கும் மலையிலிருந்து, அழகிய நீர்வீழ்ச்சிகளை, இன்றிலிருந்து ஒரு மாதத்திற்குள் உருவாக்கித் தரவேண்டும். அப்படிச் செய்தால், உன் கோரிக்கையை நான் நிறைவேற்றி வைப்பேன்.

பர்ஹாத் : அதோ, தெரிகின்ற அந்தப் பெரிய மலையிலிருந்துதானே? மன்னா! என் ஷிரீனுக்காக நான் எதையும் செய்யச் சித்தமாயிருக்கிறேன். என் மனோ ஆசை நிறைவேற, அந்த மலையென்ன; இமய மலையையே தரைமட்டமாக்கி விடுவேன்....

குஸ்ரு : குறிப்பிட்ட ஒரு மாதத்திற்குள் மலையிலிருந்து நீர் வீழ்ச்சிகள் உருவாகி விடவேண்டும். இல்லையேல், உன் தலை உருண்டு விடும்....

பர்ஹாத் : சரி.... மன்னா இதோ (போய்க்கொண்டு) இப்பொழுதே புறப்படுகிறேன். மலையை வெட்டி....

அமைச்சர் : பாவம்! முறையற்ற காதலுக்கு.... முறையான தண்டனை....

குஸ்ரு : நன்றாகச் சொன்னீர்கள்.... இப்படியொரு ஆசையா? நினைக்கவே மனம் கூசுகிறது.... பைத்தியக்காரன், அவனாக ஏற்றுக்கொண்ட தண்டனை. (போய்க் கொண்டு) வாருங்கள் உள்ளே போகலாம்....

(இசை)

காட்சி - ஐந்து

(இரவொலிகள் - பின்னணியில் மலை உடைக்கும் சப்தம்)

பர்ஹாத் : (வந்துகொண்டு) விடிந்தால் குறிப்பிட்ட தவணையும் முடிந்து விடும். விடிய ஒரு மாதம் பூர்த்தியாகிறது.... அதற்கிடையில், மலையிலிருந்து நீர்வீழ்ச்சிகள் ஓடத் தொடங்கி விடும். ம்.... என் காதலின் ஆழம், இந்த மலையிலிருந்து நெளிந்தோடப் போகும் நீர்வீழ்ச்சிகளிலிருந்து மன்னனுக்கு தெரிந்து விடும்.... உம்.... நேரமோ சரி சாமம். இந்த நேரத்திலும் தூங்காமல் என் இதயம்; அந்த ரூபசுந்தரி ஷிரீனையே நினைந்து நினைந்து அழுவதை அந்த மன்னன் எங்கே அறியப் போகிறான்....? காதலுக்காக கல்லோடு போராடிக் கொண்டிருக்கும் இக்கற்தச்சனின் மனவுரத்தை, அந்த ஆணவம் பிடித்த மன்னனும், அமைச்சரும் எங்கே புரியப் போகிறார்கள்....? (போய்க்கொண்டு) இந்த நேரம் என் இதயராணி ஷிரீன், தன் அழகான அரண்மனையில்....

ஷிரீன் : (வந்துகொண்டு) நான் அழகான அரண்மனையிலே, பஞ்சண
மெத்தையிலே உல்லாசமாகப் புரண்டு கொண்டிருக்கிறேன்.
பாவம்! இந்த இரவு நேரம், எனக்காக, கொட்டும் பனியிலும்
வாடைக்குளிரிலும் பர்ஹாத், கல்லோடு போராடிப் போராடி
புழுவாகத் துடித்துக் கொண்டிருப்பான்.... என் பொருட்டு,
அவனுக்கு எவ்வளவு வேதனையும், சோதனையும்.... என்
அழகு, அவன் சுயஅறிவையே சாகடித்து விட்டது. இறைவா!
நான் அழகாகப் பிறந்தது என் குற்றமா....? அல்லது அழியும்
அழகை நம்பி, அவன் என்னைக் கண்டவுடன் காதல்
கொண்டது குற்றமா....? ஏன் இந்தச் சோதனை எனக்கு....?
ம்.... எப்படித்தான் என் மனம் இப்படி மாறியதோ? ஏன்தான்
என் இதயம் அந்த கந்தச்சன் மேல் இவ்வளவு அனுதாபப்
படுகிறதோ? இறைவா! பர்ஹாத்துக்கு நீ உதவி செய்....
நான், இப்பொழுதே.... பர்ஹாத்தைப் போய்ப்பார்க்கப்
போகிறேன்.... மாறு வேடத்தில் போய், அவனுக்கு புத்தியைக்
கூறி, மரணத்திலிருந்து அவனைக் காப்பாற்ற வேண்டியது
என் கடமை. என்னால் அந்தத் தெய்வீகச் சிற்பி,
சாகக்கூடாது.... (போய்க் கொண்டு) பர்ஹாத்தை நான் சாக
விடமாட்டேன்....

(குதிரை ஓடிவரும் சப்தம்)

பர்ஹாத் : (வந்துகொண்டு) காதல்.... காதல்.... காதல்.... இன்றேல்
சாதல்.... (இருமும் சப்தம்) இந்த ஈரான் தேசமே என்னைப்
பார்த்து நையாண்டி செய்து காறி உமிழ்கிறது. நானோ,
காதலின் போதையால் வெந்து கருகிக்கொண்டிருக்கிறேன்.
(இருமும் சப்தம்.) ஐயோ! ஷிரீனின் அழகு என்னை வேதனை
செய்கிறதே.... இறைவா, இனி நான் உலகத்தில்

வாழமுடியாதா....? ஏன் வாழ முடியாது, (இருமும் சப்தம்) இந்த பிரமாண்டமான மலையைத் தரையாக்கி நீர் வீழ்ச்சிகளை உருவாக்கி விட்டேன். விடிந்ததும் அரசன் தன் வாக்குப்படி ஷிரீனை என்னிடம் ஒப்படைக்கத்தானே வேண்டும். ஒருவேளை ஷிரீனை ஒப்படைக்க அரசன் மறுத்தால்....

(இருமும் சப்தம்.)

(குதிரை ஓடிவரும் சப்தம் உச்சமடைந்து மறைகிறது.)

ஷிரீன் : (வந்துகொண்டு) ஐயா! நீ யார்? ஏனிந்த மலையைத் தரையாக்கிக் கொண்டிருக்கிறாய்?

பர்ஹாத் : ஆமாம்.... மலையைத் தரையாக்கி விட்டேன். என் பெயர் பர்ஹாத். நான், காதலென்னும் கொடிய விசத்தால் கலக்கி விடப்பட்ட சோகச் சமுத்திரம்....

ஷிரீன் : பார்க்கப் பரிதாபமாக இருக்கிறது.

பர்ஹாத் : எனக்காக என் வாழ்வில் பரிதாபப்பட்டவர்களே கிடையாது. நான் மனம் உடைந்து போனவன். (இருமும் சப்தம்) என்மேல் இவ்வளவு அனுதாபப்படும் நீ யார்? (இருமும் சப்தம்)

ஷிரீன் : உனக்காக உள்ளத்தால் வேதனைப்படும் ஒரு ஜீவன், நான். பர்ஹாத்! எதற்காக, இத்தனை துன்பங்களை நீ, சுமந்து கொண்டிருக்கிறாய்? என்னிடம் சொல்லக் கூடாதா?

பர்ஹாத் : சொல்லத்தான் கூடாது.... ஆனால், யாரிடமாவது சொல்லி அழுதால்தான் என் மனப்பாரம் நீங்கும் போல் தெரிகிறது.

ஷிரீன் : சரி, கூறு பர்ஹாத்.

பர்ஹாத் : காதல்தான் என் உயிர்; காதல்தான் என் எண்ணம்; காதல்தான் என் சீவியம், காதல்தான் என் நோய்.

(இருமும் சப்தம்.)

ஷிரீன் : உன் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டு, உன்னை இந்த நிலைக்காக்கிய உன் காதலியின் பெயர் என்ன?

பர்ஹாத் : அவள் ஒரு அழகு தேவதை. ஈரான் மன்னனின் மனைவி ஷிரீன்....

ஷிரீன் : வானத்தில் நீந்தி விளையாடும் சந்திரனைப் பிடிக்க உன்னால் முடியுமா? எட்டாக் கனியை சட்டென மறந்து விடு....

பர்ஹாத் : (அலட்சியச்சிரிப்பு) மறப்பதா? ஷிரீனையா? மாநிலமே திரண்டு வந்து என்மீது காறித் துப்பினாலும், நெழியும் புழுக்கள் நிறைந்த குட்டையிலே என்னைத் தூக்கி எறிந்தாலும், நான் என் இதயத்தில் குடியிருக்கும் ஷிரீனை மறக்கவே மாட்டேன். அவளை என்னால் இழக்கவே முடியாது.

ஷிரீன் : உன் காதலையும், மனவறுதியையும் நான் போற்றுகிறேன். உன் காதலின் புனிதத்தையும், மகிமையையும் ஷிரீனும் உணர்ந்திருக்கிறாள். ஆனால், அவள் வாழும் சமூகம், உன் காதலுக்கு இடங் கொடுக்காதே. பாவம், அவளால்தான் என்ன செய்ய முடியும்?

பர்ஹாத் : ஆ! உண்மையாகவா? இருக்காது, இருக்கவே இருக்காது. என் சஞ்சலம், என் தூய காதல், நான் அவளால் படும் வேதனைகள் அவளுக்குத் தெரிந்திருந்தால். இதுவரையில் அவள் என்னை எட்டியாவது பாராதிருப்பாளா? அவளோ, ராணி.... நானோ பரம தரித்திரன்.... (இருமும் சப்தம்.)

- ஷிரீன் : பர்ஹாத்.... பர்ஹாத்.... அப்படிச் சொல்லாதே. இதுவரை நீ யாரை நினைந்து நினைந்து உருக் குலைந்து போனாயோ, அந்தச் ஷிரீன்தான் நான். இதோ! என் பர்தாவை எடுக்கிறேன். பாருங்கள் உங்கள் ஷிரீனை.
- பர்ஹாத் : ஷிரீன்....!
- ஷிரீன் : உன்னைக்காண, இந்த நடுச்சாம இருளில், ஒளித்தோடி வந்திருக்கும் ராணி ஷிரீனைப் பாருங்கள்.
- பர்ஹாத் : ஷிரீன்....!
- ஷிரீன் : ஆழம் கண்டுகொள்ளமுடியாத அபூர்வ சக்தியினால், மனம்மாறி நினைந்துருகும் ராணி ஷிரீனைப் பாருங்கள்.
- பர்ஹாத் : ஷிரீன்.... ஷிரீன்.... அன்பே ஷிரீன்!
- ஷிரீன் : பர்ஹாத்! எங்கள் அன்பை எப்படித்தான் இந்த உலகம் ஏற்கப் போகிறதோ....?
- பர்ஹாத் : ஷிரீன், இப்பொழுதுதான் என் நெஞ்சம் குளிக்கிறது. ஆஹா.... இனி எங்களை யாராலும் பிரிக்க முடியாது.
- ஷிரீன் : பர்ஹாத்! உலகம் எங்களுக்கிடையே தடையாய் இருக்கிறது.... ஈரான் எங்களுக்கிடையில் மலையாய் நிற்கிறது. மன்னனும், மந்திரியும் மரணக்கயிற்றை வைத்துக்கொண்டு திரிகிறார்கள்.... இந்த நிலையில் எங்களால் எப்படி வாழ முடியும்?
- பர்ஹாத் : ஷிரீன், உன் காதல் வேகத்தில் மலை மண்ணாகி விட்டது. விடிந்தால் மன்னன் அளித்த வாக்குப்படி, நீ என்னோடு வந்து விடுவாய். இனி ஏன் நமக்குக் கவலை?

ஷிரீன் : அந்தப் பாக்கியம்தான் எங்களுக்கில்லையே....

பர்ஹாத் : ஏன்?

ஷிரீன் : நாளை உங்களைத் தீர்த்துக்கட்ட, மன்னனும் மந்திரியும் திட்டம் தீட்டிவிட்டார்கள்.

பர்ஹாத் : (ஆச்சரியமாக) என்ன?

ஷிரீன் : ஆமாம் பர்ஹாத்! தயவு செய்து இங்கிருந்து தப்பி ஓடி விடுங்கள். பர்ஹாத்....! இவ்வுலகில் நாங்கள் இருவரும் ஒன்றாக வாழ இந்த உலகம் விடாது. விடவே விடாது பர்ஹாத்....

பர்ஹாத் : ஷிரீன்.... நான் ஒருபோதும் ஓடி ஒளிக்கப் போவதில்லை.... நீ இல்லாத வாழ்வு எனக்கு தேவையே இல்லை. எனக்கு மரணமே மேல்....

ஷிரீன் : பர்ஹாத்! விதியை யாராலுமே வெல்ல முடியாது. உனது எண்ணத்தால் ஆவது ஒன்றுமே இல்லை....

பர்ஹாத் : ஷிரீன்....

ஷிரீன் : பர்ஹாத்.... உனக்கு ஆண்டவன் அருள் புரிவானாக, விடியப் போகிறது.... யாராவது பார்த்து விடுவார்கள். அதோ! சேவல்களும்.... (சேவல்கள் கூவுகின்றன.)

(குதிரை ஓடும் சப்தம்)

பர்ஹாத் : ஷிரீன்.... அன்பே ஷிரீன். என் உள்ளத்துடிப்பு உனக்குப் புரியவில்லையா? (போய்க்கொண்டு) ஷிரீன்.... ந்.... விடியப்போகிறது....

(இசை)

காட்சி - ஆறு

(சேவல்கள் கூவும் சப்தம்)

குஸ்ரு : (வந்துகொண்டு) அதோ சேவல்கள் கூவுகின்றன. அமைச்சரே விடியப்போகிறது. விடிந்தால் அவன் வந்து விடுவான். “மலையைத் தரையாக்கி நீர்வீழ்ச்சிகளை உருவாக்கி விட்டேன் என் ஷிரீனைக் கொடு” என்றால் வாக்குமாற முடியுமா?

அமைச்சர் : மன்னா?

குஸ்ரு : அமைச்சரே! என் ராஜ்ஜியத்தை வேண்டுமென்றாலும் கொடுக்கிறேன். என் ஷிரீனை மட்டும் என்னால் கொடுக்கவே முடியாது.

அமைச்சர் : மன்னவா....! நீங்கள் கவலைப்படாதீர்கள். வானோ, விஷமோ இன்றி நான் அந்தப் பர்ஹாத்தை ஒழித்துக் கட்டி விடுகிறேன்.

குஸ்ரு : அது எப்படி அமைச்சரே?

அமைச்சர் : அந்தப் பைத்தியக்காரனைத் தீர்த்துக்கட்ட ஒரு சில வார்த்தைகளே போதும். உடனே, அவனாகவே அவன் உயிரை மாய்த்துக்கொள்வான். அவனுடைய உள்ளம் அவ்வளவு மென்மையானது....

குஸ்ரு : அமைச்சரே, நான் மிகவும் குழம்பி இருக்கிறேன். இதை நான் நம்பலாமா?

அமைச்சர் : நான் உங்கள் அமைச்சர். உங்களின் சுகதுக்கங்கள் அனைத்தும் எனக்கும் உண்டு. உங்கள் மகிழ்ச்சிதான், என் மகிழ்ச்சி, இந்தபாரசீக சாம்ராஜ்ஜியத்தின் வரலாற்று புகழ் மிக்க பெருமையையும், ஒழுக்கத்தையும், காப்பாற்ற வேண்டிய பொறுப்பு என்னுடையது.... நான் செய்யப் போகும் உபாயத்தினால் பர்ஹாத்தும் தீர்ந்து விடுவான். வாக்குறுதியும் ஒழிந்துவிடும்.

குஸ்ரு : உம்.... சீக்கிரம் புறப்படுங்கள் அமைச்சரே.... விடியப் போகிறது.... அதற்கிடையில் அவனைத் (போய்க் கொண்டு) தீர்த்துக்கட்டி விடவேண்டும்.... ந்.... உடனே போங்கள்....

(இசை)

காட்சி - ஏழு

(தூரத்தில் குதிரை ஓடிவரும் சப்தம்)

பர்ஹாத் : (வந்துகொண்டு) ஷிரீன்.... ஷிரீன்.... என் அன்பே ஷிரீன்.... இறைவா! இதென்ன என் உடல் இன்று இப்படிப் பதறுகிறதே. எந்தப் பக்கம் பார்த்தாலும் பயங்கரமாகவே தெரிகிறது.... அ.... அ.... என்ன? என் கண்களே மங்குகின்றன. ஷிரீன்.... ஷிரீன்.... (குதிரை ஓடி வரும் சப்தம் - பின்னணியில்.) ஷிரீன். ஐயோ ஷிரீன்.... என் மனம் இன்று ஒரு மாதிரியாய் இருக்கிறதே வேதனையால் என் தலையெல்லாம் சுற்றுகிறதே.... இறைவா, எனக்கு நிம்மதியைத் தா.... இந்த ஏழை கந்தச்சனுக்கு வழியைக் காட்டு.... என் போன்ற ஜீவன்கள் இந்த உலகத்தில் பிறந்திருக்கவே கூடாது.... (தூரத்தில் ஆந்தை அலறும் சப்தம்.) ஏ! காதலே, உனக்கு கருணையே கிடையாதா? கல்லிலும் பார்க்க நீ கொடியவளா? கொடுமை.... இது கொடுமையிலும் கொடுமை.... (குதிரை ஓடிவந்து நிற்கும் சப்தம்.)

அமைச்சர் : (வந்துகொண்டு) பர்ஹாத்....

பர்ஹாத் : யார்? அமைச்சரா?

அமைச்சர் : ஆமாம், அமைச்சரேதான் பர்ஹாத்!

பர்ஹாத் : அமைச்சரே! இதோ மலையைத் தரையாக்கி, நீர்வீழ்ச்சிகளை உருவாக்கி விட்டேன். மன்னன் கொடுத்த வாக்குப்படி ஷிரீனை என்னிடம் ஒப்படைக்கச் சொல்லி.... போய் என்னிடம் சொல்லுங்கள்.

அமைச்சர் : பர்ஹாத்! இந்தப் பூமியில் நாங்கள் நினைப்பது எதுதான் ஒழுங்காக நடக்கிறது? மனிதனுடைய எந்த ஆசையும், அவன் விருப்பப்படி நடந்ததே இல்லை. அப்படித்தான் உன் கதியும் ஆயிற்று.

பர்ஹாத் : என்ன சொல்கிறீர்கள்?

அமைச்சர் : ஷிரீனை அடைய மலையைத் தரையாக்கினாய். ஆனால்....

பர்ஹாத் : ஆனால், என்ன அமைச்சரே?

அமைச்சர் : பர்ஹாத்! இதை இப்படி உனக்கு சொல்வேன்.... உன் காதல் கோட்டை இவ்வளவு சீக்கிரம் உடைந்து சிதறுமென்று நான் கனவிலும் எண்ணவில்லை.

பர்ஹாத் : கொஞ்சம் புரியச் சொல்லுங்கள் அமைச்சரே....

அமைச்சர் : பர்ஹாத்! ஷிரீன் உன்னைத் தனிமையில் சந்திக்க வந்ததையும் உன்மேல் கூடுதலான கருணை காட்டுவதையும் அறிந்த மன்னன் பாவம்! ஷிரீனை மிகக் கூடுதலாகக் கண்டித்தார். அவமானப்படுத்தி ஆவேசமாகத் திட்டினார்....

பர்ஹாத் : பிறகு....

அமைச்சர் : ஷிரீன் மன்னனின் கடுஞ் சொற்களை சகியாது விஷம் குடித்து இறந்து விட்டாள். பாவம்! அவள் குற்றுயிராகக் கிடக்கும் போது, 'பர்ஹாத்.... பர்ஹாத்.... என்னை மன்னித்து விடு' என்று உன் நினைவோடுதான் இறந்தாள்.

பர்ஹாத் : ஆ! என் ஷிரீன் இறந்துவிட்டாளா?

அமைச்சர் : ஆமாம், அந்த அழகுராணி எங்களையெல்லாம் ஆழாத் துயரத்தில் ஆழ்த்தி விட்டு, உன் காதலை மட்டும் தன் நெஞ்சிலே சுமந்து கொண்டு போய் விட்டாள்.

பர்ஹாத் : ஷிரீன்.... ஐயோ என் ஷிரீன்.... ஆ!.... (புலம்புதல்) ஆ.... என் ஷிரீன்.... கண்ணை.... ஷிரீன்.... கடைசி வார்த்தை கூடச் சொல்லாமல் போய்விட்டாயே. ஐயோ.... ஷிரீன்.... ஐயோ.... இன்றுடன் என் சீவியமும் முடிந்து விட்டது.... ஐயோ....

அமைச்சர் : என்ன செய்யலாம், விதி அப்படியாகி விட்டது. மரணத்தை யாரால்தான் தடுக்க முடியும்....?

பர்ஹாத் : உண்மைதான், இனி என் மரணத்தையும் யாராலும் தடுக்க முடியாது. ஷிரீன் நீ இல்லாத வாழ்க்கை எனக்குத் தேவையே இல்லை....

அமைச்சர் : (போய்க்கொண்டு) வருகிறேன். பர்ஹாத்....
(குதிரை ஓடும் சப்தம்.)

பர்ஹாத் : ஐயோ ஷிரீன்.... இதோ நீ போன இடத்திற்கு நானும் வந்துவிடுகிறேன்.... ஏ! கற்றுாணை என்னைக் கொண்டு விடு.... (தூணில் தலைமோதும் சப்தம்.) ஷிரீன் என் கண்ணை! கொடியவர்கள் உன்னைக்கொண்டு விட்டார்களே.... என் அன்பே ஷிரீன்.... ஷிரீன்.... (ஈனக்குரலில்) ஷிரீன்.... ஷிரீன்....
(குதிரை ஓடும் சப்தம்)

அமைச்சர் : (வந்துகொண்டு) மன்னவா....

குஸ்நு : விடிந்து விட்டதே....

அமைச்சர் : இந்நேரம், அவன் வாழ்வும் முடிந்திருக்கும்.

குஸ்நு : சபாஷ்....

அமைச்சர் : ஷிரீன், விஷமுண்டு இறந்து விட்டாள் என்றேன். பாவம்! அதைக்கேட்டதும், அந்தப் பைத்தியக்காரச் சிற்பி, தன் தலையை அவன் வடித்த அழகான சிலையிலே மோதி, மோதி கத்தத் தொடங்கி விட்டான்....

குஸ்நு : பிறகு....

அமைச்சர் : என்ன செய்யலாம், என் கண்முன்னாலேயே இறந்து விட்டான்....

குஸ்நு : (சிரித்தபடி) அமைச்சரே! என் சாம்ராஜ்ஜியத்தின் பெருமையைக் காப்பாற்றி விட்டார்கள்.... பைத்திய காரன். ஆசைக்கும் ஒரு எல்லை வேண்டாமா? (சிரிப்பு) இறந்தான் துரோகி....

ஷிரீன் : (வந்துகொண்டு) இறந்ததுயார், அமைச்சரே?

குஸ்ரு : வா ஷிரீன். அந்தப் பைத்தியக்காரன், பர்ஹாத்தான்....

ஷிரீன் : (வீரிட்டுக் கத்தும் சப்தம்.) ஆ.....! ஐயோ! என் பர்ஹாத்....
பர்ஹாத்....

குஸ்ரு : (ஆச்சரியத்துடன்) ஷிரீன்....

ஷிரீன் : ஐயோ! என் பர்ஹாத்.... என் பர்ஹாத்.... நீ என்னைத்
தனிய விட்டுப் போய்விட்டாயா? பர்ஹாத்.... இந்தக்
கொடியவர்கள் உன்னைக்கொன்று விட்டார்களா....? என்
அன்பே....

குஸ்ரு : அமைச்சரே.....!

அமைச்சர் : மன்னவா....

ஷிரீன் : மதிகெட்ட அமைச்சா.... என்ன கொடுமை செய்தாய்....?
காதலின் தூய்மை தெரியாத கயவனே, உன் மனமென்ன
கல்லா? கொடியவனே உன் கொடிய விஷத்தால் ஒரு
தெய்வீகச் சிற்பியை அழித்து விட்டாயே.... உன் விஷத்தால்,
உலகம் இருக்கும் வரை வாழப்போகும் அவனின் அதி
அற்புத கலைத்திறனையும் கைவண்ணத்தையும் அழிக்க
முடியுமா....? பர்ஹாத்.... இதோ! நான் பர்ஹாத்தைப் பார்க்கப்
போகிறேன்.... எங்கே என் குதிரை....?

குஸ்ரு : ஷிரீன்

ஷிரீன் : நீங்கள் இதயமில்லாக் கொடியவர்கள் (போய்க் கொண்டு)
உங்கள் முகங்களில் முழிப்பதே பாவம்....

(குதிரை ஓடும் சப்தம்.)

ஷிரீன் : (வந்துகொண்டு) பர்ஹாத்! இதோ! உன் ஷிரீன் வந்து விட்டேன்.... உன் உள்ளம் கவர்ந்த ஷிரீன் வந்து விட்டேன். ஐயோ! சற்று முன்புதானே உன்னை உயிரோடு கண்டேன். விடிவதற்குள், இக்கொடியவர்கள் உன்னைப் பிணமாக்கி விட்டார்களே....! உன் தூய்மையான காதலையும், ஈடு இணையற்ற கலைத் திறனையும், அசைக்க முடியாத துணியையும் அழித்து விட்டார்களே.... உன் பிணத்தைக் காணவா நான் வரவேண்டும்....? ஐயோ! சிதறிய தலையோடு கிடக்கிறாயே.... பர்ஹாத், உன்னைக் கொன்ற கொடியவர்களை ஆண்டவன் மன்னிக்கவே மாட்டான்.. ஐயோ! பர்ஹாத் என் அழகு உன்னைக்கொன்று விட்டதே.... நீ இல்லா வாழ்வு எனக்கு வேண்டாம். நான் வாழவே கூடாது. இதோ! நானும் உன்னோடு வருகிறேன். எந்தத் தூண் உன் தலையைச் சிதைத்ததோ, அதே தூண் என் தலையையும் சிதைக்கட்டும். (தூணில் தலை மோதும் சப்தம்.)

ஏ! தூணை என் உயிரை எடுத்து விடு.... என்னை என் பர்ஹாத்தோடு சேர்த்து விடு.... (போய்க் கொண்டு) அன்பே பர்ஹாத்.... பர்ஹாத்.... பர்ஹாத்.... பர்ஹாத்....

(இசை)

வடிகால்

(சமூக நாடகம்)

(இந்நாடகம் 1966ம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 28ம் திகதி
வானொலியில் ஒலிபரப்பப்பட்டது.)

பாத்திரங்கள்

01. மீராலெவ்வைப் போடியார்
02. அவ்வா உம்மா
03. முகம்மதுக்காசீன்
04. காதர் முகைதீன்
05. ஆதம்வாவா
06. கதிஜா
07. கபூர்

காட்சிகள்

06

காட்சி - ஒன்று

(குரத்தில் குயில் கூவும் சப்தம் - பின்னணியில்)

மீராலெவ்வை

போடியார் : (வந்துகொண்டு) அப்பாடா.... இப்பதான் கொஞ்சம் போல காத்து வருகிது.... ச்சா....! என்ன புழுக்கமாக கிடக்கு.... மேல் கையெல்லாம் பத்தி எரியிது.... இதுக்குள்ள, மேல் முழுக்க வேர்க்கூரும் போட்டுச் சப்புது.... அந்தச் சன்னலக் கொஞ்சம் விரிச்சி நல்லாத் தொறந்து விடு, புள்ள.... இந்தமாதிரி, ஒரு மாத்தைக்கு வெயில் உழுந்தா, இந்த ஊரில இரிக்கிற புல் பூண்டெல்லாம் பத்தி எரிஞ்சி போயிரும்....

அவ்வாஉம்மா : சித்திரமாசப் புழுக்கம், எல்லாரையிம் நல்லா வாட்டிப் போட்டுத்தான், விடும் போல கிடக்கு.... சும்மாவா சென்னாங்க...., சித்திர மாசம் வந்தா பாம்புகளும் புத்தில இருக்கமாட்டாதாம்.... அவ்வளவு கொடிய வெக்கயா இருக்குமாம்....

மீராலெவ்வை : அது சரி, நம்முட மம்மக்காசீன் வந்தானா....?

அவ்வாஉம்மா : இவ்வளவு நேரமும் ஒங்களக் காத்துக்கிருந்து போட்டு, இப்பதான் ஊட்ட போறான்.

மீராலெவ்வை : நானும் நேரத்தோட வரத்தான், வந்தன்.... என்ன செய்யிற, வழியில நம்முட ஆதம்வாவாப் போடியார் புடிச்சிக்கிறார்.... அதால கொஞ்சம் சுணங்கிப் பெயித்து... பொறகு, மம்மக்காசீன் என்ன சென்னான்?

அவ்வாஉம்மா : பாவம்! மிச்சம் கவலப்பட்டுக்கு போறான். அவனப் பாத்தா மனசிக்கு கவலையாக்கிடக்கு.

- மீராலெவ்வை : நான் பட்ட கஷ்டமும், உழைச்ச உழைப்பும் உனக்குத் தெரிஞ்சா இப்படியெல்லாம் பேசுவியா? அவனுக்கு காசி கொடுத்து எத்தன வரிசமாப் போச்சு....
- அவ்வாஉம்மா : என்ன செய்யிற, ஏழ இல்லாம, வாங்கிற்றான்.
- மீராலெவ்வை : அதுக்கு நான் என்ன செய்யிற....? நான் காசி கொடுக்கிற நேரமே எல்லாத்தையும் பேசித்தான் கொடுத்த.... பேசின பேச்சுக்கு, நான் ஒருநாளும் மாறு செய்ய மாட்டேன்.
- அவ்வாஉம்மா : ஏதோ புள்ளகுட்டிக்காரன். அதுவும் எங்கிட சொந்தக் காரன்.... வாங்கின காசத்தராம, இந்த ஊர விட்டு ஓடியா போப்போறான்? அவன் குமரும் வாழத்தானே வேணும்.
- மீராலெவ்வை : நீ, சென்றதெல்லாம் மெய்தான். அவன் நம்முட சொந்தக்காரன் தான். அதுக்காக நான் என்ன செய்யிற....?
- அவ்வாஉம்மா : அவன்ட குமரப் பண்ணப்போற பொடியன், ஒரு சதக்காசிம் வேணாம் எண்டு, செல்லிப் போட்டாராம். ஏதோ, பாவத்திற்கு இரங்கி அந்தப் பொடியனும் கலியாணம் கட்டப்போறதாக மம்மக்காசீன் சென்னான்...
- மீராலெவ்வை : எனக்கும், இந்தக் கலியாணத்தில நல்ல சந்தோசம் தான். ஆனால்....
- அவ்வாஉம்மா : ஆனால், என்ன?
- மீராலெவ்வை : இந்த ஒலகத்தப் பத்தி ஒனக்கு ஒண்டுமே தெரியாது. இந்தக்காலத்தில நாலு காசி கையில இருந்தாத்தான், மதிப்பு.... எனக்கிட்ட காசி இல்லாட்டி நம்முட பெரிய பள்ளிக்கு, என்ன றஸ்திப் போட்டு சேமனா ஆக்கி இருப்பானுகளா? இப்ப எல்லாம் பணத்துக்கு பொறகு தான்....

அவ்வா உம்மா : யா அல்லாஹ்! எப்பதான் இந்தப் பணப் பைத்தியம் ஒங்கள விட்டுப் போகப் போகுதோ?... ஒங்கள பெரிய பள்ளி றஸ்திப் போட்டுக்கு தலைவராக ஆக்க நம்முட மம்மக்காசீன் எவ்வளவு பாடுபட்டான்.... நம்முட குடும்பத்திற்குத்தான் அவன் எவ்வளவு கஷ்டப் பட்டிருக்கான்.... நீங்க வண்டிலால உழுந்து அக்கரப் பத்து வாளயன் பரிசாரிர ஊட்ட கிடந்த நேரம், அவன்தானே ஒங்களுக்கு உதவியா இருந்து அணுவிட பணுவிடையெல்லாம் செஞ்சவன். ஒங்கிட சொந்தத் தம்பிமாரையெல்லாம் பாக்க அவன், எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டான்.... எல்லாத்தையும் கொஞ்சம் நல்லா உத்துணர்ந்து பாருங்க....

மீராலெவ்வை : இஞ்ச....; எல்லாத்தையிம் நான் நல்லா ரோசின பண்ணித்தான் அவனுக்கு விசளம் செல்லிரிக்கன்.... நான் கையாள கொடுத்த ஐயாயிரத்தையும் அதுக்குரிய லாபம் நாலாயிரத்தையும் சேர்த்து, மொத்தமா ஒன்பதாயிரத்தையும், இப்ப தந்தாலும், அவன் எழுதித்தந்த நோட்டக் கிழிச்சிப் போட்டு, உறுதியை கொடுப்பன்....

அவ்வா உம்மா : ஒங்களத்திருத்தவே முடியாது. பாவம்! ஒழுங்கா ஒருநேரம் சாப்பிடக்கூட வழியில்லாதவன், எப்படி ஒங்களுக்கு ஒன்பதாயிரம் தருவான்....?

மீராலெவ்வை : அதுக்கு, நானென்ன பழியா?

அவ்வா உம்மா : உங்களுக்கும் மவுத்து இருக்கிறத மறந்து, பேசாதீங்க அதைப்பத்தியாவது நீங்க கொஞ்சம் நினைச்சுப் பேசுங்க.... அவன்ட குமார் நெருப்ப எங்களச் சும்மா உடாது.... அந்தப் புள்ளட பெருமூச்சு ஒரு நாளைக்கு எங்களையெல்லாம் எரிச்சுப் போடும்....

மீராலெவ்வை : ம்.... எல்லாம் செரிதான். நாமளும் குமரொன்ற வெச்சிரிக்கம். அத மறந்து பேசாத....

அவ்வாஉம்மா : அதுக்குத்தான், எங்களுக்கிட இருக்கிறது காணாதா? அதுதான் பத்துத் தலைமுறைக்குக் காணுமே....

மீராலெவ்வை : ம்.... நானென்ன களவெடுத்த காசா? எல்லாம் நான் வேர்வ சிந்தி உழைச்ச பணம்.... தெரியிமா?

அவ்வாஉம்மா : ங், அது செரி, நீங்க சிந்தின வேர்வ தெரியாமக் கிடக்கு. ஊட்டுக்க இருந்துக்கு நாத்துக்கு இருபது ரூபா வட்டி வாங்கின நீங்களா வியர்வை சிந்தின....?

மீராலெவ்வை : இப்ப, எல்லாம் பேசுவாய்.... நான் மட்டும் ஒன்னக் கலியாணம் பண்ணாம இருந்தாத் தெரியும்....

அவ்வாஉம்மா : நீங்க என்ன, சம்மாவா என்னக் கலியாணம் பண்ணின....? எங்கு வாப்பாட தல மசிரையும் சீதனமாக் கேட்டு வாங்கிப் போட்டுத்தானே என்ற கழுத்தில் தாலி கட்டின....

மீராலெவ்வை : அதுக்கு இப்ப என்ன? அதத்தான் இப்ப என்ற புள்ளைக்கு கொடுக்கப் போறன்....

அவ்வாஉம்மா : அத இப்ப ஆரு இல்லெண்டு சென்ன.... மனிசனுக்கு பொறுப்புச் சறுப்பு வாறல்லியா? ஏதோ அவனும் கஷ்டத்தில் வாங்கிற்றான். வாங்கினத தராமையா போயிருவான்....? அல்லாஹ் அவனுக்கொரு வழியைக் காட்டாமலா போயிருவான்....? எப்பயிம். இந்த பணமும் காசிம் இருந்தாப் போலயா இருந்திரப் போகுது? கொஞ்சம் மனசில போட்டுப் பாருங்க.... மனிசனுக்கு உதவாத மனசி, எங்களிடம் இருந்துதான் என்ன பயன்?

- மீராலெவ்வை : அதெல்லாம் எனக்கு நல்லாத் தெரியும்.... நீ போய் ஒன்ட வேலையைப் பாரு....
- அவ்வாஉம்மா : நீங்க இப்படிச் சென்னா, அவன்ட குமர்ர கலியாணம் எப்படி முடியும்?.... ஏதோ சும்மா முடிக்கப் போற வனுக்கு வீடு வளவாவது கொடுக்கத் தேவையில்லையா?
- மீராலெவ்வை : அப்படி ஆரு சென்ன?
- அவ்வாஉம்மா : அவன்ட வளவு உறுதியை, நீங்க எழுதி, ஒங்கிட பெட்டிக்குள்ள பூட்டி வெச்சிரிந்தா அவன் எப்படி எழுதிக் கொடுக்கிற....? அவன்ட புள்ளைக்கு வந்திருக்கிற கெதி, ஒங்கிட புள்ளைக்கு வந்தா, நீங்க சும்மாவா இருப்பீங்க....? அவன்ட புள்ளையை கொஞ்சம் நெனச்சிப் பாருங்க.... இன்டைக்கு அவனுக்கு, நாளைக்கு எங்களுக்கு.... அதால, ஏதோ அவன் தாறத்த வாங்கிற்று, அவன்ட உறுதியை கொடுத்திருங்க....
- மீராலெவ்வை : கடைசி மட்டும் அது நடக்காது.... நான் சென்னா, அது ஒரு செல்லுத்தான்.... என்ர முதலும், வட்டியும் நறுவிசாத் தந்தாச் செரி, இல்லாட்டி இல்லதான்....
- அவ்வாஉம்மா : ச்சே.... ஒங்கிட மனசென்ன கல்லா....? அதில ஈவிரக்கமே இல்லியா?....
- மீராலெவ்வை : எல்லாம் இரிக்கு.... ஆனால், நான் கட அன் றைட்டான மனிசன்....
- அவ்வாஉம்மா : ப்பூ!.... அதுக்கு மட்டும் குறைச்சலில்ல.... ஈமான் ஒழுங்கா இருந்தா, இப்படியெல்லாம் பேசுவீங்களா? என்ன செய்யலாம், எல்லாம் அவன்ட தலயெழுத்து....

மீராலெவ்வை : ம்.... எப்படி ஒரே ஒரு மச்சினன் என்றால் கொறஞ்சா போயிரும்....?

மீராலெவ்வை : இஞ்ச, கடன் வேற, உறவு வேற.... முடவனுக்கு ஏன் கவடிப் பாச்சல்....?

அவ்வாஉம்மா : பாவம்! அவன்ட மடப் புத்தியால இப்படிப் பெயித்தான். இல்லாட்டி எங்கு வாப்பா பேசின பொண்ணப் பண்ணிருந்தா இந்நேரம் அவன் சீமானா இருந்திருப்பான். என்ன செய்யலாம், அந்த ஏழப்புள்ளய, அல்லாக்கு பயந்து முடிச்சிற்றான்....

மீராலெவ்வை : அதெல்லாம் அவரவார் தலயெழுத்து. அதப்பேசி இப்ப என்ன பயன்?

அவ்வாஉம்மா : அவன்ட தலயெழுத்த அல்லாஹ் மாத்தாமலா விடப் போறான்? ம்.... என்னமோ அவன்ட புள்ளட தலயின் நசீபு, எப்படி இருக்கோ அப்படி நடக்கட்டும்....

(தூரத்தில் பாங்கு ஒலிக்கும் சப்தம்.)

மீராலெவ்வை : ம்.... போய் என்ற சாலுவய எடுத்துக்கு வா, லுஹருக்கு வாங்கு பறியிது.

அவ்வாஉம்மா : ம்.... அல்லாஹ்தான் எங்களை எல்லாம் காப்பாத் தணும்.... (போய்க்கொண்டு) அல்லாஹ்வ நீங்க எவ்வளவு காலத்திற்குத்தான் ஏமாத்தப் போறிங்களோ?

(காட்சி மாற்ற இசை)

காட்சி - இரண்டாம்

(தூரத்தில் பகவாடுகள் கத்தும் சப்தம் - பின்னணியில்)

அவ்வாஉம்மா : (வந்துகொண்டு) என்னாங்க....

மீராலெவ்வை : என்ன விசயம்....?

அவ்வாஉம்மா : நம்முட புள்ளட விசயம்....?

மீராலெவ்வை : அதப்பத்தி, நீயேன் கவலப்பாறாய்? என்ற மகளைக் கலியாணம் முடிக்க, போட்டி போட்டுக்கு வாறானுகள்....

அவ்வாஉம்மா : அதப்பத்தி, நீங்க கவலப்படாம இரிங்க.... ஆனால், இனியும் என்னால அந்தப் புள்ளய ஏமாத்த முடியாது.

மீராலெவ்வை : இஞ்சப் பாரு!.... நான் இந்த ஊருக்குள்ளே பெரிய பணக்காரன், என்ற தகுதி தரத்துக்கு ஏத்தமாதிரி மாப்பிள வந்தால் மட்டும்தான் என்ற புள்ளய கலியாணம் முடிச்சிக் கொடுப்பன்....

அவ்வாஉம்மா : அப்படி ஆரும் வராட்டி என்ன செய்யப் போறீங்க?

மீராலெவ்வை : சும்மா றோட்டுச் சுத்துற வெறுந் தலையனுக் கெல்லாம் என்ற புள்ளய பண்ணிக்கொடுக்க எனக் கென்ன பைத்தியமா?

அவ்வாஉம்மா : ஒங்களுக்கு பைத்தியம் இல்ல. ஆனா, எனக்கு பைத்தியம் புடியாமல் இருந்தால் சரிதான்....

மீராலெவ்வை : நான், இஸ்மாலெவ்வைப் போடியார்ர மூத்த மகன் மீராலெவ்வைப் போடி. என்ர போடித் தத்துவத்திர மகிமை உனக்கு எங்கே புரியப் போகுது....? என்ர மகள முடிக்கிறவன் யாரா இருந்தாலும் பரவாயில்லை. அவன்ட பேரில மட்டும் பத்தேக்கர் காணி இருக்கணும். அப்பதான், கலியாணம்....

அவ்வாஉம்மா : யாஅல்லாஹ்! ஒங்கிட கதயப்பாத்தா, என்ர குமருக்கு, இந்த ஜென்மத்திலேயே மாப்புள வரமாட்டான்....

மீராலெவ்வை : வராட்டி போகட்டும்.... நான் என்ன பயந்தா போயிருவன்....?

அவ்வாஉம்மா : உங்களத்திருத்தவே முடியாது. நம்முட புள்ள நிஷா புத்தியறிஞ்ச நாள் தொட்டு இந்தக் கதயத்தானே செல்லிக்கொண்டு வாறீங்க.... இதுக்கு எப்பதான் ஒரு முடிவு வரப்போகுதோ?

மீராலெவ்வை : பயப்படாதே, கெதியா வரும். அதுக்குரிய, எல்லா வேலைகளையும் ஒழுங்காப் பாத்து வெச்சிரிக்கன்....

அவ்வாஉம்மா : இந்தக் கதயக் கேட்டுக் கேட்டு, என்ர தலையே லூசாப் போச்சு.... வாயத்திறந்தா, வாறதெல்லாம் பொய்தான்....

மீராலெவ்வை : இஞ்ச.... கொஞ்சம் மரியாதயா பேசு....

அவ்வாஉம்மா : ம்.... இந்தச் சண்டித்தனத்துக்கு மட்டும் கொறச் சலில்ல....

மீராலெவ்வை : அது என்ர ரத்தத்தோட வந்தது....

- அவ்வாஉம்மா : இந்த ஊரு ஒங்களப் பத்தி கதைக்கிற கதைகளைக் கேட்டால், எனக்கு நஞ்சக் குடிச்சிக்கு மவுத்தாகணும் போல கிடக்கு....
- மீராலெவ்வை : இந்த ஊரானுக்குகெல்லாம் என்ற பணம் காசில அவ்வளவு பொறாமை.... குரைக்கிற நாயெல்லாம் நல்லாக் குரைக்கட்டும்.... நான் தேரில போற ராசா.... இறங்கவே மாட்டேன்....
- அவ்வாஉம்மா : எவ்வளவு அழகான படிச்ச மாப்பிள்ளையெல்லாம் காலடிக்கு வந்தும், ஒங்கிட பணத்தாசை, என்ற குமர வாழ வைக்காம ஆக்கிப் போட்டே.... நானும் எத்தன காலத்திற்கு பொறுத்துக்கு இரிக்கிற....? நானும் ஒரு தாய் தானே. மற்றத் தாய்மார்களுக்கு இரிக்கிற ஆசையெல்லாம் எனக்கு மட்டும் இல்லை யென்றா நீங்க, நினைக்கிறீங்க....? என்ற புள்ளையும் கலியாணம் முடிச்சி, அதிர வயித்திலையிம், பிஞ்சி பிடிச்சா எனக்கு எவ்வளவு சந்தோசமா இரிக்கும்....
- மீராலெவ்வை : அந்த ஆச ஒனக்கு மட்டும் தானா இரிக்கு? எனக்கும் இரிக்கத்தான் செய்யிது.... ஆனா....
- அவ்வாஉம்மா : ஆனா, என்ன? அவரு இஸ்மாயில் ஹாஜியார் மகன் எவ்வளவு நல்ல புள்ள.... நடந்தா புல்லும் சாகாது, அவருக்கு என்ன குறையிருக்கு? படிப்பில்லையா? அழகில்லையா? குடும்பமும் நல்ல குடும்பம்....
- மீராலெவ்வை : எல்லாம் இருக்குத்தான் ஆனா, பணமில்லையே. ஒரு ஏக்கர் பூமி இல்லாதவனுக்கு, என்ற மகளக் கொடுக்க, நான் என்ன பைத்தியக்காரனா? என்ற மகளக் கலியாணம் முடிக்கிறவன் எவனாயிருந்தாலும், பரவாயில்ல அவன்ட பேரில பத்தேக்கர் காணி ஒழுங்கா இருக்கணும்.... அப்ப தான் நான் மடிகால்ல இருந்து ஒலி செல்லுவன்....

- அவ்வாஉம்மா : இந்த மாதிரியே நீங்களும் செல்லிக்கிட்டு இரிங்க.... புள்ளையிம், குரங்கா மாறிப்போகட்டும்.... பாவம்! என்ற புள்ள ஒரு ஏழட மகளாப் பொறந்திருந்தா, இந்த நிலை வந்திருக்குமா....? ஒங்களப் போல ஒரு பணப் பேய்க்கு அவள் மகளாகப் பொறந்ததைப் பார்க்கிலும், பொறக்காமலே இருந்திருக்கலாம்....
- மீராலெவ்வை : சீ! வாய மூடு.... சும்மா சோறு கறி ஆக்கிறாப் போலயா கலியாணம் முடிக்கிற? அது ஆயிரம் காலத்துப் பயிரு.... அத ஒழுங்கா பேசிப்பார்த்துத் தான் செய்யணும்....
- அவ்வாஉம்மா : இந்தக் கதைக்கு மட்டும் குறைச்சலில்ல.... என்னமோ நான் செல்லிப் போட்டன். இன்னா, வாற அச்சி மாசத்திலயாவது என்ற புள்ளைக்கு, நீங்க கலியாணம் முடிக்காட்டி, என்ன நீங்க இந்த ஊட்டில காண மாட்டீங்க....
- மீராலெவ்வை : ந்.... எப்படியோ இந்த அச்சி மாசம் கட்டாயம் முடிக்கத்தான் இரிக்கன். ரெண்டு மூணு இடமும் வந்திரிக்கு.... கொஞ்சம் பொறுமயா இரி....
- அவ்வாஉம்மா : ஏதோ, இனி ஒங்கிட இஷ்டம்....
- மீராலெவ்வை : ந்.... போய் அந்த வட்டாவையும், படிக்கத்தையும் எடுத்துக்கு வா....
- அவ்வாஉம்மா : அல்லாஹ்தான், இனி எல்லாரையிம் காப்பாத்தணும்.
- மீராலெவ்வை : (போய்க் கொண்டு) பயப்படாத அல்லாஹ் எல்லாரையிம் காப்பாத்துவான்....
(காட்சி மாற்ற இசை)

காட்சி - முன்று

(சைக்கிள் மணி ஒலிக்கும் சப்தம் - பின்னணியில்)

மீராலெவ்வை : (வந்துகொண்டு) யாரது வெல் அடிக்கிற....?

காதர் முகைதீன் : நான்தான் மச்சான், காதர் மைதீன்....

மீராலெவ்வை : வா மச்சினன்.... வா.... நீ என்னத்திற்கு ஊரானப் போல நிண்டுக்கு வெல் அடிக்கிற....? கேற்றத் திறந்திக்கு நேரா வாறதானே....

காதர் முகைதீன் : ம்.... மச்சாண்ட மனசப்பத்தி, எனக்குத் தெரியாதா? எதுக்கும் ஒரு மொற இருக்கில்லியா....?

மீராலெவ்வை : அதுசெரி.... ரோசக்காரன் அப்படித்தான் இருப்பான்....

காதர் முகைதீன் : பொறகு எப்படி மச்சான்? வீசிக் கூட்டமெல்லாம்.

மீராலெவ்வை : அவரு தம்பி சேமன்தான் அதையிம் இதையிம் பற்றி கனக்கப் பேசினாரு....

காதர் முகைதீன் : அப்ப, நீங்க ஒண்டும் பேசல்லியா?

மீராலெவ்வை : ஏன் பேசாம....? நம்முட றோட்டப் பத்தியெல்லாம் கடுமையாப் பேசி இருக்கன்.... அடுத்த மாசம் கிறவலும் களியும் போட்டுத்தாறதா, வாக்குப் பண்ணி இருக்காரு.... அது செரி, நான் பாக்கச் சென்ன விசயம் காயா பழமா?

காதர் முகைதீன் : பழம்தான் மச்சான், ஆனா....

மீராலெவ்வை : அப்படி ஒன்டுமில்ல.... ஆனா நீங்க எதிர்பார்க்கிற காணிதான் இல்ல....

மீராலெவ்வை : மச்சினன், என்ர குணம் ஒனக்கு நல்லாத் தெரியும். நான் சென்னா ஒரு செல்லுத்தான்.... காணி பூமி இல்லாம அழகும் படிப்பும் இருந்து என்ன பிரயோசனம்?.... பணம் மட்டும் கையில் இருந்தா, இப்ப டாக்டரையும், இன்ஜினியர்மாரையும் தெறிச்சிப்பாத்து, மாப்பிள்ளையா எடுக்கலாம்....

காதர் முகைதீன் : அப்ப, நீங்க சென்றதப்பாத்தா, இந்த மாப்பிள்ளையும் ஒங்கிட மகளுக்கு ஒத்துவராது....

மீராலெவ்வை : இந்த மீராலெவ்வைப் போடிர் குணம்தான் ஒனக்குத் தெரியுமே. நான் போடி. எனக்கு நல்லாப்படிச்ச போடி மாப்புளதான் வேணும்.

காதர் முகைதீன் : மச்சான்.... இந்தக் காலத்தில் நீங்க, நினைக்கிற மாதிரியெல்லாம் மாப்புள எடுக்க முடியாது.... இந்த நாள்ள பொண்ணப் பெத்தவன்தான் லட்சக்கணக்கில் சீதனம் கொடுத்து மாப்புள எடுக்கணும்.... நீங்க சென்ற போடிப் பரம்பரை எல்லாம் மலையேறிப் பெயித்து.... ஏதோ, ஒங்கிட மகளுக்கும் நல்லா வயதும் பெயித்து. இனி எதையும் யோசியாம கலியாணத்த சட்டுப்பண்ணி முடிக்கிறதான், சரி....

மீராலெவ்வை : இஞ்ச பாரு! என்ர மகள்ள பேரில மட்டும் ஐம்பது ஏக்கர் காணி எழுதி வெச்சிரிக்கன்.

- காதர் முகைதீன் : ஒங்கிட மகளுக்குத்தானே கொடுத்திருக்கீங்க....
ஒங்கிட்ட இரிக்கு கொடுக்கீறிங்க.... இல்லாதவன்
எப்படிக் கொடுக்கிற....?
- மீராலெவ்வை : அதுக்காகத்தான், என்ர புள்ளைக்கு வாற
மாப்புளையும் காணிக்காரனா இருக்கணும் எண்டு
நினைக்கன்....
- காதர் முகைதீன் : ஒங்கிட எண்ணம் ஒரு நாளும் செரிவரா மச்சான்....
- மீராலெவ்வை : அப்படிச் செல்லாத காதர், நான் ஒரு காரியத்த
செய்ய நெனச்சா அதச் செய்யாம உடமாட்டன்....
இது என்ர பரம்பரப் பழக்கம்....
- காதர் முகைதீன் : ஏதோ, இனி எல்லாம் ஒங்கிட இஸ்ரம்....
- அவ்வாஉம்மா : (வந்துகொண்டு) இந்தாங்க, தேத்தண்ணி....
- மீராலெவ்வை : இப்படிக் கொண்டாந்து குடு.... அப்படியே அந்த
வட்டாவையும் கொண்டந்து தந்திரு.... அதுசெரி,
நம்முட கிளாக்கர்ர மகன்ட விசயம் எப்படி....?
- காதர் முகைதீன் : நான் தூக்கி வளர்த்த புள்ள. குணமென்டா தங்கப்
பவுண். அதிலையிம் கிளாக்கர்ர ஒரே ஒரு புள்ள....
கொஞ்சம் காணியும் கிடக்கு....
- அவ்வாஉம்மா : இந்தாங்க வட்டா.... போயிலதான் கொஞ்சம் சவுப்பாக்
கிடக்கு, பார்த்துப் போடுங்க....
- மீராலெவ்வை : எனக்கு போயிலதான் முக்கியம். போயில ஒழுங்கா
இல்லாட்டி வெத்தில போட்டாலும், போட்ட மாதிரி
இருக்காது....
- அவ்வாஉம்மா : பொறகு, கிளாக்கர்ர மகன்ட விசயம் எந்த மட்டில
கிடக்கு.?

- காதர் முகைதீன் : அந்தப் பொடியன்ட விசயம் செரியா வரும்போல
கிடக்கு ராத்தா....
- அவ்வாஉம்மா : அப்ப, பார்த்து சட்டுப்புட்டென்று முடிக்கிறதானே....
- காதர் முகைதீன் : நான் இப்பயிம் றெடிதான். ஆனா, மச்சான் ஒத்து
வரணுமே....
- மீராலெவ்வை : எனக்கும் நல்ல விருப்பம்தான்....
- அவ்வாஉம்மா : பிறகென்ன காதர்.
- காதர் முகைதீன் : கிளாக்கர் மிச்சம் நறுவிசான மனிசன்....
- மீராலெவ்வை : நானும் அப்படித்தான். எதையும் கட அன் றைட்டா
பேசி முடிச்சிருவன். நமக்கு இழுவென்னா மட்டும்
இருக்கக்கூடாது....
- அவ்வாஉம்மா : அல்லாஹ் இதையாவது நல்லபடி சீராக்கித் தந்திரு....
- காதர் முகைதீன் : ராத்தா, ஒன்ட ஆசைப்படி எல்லாம் சரியா வரும்....
- அவ்வாஉம்மா : ஏதோ, காதர் அல்லாஹ்தான் இருக்கான்.... என்ற
மனசி பர்றபாடு அந்தப் படைச்சவனுக்குத்தான்
தெரியும்....
- காதர் முகைதீன் : அதுசெரி, பாரப்பட்ட குமரு ஊட்டுக்க இருந்துக்கு
பெருமுச்சு விட்டா, அதப்பெத்த தாய்க்கு சோறு
தண்ணி இறங்குமா?
- அவ்வாஉம்மா : அது உனக்குத் தெரியிது....

- மீராலெவ்வை : இஞ்ச, என்னக் கிட்டாம வாய்ப் பொத்திக்கு இரி....
நான்தான், இந்தப் பொடியன்ட விசயத்த சட்டுப்பண்ணி
முடிக்க றெடியா இரிக்கன்.... காதர்! நீ போய்
எல்லாத்தையும் பேசி முடிவ எடுத்துக்கு வா....
(தூரத்தில் நாய் குரைக்கும் சப்தம்.)
- ஆதம்வாவா : (வந்துகொண்டு) போடியார்!.... போடியார்!
- மீராலெவ்வை : ஆரது....?
- ஆதம்வாவா : நான்தான் ஆதம்வாவா, ஒங்கிட நாயக் கொஞ்சம்
புடிங்க....
- மீராலெவ்வை : அது அப்படித்தான்.... சும்மா குலைக்கும், கடைசி
மட்டும் கடிக்கமாட்டா.... அடிய்! அடிய்! அங்கால
போ.... இப்ப, வா....
- ஆதம்வாவா : என்ன நம்முட காதர் மைதீன் காக்காவும் இருக்
காரு.... புள்ளைக்கு கலியாணம்.... ஏதும் நடக்கப்
போகுதா....?
- காதர் முகைதீன் : வா, ஆதம்வாவா.... போடியாரும் மகளுக்கு
கலியாணம் முடிக்கத்தானே வேணும்.... அவருக்கு
என்னதான் கொற இருக்கு....? எல்லாம் சிறப்பா,
நிறப்பமா இருக்கு.
- ஆதம்வாவா : அது மெய்தான், போடியார் நெனச்சிருந்தா, மகளுக்கு
கலியாணம் எப்பயோ முடிச்சிருக்கலாம்....
- மீராலெவ்வை : எதுவும், நாம நெனச்ச மாதிரி நடக்காது.... அந்த
அல்லாஹ்ட நாட்டப்படி தான் நடக்கும்....

காதர் முகைதீன் : கரக்ட் மச்சான்....

மீராலெவ்வை : அதுசெரி, என்ன இஞ்சாலப் பக்கம் ஆதம்வாவா....?

ஆதம்லெவ்வை : ஒண்டுமில்ல போடியார், கல்முனைக்கு கொஞ்சம் போகணும்....

மீராலெவ்வை : என்ன விசயம்....?

ஆதம்வாவா : ஒரு ஈடு வெச்சிக்கணும்.

மீராலெவ்வை : என்னத்துக்கு வைக்கப்போறாய்....?

ஆதம்வாவா : ராவைக்கு, என்ர மக்களுக்கு கலியாணம் போடியார்....

மீராலெவ்வை : (ஆச்சரியமாக) என்ன....? ஆரு மாப்புள?

ஆதம்வாவா : நம்முட அவக்கர்ர இளய மகன் கலந்தார்....

அவ்வாஉம்மா : ச்சா....! தங்கமான புள்ள....

காதர் முகைதீன் : நல்ல உழைப்பாளியும் கூட....

ஆதம்வாவா : பொடியன் வலிய வந்து பண்ணப் போறன் எண்டு ஒத்தக்கால்ல நிக்காரு....

அவ்வாஉம்மா : அப்ப, சட்டுப்புட்டென்று முடிச்சிரு.... வலிய வாற சீதேவிய, உட்றாத.

மீராலெவ்வை : பொடியன்ட வாப்பா உம்மா....

- ஆதம்வாவா : எல்லாருக்கும் நல்ல விருப்பம்....
- காதர் முகைதீன் : பிறகென்ன காவின எழுதி சேர்த்திட்டாச் செரிதான்....
- ஆதம்வாவ : கொஞ்சம் கலியாணச் செலவுக்கு காசிதான் வேணும்....
- மீராலெவ்வை : அதுசெரி, ஈடு எங்க வைக்கப் போறாய்....?
- ஆதம்வாவா : எங்க வைக்கிற, நம்முட பாண்டிருப்பு தட்டாண்ட ஊட்டதான் வைக்கணும்.
- மீராலெவ்வை : என்னத்திற்கு அங்க போப்புறாய்? எங்க, ஒண்ட நகய எடுபாப்பம்....!
- ஆதம்வாவா : இந்தாங்க, என்ர பெண்சாதிரகாப்பு.... எல்லாம் மூணு பவுண்.... இருபத்திரெண்டு கரட்....
- மீராலெவ்வை : இப்ப, எவ்வளவு காசி வேணும்....?
- ஆதம்வாவா : ரெண்டாயிரம் வேணும் போடியார்.... நீங்க செய்யிற இந்த ஒதவிய நான் ஒருநாளும் மறக்க மாட்டன்....
- மீராலெவ்வை : அப்ப, நீ போய், லொஹரு தொழுதாப் போல வா.... காசி ரெடியா இருக்கும்....
- ஆதம்வாவா : (போய்க்கொண்டு) சரி, போடியார்.... நான் வாறன்....
- அவ்வா உம்மா : சீ! எப்பதான் இந்தத் தரித்திரியம் ஒங்கள உட்டுப் போகப் போகுதோ?

மீராலெவ்வை : கழுதைக்கு எங்க தெரியப்போகுது கற்பூர வாசன.... ஏதோ, நம்முட மனிசன் காசிக்கு கஷ்டரப்பர்றான்.... அதுக்கு ஒதவி செய்யப்போனால், ஒனக்கு பொறாமையாய் இருக்கு....

அவ்வாஉம்மா : அல்லாஹ், இப்படியெல்லாம் வட்டிக்கு, ஈடு புடிக்கச் செல்லிருக்கானா? அவன்ட கஷ்டரத்திற்கு ரெண்டாயிரம் ரூபா, கைமாத்தாக் கொடுத்தா, உங்களுக்கு கொறஞ்சா போயிரும்....? இதெல்லாம் ஒரு வாழ்க்கையா....? இவ்வளவு காசி பணத்தத் தந்த அல்லாஹ், ஒங்களுக்கு விரிஞ்ச மனச தராம உட்டுட்டானே....

காதர் முகைதீன் : ம்.... சும்மா நீங்க ரெண்டு பேரும் சண்ட புடியாம ஆகுமான விசயத்தப்பாருங்க.

மீராலெவ்வை : எதுக்கும் ஒரு எல்லை இரிக்கு.... எனக்குத் தெரியாத இஸ்லாத்த இவ படிப்பிக்க வாறா.... என்ற கோபத்த கிழப்பாம, அங்கால போயிரு.

மீராலெவ்வை : ராத்தா! மச்சான்ட விசயத்தில், நீ தலையிடாம, உன்ர மகள்ள கலியாண விசயத்த பாரு....

அவ்வாஉம்மா : காதர், நீ இருந்து பாரு.... இன்னாவாற அச்சி மாசம் என்ற புள்ளைக்கு கலியாணம் முடிக்கல்ல.... என்ற பேரு அவ்வாஉம்மா இல்ல....

மீராலெவ்வை : அதையும் பாப்பம்.... இந்த மீராலெவ்வைப் போடிர் கை ஆடாம, உன்ர கை ஆடுற சமத்தப் பாப்பம்....

காதர் முகைதீன் : இதெல்லாம் இப்ப என்னத்திற்கு, நாங்க எல்லாரும் சேர்ந்துதான் கலியாணம் முடிக்கிற.... அதுக்குத்தானே நாங்க இவ்வளவு முயற்சி எடுக்கம்....

(தூரத்தில் பாங்கு பறியும் சப்தம்.)

மீராலெவ்வை : காதர், லுஹருக்கு வாங்கு பறியிது, வா பள்ளிக்கு போவம்....

காதர் முகைதீன் : சரி மச்சான், வாங்க ஜமாஅத்துக்கு போயிரலாம்.

அவ்வாஉம்மா : சீ! நான் என்ன பாவம் செய்தேன் இந்த மனிசன கட்டிக்க என்னமாதிரி மனிசன் அல்லாஹ்வை ஏமாத்துறான்.... கொடுக்கிற வட்டி.... அதுக்குள்ள இஸ்லாமும், தொழுகையும்.... (போய்க்கொண்டு) உங்களை எல்லாம் அல்லாஹ் சும்மா உடமாட்டான்.... எல்லாம் என்ற தலையெழுத்து.

(காட்சி மாற்ற இசை)

காட்சி - நான்கு

(இரவொலிகள் - தூரத்தில் நாய் குரைக்கும் சப்தம் - பின்னணியில்)

கதிஜா : (வந்துகொண்டு) என்ன நாய் குரைக்கிது....?

முகம்மது காசீம் : எதையாவது கண்டா அதுக்குப் போதுமே. சும்மா, பூனையைக் கண்டு குரைக்கிதாக்கும்....

கதிஜா : மெய்தான், ஒங்கிட ராத்தாட மகள் நிஷாட கலியாணம் எப்பயாம்? பாவம்! எவ்வளவு காலத்து குமரு.... நம்முட புள்ளைக்கு அஞ்சி வரிசத்துக்கு மூப்பு....

முகம்மது காசீம் : என்ன செய்யலாம். அந்தப் புள்ளாட தலை எழுத்த நெனச்சாத்தான் வயிறெல்லாம் பத்தி எரியிது.... அந்தப் புள்ளைக்கு என்ன கொற இரிக்கு....? எல்லாம் நிற

செல்வமா இரிக்கு.... பாவம்! புள்ளட நிலைய நெனச்சி, நெனச்சி ராத்தா நல்லா இளச்சிப் பெயித்தா....

கதிஜா

: அது செரி, அவக்கு கவல இரிக்காதா....? அதுவும் உள்ளதுமொரு புள்ள.... இவ்வளவு பணம் காசி இருந்தும், இன்னும் கலியாணம் முடிக்காம இருந்தா, எந்தத் தாய்க்குத்தான் கவல வராம இரிக்கும்....?

முகம்மது

காசீம் :

பாவம் ராத்தாட மனசி நல்லா நொந்து போச்சு.... அவமட்டும் மச்சானுக்குத் தெரியாம எனக்கு பத்தாயிரம் ரூபாக் காசி தந்திராட்டி நம்முட புள்ளட கலியாணம் முடிஞ்சிருக்குமா....? அவ தந்த காசக் கொண்டுதானே எங்கிட வளவுறுதிய மூண்ட.... இது எங்கிட மச்சானுக்கு மட்டும் தெரிஞ்சிருந்தா, எங்கிட புள்ளட கலியாணமே முடிஞ்சிருக்காது....

கதிஜா

: அவ சீதேவி.... அவட நல்ல மனசிக்கு புள்ள நிஷாக்கு அல்லாஹ் கட்டாயம் ஒரு நல்ல மாப்புளயப் பாத்துக் கொடுப்பான்....

முகம்மது

காசீம் :

என்ன செய்யலாம் இன்னேரம் அந்தப் புள்ளைக்கு கலியாணம் முடிஞ்சி, ரெண்டு மூணு புள்ளைகளும் பொறந்திருக்கும்.... பாவி மனிசன் எங்கு மச்சான்ட எச்சிப் புத்தியாலதான், எல்லாம் கெட்டுப் போச்சு, வாற மாப்புளமாரும், அந்த மனிசன்ட தரித்திரியப் புத்தியப் பாத்துப் போட்டு, வந்த மாதிரியே போயிறாங்க....

கதிஜா

: அவருக்கு நல்லா புத்தி கெட்டுப் போச்சு அந்த மனிசனுக்கு ஏத்த மாப்புளமாரு இந்த உலகத்திலேயே இல்ல.... இனி, சமைச்சுத்தான் எடுக்கணும்....

முக்கமது காசீம் : அது சரி, எதுக்கும் ஒரு அளவு வேணும்.... அந்த மனிசனுக்கு இரிக்கிற ஆசைக்கு அளவே கிடையாது. இந்த ஒலகத்தக் கட்டிக்கொடுத்தாலும், அவருக்கு காணாது.... அந்த அவால் புடிச்ச மனிசனாலதான் எங்கு ராத்தாவுக்கு இவ்வளவு கஷ்டம்....

கபூர் : (வந்துகொண்டு) உம்மா! சோறு....

கதிஜா : எல்லாம் வெச்சிரிக்கன், போய்ச் சாப்பிடு மன....

கபூர் : வாப்பா... நீங்க சாப்பிடல்லியா?

முக்கமது காசீம் : நீ, சாப்பிடு மன, நானும் உம்மாவும் பொறகு சாப்பிடுவோம்.

கதிஜா : அதுசெரி, ஒன்ட மாறுதல் விசயம் எப்படி?

கபூர் : ஜனவரி மாசத்தில் இருந்து, நிந்தவூருக்கு மாத்தித் தாறதாக டீசு செல்லிற்றாரு....

முக்கமது காசீம் : யாஅல்லாஹ், என்ர புள்ளைக்கு நீதான் உதவி செய்யணும்....

கபூர் : சிலநேரம், ஜனவரிக்கு றெயினிங் கொலிச்சுக்கு வந்தாலும் வரும்....

கதிஜா : நாம ஏழ.... ஏழைக்கு அல்லாஹ் கட்டாயம் ஒதவி செய்வான்.... றெயினிங் கொலிச்சுக்கு வந்தாப் போறதான்.... எல்லாத்தையிம் நேரகாலத்தோட முடிச்சிரணும்.... வசதி வாய்ப்பு இரிக்கிற நேரம் வாறதையெல்லாம் சரியாப் பார்த்துச் செஞ்சிரணும்.... மன.

கபூர் : வாப்பா! மாமிர ஊட்ட போனிங்களா?

முகம்மது காசீம் : என்ன செய்யிற மாமீ நல்லா நொந்துபெயித்தா மாமியும் வரச்சொல்லி விசகளம் அனுப்பி இரிக்கா, நாளைக்கு போகணும், மன.... மாமி கவலை புடிச்சி நல்லா நொந்தும் பெயித்தா....

கதிஜா : எல்லாம் அந்த மனிசனால வந்த வினைதான்.

கபூர் : மாமாட வேலைகளால ஊருக்க முகம் நீட்ட முடியாமல் இருக்கு.... இப்ப அவருக்கு வட்டிக் கந்தப்பர் என்று பட்டம் கூட வெச்சிரிக்காங்க....

கதிஜா : பிறகென்ன, பட்டப்பேர நல்ல ஒழுங்காத்தான் வெச்சிரிக்கானுகள்....

முகம்மது காசீம் : அவரு, ஒரு பணப்பேய், அவருக்கு ஆருமே புத்தி செல்ல முடியாது.... ந்.... நாம என்ன செய்யலாம். எல்லாம் தல எழுத்துப்படிதான் நடக்கும்.... நீ போய்ச் சாப்பிடு....

கதிஜா : இந்தாங்க பூட்டு, போய்க் கேற்றில போட்டுப் போட்டு வாங்க.... கள்ளன் கூட்படி உள்ள காலம்.... அப்படியே அந்த மாடுகளுக்கும் கொஞ்சம், புல்லப்போட்டுப் போட்டு வாங்க....

முகம்மது காசீம் : (போய்க்கொண்டு) சரி, நீ போய், புள்ளட சோத்தக் குடு....

(காட்சி மாற்ற இசை)

காட்சி - ஐந்து

(பசுமாடுகள் கத்தும் சப்தம்)

மீராலெவ்வை : (வந்துகொண்டு) என்னது....? பசுமாடெல்லாம், புற வளவுக்க கத்திது.... இந்த ஊரானுக்கு மாடு கன்றும் வளர்க்கணும் ஆனா, அத ஒழுங்கா வளர்க்கவும் முடியாது.... சும்மா, அவன்ட இவன்ட வளவுகளுக்க மாடுகள மேய உட்டு வளர்க்கலாமா? சூய்!.... சூய்!.... கிடக்கிற பயிரு பச்சையெல்லாம் நக்கிரும் போல கிடக்கு.... ஆய்!....!.... புள்ளேய்! அந்த கேற்றக் கொஞ்சம் பூட்டு.... திரும்பயிம் மாடெல்லாம் வந்திரும்....

அவ்வாஉம்மா : இந்தாங்க, தேயில....

மீராலெவ்வை : சுபஹு தொழுது போட்டு ஒரு தேத்தண்ணி குடிச்சாத் தான் நிம்மதி....

அவ்வாஉம்மா : அதுசெரி, ராவு நீங்களும் காதர்மையிதீனும் போன விசயம் எப்படி?

மீராலெவ்வை : எல்லாம் நல்லம்தான்.... ஆனா,

அவ்வாஉம்மா : ஆனா, என்ன? ஏதும் வித்தியாசமாகப் பேசினாங்களா?

மீராலெவ்வை : அப்படியொன்றும் இல்ல. கிளாக்கர் மகனுக்கு நம்முட காசி பணமெல்லாம் தூசாத் தெரியிது....

அவ்வாஉம்மா : அவரு படிச்ச பொடியன்.... அவருக்கென்னத்திற்கு இந்த பணம் காசெல்லாம்? அது, ஒங்களுக்குத்தான் பெரிசு....

மீராலெவ்வை : அப்படிப் பேசினா மட்டும் பரவாயில்ல.... நம்முட புள்ள படிக்காததையும் பற்றிக் கேலியாகப் பேசுறாரு....

அவ்வாஉம்மா : பேசாம, என்ன செய்வாரு? நான் எவ்வளவு சென்னன், கேட்டிங்களா? பாவம்! நம்முட புள்ள நிஷாவும் நல்லா நாலெழுத்துப் படிச்சி இருந்தா, இந்தக் கதையெல்லாம் வருமா....? சும்மா கிடக்கிற வெறுந் தலையண்ட புள்ளயளெல்லாம், என்னமாதிரிப் படிச்சி, உத்தியோகம் பாக்கிறாங்க.... நமக்கு நம்முட புள்ள உத்தியோகம் பாக்காட்டியும், கொஞ்சமாவது படிச்சி இருந்தா, எவ்வளவு கௌரவமாக இருக்கும்.... ச்சே! எல்லாத்தையும் நீங்கதான் கெடுத்த....

மீராலெவ்வை : ம்.... எனக்கு இப்படியெல்லாம் வருமெண்டு தெரியுமா....? இந்த ஊருக்கு எந்தப் போடிமாரு, பொம்புளப் புள்ளயள படிப்பிச்சி இருக்கானுகள்....?

அவ்வாஉம்மா : அவனுகள், படிப்பிக்காட்டியும், நேர காலத்தோட அவனுகள் ள பொம்புளப் புள்ளயளுக்கு கலியாணத்தை முடிச்சி வெச்சி அதுகள், இப்ப சந்தோசமாக புள்ள குட்டிகளோட இருக்கு. நீங்க அப்படிச் செஞ்சீங்களா?

மீராலெவ்வை : நான் போடிமாருக்குள்ளயே பெரிய போடி.... என்ற தகுதிக்கும், தரத்திற்கும் ஏற்ற மாதிரித்தானே மாப்புள எடுக்கணும்.... சும்மா ஒண்டுமில்லாத வெறுந் தலையனை எல்லாம் என்ற மகளுக்கு மாப்புளயா எடுக்க ஏலுமா....?

- அவ்வாஉம்மா : போதும், ஒங்கிட போடித்தத்துவம்.... பெத்த புள்ளைக்கு ஒழுங்கா ஒரு மாப்புள எடுக்க வக்கில்ல, அதுக்குள்ள ஒரு போடித்தத்துவம்....
- மீராலெவ்வை : இஞ்ச, என்ர போடித் தத்துவத்த மட்டும் பேசாத.... நான் பரம்பரப் போடி மகன்....
- அவ்வாஉம்மா : அதுசெரி, இத மட்டும் ராவைக்கும் பகலைக்கும் நல்லாப் பேசிக்கு இரிங்க.... புள்ளைக்கு மாப்புளையிம் வரும், கூட பத்தேக்கர் காணியும் வரும்.... இப்ப, கடைசியா கிளாக்கர்ர மகன் என்ன முடிவு சென்னாரு....?
- மீராலெவ்வை : நறுவிசா, நம்முட ஊட்ட முடிக்க மாட்டேனென்று செல்லிப் போட்டாரு....
- அவ்வாஉம்மா : ஆராரு செய்த கறுமமெல்லாம் என்ர புள்ளயப் போட்டு சுத்துதோ....? கொஞ்ச நாள் கலியாணம் மாப்புள மாருக்கு காணி பணம் காசி இல்லாம அலைஞ்சிக்கு, இப்ப, படிப்பில்லாம அலையிது.... எங்களுக்கு இதுவும் வேணும், இன்னமும் வேணும்....
- மீராலெவ்வை : ம்.... இவன் போனா என்ன? என்ர புள்ளைக்கு இவனப் பாக்க அப்பன் வருவான்.
- அவ்வாஉம்மா : ந்.... அதுசெரி, இன்னொரு வரிசம் போனா, புள்ளைக்கு மாப்புளயா அப்பன் என்ன பாட்டன் தான் வருவான்....
- மீராலெவ்வை : இஞ்ச, கதய அளந்து பேச.... இல்லாட்டி....
- அவ்வாஉம்மா : இந்த ரோசத்துக்கு மட்டும் குறச்சலில்ல.... இனி.... நீங்களாச்ச ஒங்கிட மகளாச்ச.... எப்பயிம் குளத்தில

அளவுக்குத்தான் தண்ணி நிறஞ்சி இருக்கும்....
தண்ணி மிஞ்சினா, அது குளத்த உடச்சி தானா
வழிஞ்சி போயிரும்....

மீராலெவ்வை : ம்.... அது எனக்கும் தெரியும். நீ, ஒண்ட வேலையைப்
போய்ப் பாரு....

(சைக்கிள் மணி அடிக்கும் சப்தம்)

மீராலெவ்வை : ஆரது....?

கபூர் : நான்தான் மாமா கபூர்....

அவ்வாஉம்மா : (ஆசையோடு) ந்.... வாங்க தம்பி.... வாங்க....
உள்ளுக்கு வாங்க....! வாங்க....!!

மீராலெவ்வை : வா, தம்பி.... பிறகு, எப்ப வந்த....?

கபூர் : நேத்து மாமா ....

மீராலெவ்வை : வாப்பா எங்க .... ? தங்கச்சி மச்சானெல்லாம் நல்லா
இருக்காங்களா?

கபூர் : ஓம், மாமா எல்லாரும் நல்லா இருக்காங்க....

மீராலெவ்வை : அல்ஹம்ந்துலில்லாஹ் அவ்வளவு போதும்....

அவ்வாஉம்மா : தம்பி, கதச்சிக்கு இரிங்க, தேயில கொண்டாறன்....

கபூர் : வேணாம் மாமீ.... இப்பதான் ஊட்ட குடிச்சிற்று
வந்தன்....

மீராலெவ்வை : ந், கனகாலத்துக்கு பொறகு தம்பி வந்திருக்கு. நீ
போய் எடுத்துக்கா.... அப்படியே வாழைப்பழமும்
விஸ்கோத்தும் வாங்கி எடு.... பொறகு எப்படித்தம்பி?

- கபூர் : கனகாலமா, மாமியப் பாக்கல்ல, சும்மா பார்த்திட்டுப் போகலாமென்றுதான் வந்தன்.... பொறகு, மாமாட பாடெல்லாம் எப்படி?
- மீராலெவ்வை : பரவாயில்ல தம்பி, அந்த அல்லாஹ்டு கிருபையால எல்லாம் ஒருமாதிரி ஹயராப் போகுது....
- கபூர் : அதுசெரி, இந்த வரிசம் நீங்க அச்சிக்கு போறதாக வாப்பா சென்னாரு.... மெய்தானா?
- மீராலெவ்வை : அப்படியொரு எண்ணம் இருக்கு.... வட்ட வேலையெல்லாம் கொத்தும் குறையுமாக் கிடக்கு.... அதுக்குள்ள புள்ள நிஷாட கலியாணமும், அன்னா இன்னா எண்டு கிடக்கு.... எதுக்கும் பாப்பமே தம்பி, எல்லாம் வசதிப்பட்டு வரணுமே....
- கபூர் : எல்லாம் சரி வரும் மாமா.... நீங்க நல்லபடி உறுதியா நிய்யத்த மனசில வெய்யங்க....
- மீராலெவ்வை : அத, அஞ்சாறு வரிசத்துக்கு முன்னாலேயே வெச்சிற்ரன்.... நாளும் ஒருத்தம்தான் இன்னமும் வந்து சேரல்ல....
- கபூர் : இந்த வரிசம் கட்டாயம் வரும், மாமா....
- அவ்வாஉம்மா : (வந்துகொண்டு) இந்தாங்க, தேத்தண்ணி, தம்பி எடுங்க.... அந்த வாழப்பழத்தையும் தம்பிக்கு எடுத்துக் கொடுங்க. எடுங்க, தம்பி.... எவ்வளவு காலத்துக்கு பொறகு வந்திருக்கீங்க.... ஒங்கள நான் மதிக்கவே இல்ல....

மீராலெவ்வை : வாத்தியார் ஆனத்திற்கு பிறகு, தம்பி நல்லா மாறிப் பெயித்தீங்க.... உடம்பெல்லாம் நல்லா கொழுத்துப் பெயித்து....

அவ்வாஉம்மா : நீங்க, சும்மா கண்ணக்கிண்ண வெச்சிராம, இரிங்க....

மீராலெவ்வை : பாத்திங்களா? மாமீ தம்பிர மகனெண்டு எவ்வளவு கரிசனையா இருக்கா....

அவ்வாஉம்மா : பிறகென்ன, என்ர மையத்த மனம் கூசாம தூக்கிற்று போற புள்ள.... என்ர தம்பி பெத்தென்ன, நான் பெத்தென்ன....?

கபூர் : மாமியும் நல்லா இளைச்சிப் பெயித்தீங்க....?

அவ்வாஉம்மா : இனி என்ன தம்பி, நமக்கு வாற காலமா....? ஏதோ, உன்ர மச்சிர கலியாணத்த மட்டும் பாத்துப் போட்டு மவுத்தானாப் போதும்.... அதத் தவிர எனக்கு எந்தக் கவலையிம் இல்ல, தம்பி....

மீராலெவ்வை : எல்லாம் கெதியா வரும்.... நான் கொஞ்சம் மார்க் கட்டுக்கு போயிற்று வாறன் (போய்க்கொண்டு) நீங்க இருந்து பகலைக்கு சாப்பிட்டுப் போட்டு போங்க....

கபூர் : சரி மாமா, நீங்க போயிற்று வாங்க....

அவ்வாஉம்மா : ஒங்கிட புதுப்பள்ளிக்கூடம் எந்த ஊரு தம்பி....?

கபூர் : பொநலறுவையில் இரிக்கிற தம்பாளை. நல்ல இடம், மாமீ, எல்லாரும் அன்பான ஆட்கள். ஒரு பிரச்சி னையும் இல்ல....

- அவ்வாஉம்மா : அல்ஹம்ந்துலில்லாஹ் .... அவ்வளவு போதும்....
அது செரி, நீங்க எப்ப தம்பி தம்பாளைக்கு திரும்பப்
போறது?
- கபூர் : ஒரு கிழம லீவில வந்த .... அடுத்த நாயிற்றுக்
கிழம போகணும், மாமீ....
- அவ்வாஉம்மா : அதுக்குள்ள நான் ஒரு முக்கியமான விசயம்
செய்யணும்.... மாமீர் செல்ல நீங்க கேப்பீங்களா....?
- கபூர் : இதென்ன மாமீ....? நீங்க தூக்கி வளர்த்த புள்ள
நான். என்னைப் பத்தி உங்களுக்கு நல்லாத் தெரியும்
தானே? ஒங்கிட மனசிக்கு ஒரு சின்ன ஆறுதலையா
வது என்னால் கொடுக்க முடியுமானால், அத ஒரு
பாக்கியமாக ஏத்துக்குவன் செல்லுங்க மாமீ....
- அவ்வாஉம்மா : அவ்வளவு போதும், தம்பி.... நான் வைக்கலால
விளஞ்சத வைக்கலாலேயே கட்டப் போறன்....
- கபூர் : (ஆச்சரியமாக) மாமீ....!
- அவ்வாஉம்மா : நீங்க எதைப்பற்றியும் யோசிக்க வேணாம்....
எல்லாத்தையும் நான் பார்த்துக்கிறன்....
- அவ்வாஉம்மா : நீங்க, இப்பயே போய், வாப்பாவ, மாமீ உடன வரச்
சென்னதாகச் செல்லுங்க.... நாள ராவைக்கு நீங்க
ஒங்கிட மச்சி நிஷாவ தம்பாளைக்கு கூட்டிக்கு
போறத்துக்கு ஆயத்தப்படுத்துங்க....
- கபூர் : மாமீ.... நான்....

அவ்வாஉம்மா : நீங்க, என்ர கூடப்பொறந்த தம்பிர மகன். அந்தத் தகுதி மட்டுமே உங்களுக்குப் போதும். இந்த மாமீர் முடிவ இனி யாராலும் மாத்த முடியாது.... ஒங்கு மாமாட பணப் பேய்க்கு, ஒரு நல்ல பாடம் படிப்பிக்கப் போறன்....

கபூர் : (போய்க்கொண்டு) அப்ப, நான் போயிற்று வாறன், மாமீ....

அவ்வாஉம்மா : அல்லாட காவலாய் போயிற்று வாங்க, தம்பி.... வாப்பாவை உடன் வரச் செல்லுங்க.... முக்கியமான வேலையெல்லாம் செய்யணும்.... (போய்க்கொண்டு) எனக்கு எதைப்பற்றியும் கவலயில்ல. என்ர மகள்; பூவும் காயுமாய் பூத்துக் குலுங்கணும்....

(காட்சி மாற்ற இசை)

காட்சி - ஆறு

(இரவொலிகள் - தூரத்தில் ஆந்தைகள் அலறும் சப்தம் - பின்னணியில்)

அவ்வாஉம்மா : (வந்துகொண்டு) தம்பி, என்ர வாழ்க்கய நானே சோதிக்க போறன்....

முகம்மது காசீம் : ராத்தா....!

அவ்வாஉம்மா : ஆமா.... அந்த நிலைக்குத்தான் நான் வந்திற்றன் எவ்வளவோ சீரும் சிறப்புமா நடக்க வேண்டிய என்ர மகள்ள கலியாணம், இப்படி, யாருமே இல்லாத அனாதைக்கு நடத்திறாப் போல, நடத்த வேண்டி வந்திற்றே; அதுதான் கவலையா இரிக்கு.

முகம்மதுக்காசீன்: ராத்தா, புள்ள நிஷா என்ற பெத்த புள்ள மாதிரி....
அதிர கண்களில் ஒரு சொட்டுக் கண்ணீரும் வராம
நான் பாத்துக்குவன்.... என்ன நம்பு ராத்தா.... ஒன்ட
மனசு ப்றபாடு எனக்கு நல்லாத் தெரியும்....

அவ்வாஉம்மா : நான் எவ்வளவு பைத்தியகாரி தெரியுமா....?
இல்லாட்டி இந்த விசயத்த நான் எப்பயே முடிச்சிருக்
கலாம்.... கையில வெண்ணய வெச்சிக்கிற்ற
நெய்க்கு அலஞ்சி திரிஞ்ச மடச்சியாப் போயிற்றன்....
ங்.... சூட்டுக்களவெட்டிக்கு போன, மச்சான்
வாறத்துக்கு இடையில், நீ உன்ற மகனையும், புள்ள
நிஷாவையும் கூட்டிக்கு பாலமுனைக்கு போய்,
அங்கயே காவின எழுதி முடிச்சிப் போட்டு உடனே
ரெண்டு பேரையும் தம்பாளைக்கு அனுப்பிப் போட்டு
வா.... மற்ற விசயத்தையெல்லாம் நான்
பாத்துக்கிறன்.... ங், சுணங்காமப் போ.... தம்பி றைவார
கார் ரெடியா காத்துக்கு நிற்கு ....

முகம்மதுக்காசீன்: சரி, ராத்தா.... நீங்க உசிரோட இருக்கும் மட்டும்,
எனக்கு என்ன கவல இரிக்கு....? எனக்கு நீங்க
சந்தோசமாக இருந்தாப்போதும்.... அதுக்காகத்தான்,
நான் எதையும் சிந்திக்காம என்ற மகனையும் மருமகள்
நிஷாவையும், இந்த இருட்டுக்குள்ள தட்டத்தனியா
கூட்டிக்கு போப்புறன்.... நாங்க மூணுபேரும் இந்த
இருட்டுக்க போறதால, உன்ற மனசில வெளிச்சம்
வந்தாப் போதும்.... அதுதான் எனக்குப் பெரிசி.

அவ்வாஉம்மா : அல்லாஹ் கட்டாயம் தருவான்.... நான் நிறைஞ்ச
மனசோட என்ற மகள், உன்ட மகனுக்குத்தாறன்....
அவங்கிட வாழ்வ அல்லாஹ் சிறப்பாக்கி வைப்பான்....
ங், கெதியாப் போ....

முகம்மதுக்காசீன்: கட்டாயம் வைப்பான் ராத்தா....

அவ்வாஉம்மா : அங்க பாரு! இன்டைக்கு உன்ர மருமகள் எவ்வளவு சந்தோசமாக இருக்கா.... இவ்வளவு சந்தோசம், என்ர புள்ளட முகத்தில், இன்டைக்குத்தான், நிறைஞ்சி தெரியிது.... இந்தச் சந்தோசம் என்ர புள்ளட முகத்தில் அழியாம இருக்கணும்.... இதுக்காகத்தான் இந்தப் பெரிய பழியை, நான் சுமக்கப் போறன்.... நான் செய்யிற தப்பா இருந்தா அந்த அல்லாஹ் என்ன மன்னிக்கட்டும்....

முகம்மதுக்காசீன்: நீங்க எந்தத் தப்புமே செய்யல்ல.... நீங்க ஒரு தாயிர கடமையத்தான் செய்நீங்க.... எளிய முறையில கலியாணம் முடிக்கிறத்தத்தான் இஸ்லாம் மதமும் ஏத்தமா செல்லிது....

அவ்வாஉம்மா : இந்தா! இதில பத்தாயிரம் ரூபாக்காசி இருக்கு, இதக்கொண்டு எல்லாச் செலவையும் பாத்துக்க.... பொறகு மத்ததப் பார்க்கலாம்....

முகம்மதுக்காசீன்: ராத்தா.... எனக்கு காசி; வேணாம்.

அவ்வாஉம்மா : இது, உனக்குத்தரல்ல.... உன்ர மகனுக்கு கொடுக்கன்.... ங், புடி.... சட்டுப்பண்ணி வேலயப் பாரு....

முகம்மதுக்காசீன்: ராத்தா, இன்டைக்கு நீ, கொழுத்தி வைக்கிற நெருப்பால இந்த உலகத்த ஆட்டிப் படைக்கிற பணப்பேயெல்லாம், அழிஞ்சி போயிரும்.... அதிலையும் மச்சான், மீராலெவ்வைப் போடிக்கு இது ஒரு நல்ல பாடமாகவும் இருக்கப் போகுது....

அவ்வாஉம்மா : என்ன செய்யலாம் பாடமாக இருந்தா மட்டும் பரவாயில்லை, இது ஒரு, பெரிய பழியாகவும் இருக்கப் போகுதே, என்றுதான் கவலையாகக் கிடக்கு. பாவம்! அவருக்கு இது எவ்வளவு அவமானத்தையும், தலகுனிவையும் கொண்டு வரப்போகுது தெரியுமா....?

முகம்மதுக்காசீன்: ராத்தா, உன்ற மகள், என்ற மகனோடுதானே போகப் போறா.... அதுவும் சொந்த மச்சானோடுதானே போறா.... இத, ஆரு ராத்தா, பிழையாச் சொல்லப் போறாங்க....? என்ற மகனுக்கு இந்த விசயத்தில் இல்லாத உரிமை, வேற ஆருக்கு இரிக்கு....? அவன் கலியாணம் முடிச்சாலும், முடிக்காட்டியும், உரிமைக்காரன்தானே....

அவ்வாஉம்மா : அந்த ஒரே ஒரு நம்பிக்கையில்தான், வரப்போற பழியையும், அவமானத்தையும் தூசாக மதித்து, என்ற மகள் உன்ற மகனோடு அனுப்புறன்.... எவரு எதைக் கதைத்தாலும் கதைக்கட்டும், காலமெல்லாம் பெரு மூச்சு விட்டு அழிவதை விட, இதால வரப்போற அவமானம் எவ்வளவோ மேல்.... ந், எப்படியோ என்ற புள்ள சந்தோசமாக இருந்தாப் போதும்....

முகம்மதுக்காசீன்: அல்லாஹ் எல்லாத்தையும் ஹயராக்கி வைப்பான், ராத்தா....

அவ்வாஉம்மா : தய்யி.... கடைசியாக ஒன்று, இன்னா, நாங்க எல்லாரும் சேர்ந்து வெட்டப்போகும் வடிகால், என் மகளும் ஒன்ட மகன் கபூரும் தனியாச் சேர்ந்து வெட்டின வடிகாலாகவே இருக்கட்டும்.... எங்களுக்கு இதுக்கும் எந்தச் சம்பந்தமும் இல்லை என்றே இருந்திரட்டும்.... இந்த ஊரு உலகத்திற்கும் அப்படியே அது இருக்கட்டும்.

முகம்மதுக்காசீன்: சரி, ராத்தா....

அவ்வாஉம்மா : தம்பி.... குளத்த உடைச்சுப் பாய இருக்கிற தண்ணிக்கு, ஒழுங்கா வடிகால் வெட்டி விற்றதான் புத்திசாலித்தனம். இதால குளமும் பாதுகாப்பா இரிக்கும் அதேநேரம் தண்ணியும் சேதமில்லாம தேவையான பயிர்களுக்குப் போய்ச் சேர்ந்திரும்.... ங்.... புள்ளயக் கூட்டிக்கு, போ....! யோசியாம போங்க, மகள்....! என்ர இதயம், நீங்க போற இடமெல்லாம் வந்து கொண்டுதான் இரிக்கும் அதுக்கு இனி, உறக்கமே இல்ல....

(நாடக இசை)

அடிக்குறிப்பு

வெல்	—	Bell (பெல்)
மனசி	—	மனம்
மொற	—	முறை
பொறகு	—	பிறகு
கனக்க	—	அதிகமாக
அப்ப	—	அப்படி
சென்னா	—	சொன்னால்
பெயித்து	—	போய்விட்டது
இஸ்ரம்	—	இஷ்டம்
குடு	—	கொடு
சவுப்பு	—	நன்றாக இல்லை/சோர்வு
றெடி	—	தயார் Ready
நறுவிகு	—	திட்டமாய்
புடிங்க	—	பிடிங்க
கொற	—	குறை
கரக்ட்	—	சரி, Correct

ராவைக்கு	—	இரவைக்கு
நகய	—	நகை
அச்சி	—	ஹஜ்ஜுமாதம்
அஞ்சி	—	ஐந்து
இளச்சி	—	களைத்து
அவால்	—	ஆசை
ஊ	—	கல்வியதிகாரி (D/E)
போடி	—	நிலச்சுவாந்தர்
நறுவிசா	—	திட்டவட்டமாக
எப்பியம்	—	எப்போதும்
கனகாலமா	—	நீண்டகாலமாக
கொத்தும் குறையுமா	—	அரைகுறையாக
நாள	—	நாளைக்கு
பாற்ற	—	படுகிற
சூட்டுக்களவெட்டி	—	சூடுமிதிக்கும் இடம்

அரபுச் சொற்கள்

அல்லாஹ்	—	இறைவன்
காவின்	—	திருமணப்பதிவு
லுஹர் / லொஹறு	—	மத்தியானத் தொழுகை
ஐமாஅத்	—	கூட்டுத்தொழுகை
சுபஹ்	—	அதிகாலைத்தொழுகை
அல்ஹம்துலில்லாஹ்	—	இறைவனுக்கே எல்லாப்புகழும்
கிருபை	—	உதவி / ஆதரவு
ஹயரா	—	சரியாக
மவுத்து	—	இறப்பு

மானிடம் சாகவில்லை!

(சமூக நாடகம்)

(இந்நாடகம், இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபன முஸ்லீம் சேவையில் 1998ம் ஆண்டு செப்டம்பர் 01ம் திகதி ஒலிபரப்பப்பட்டது. இந்நாடகத்தை நூலுருவாக்குவதற்காக இதில் சில காட்சிகளும், சம்பவங்களும் ஆசிரியரால் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன.)

பாத்திரங்கள்

01. அலிமா
02. காதர்
03. சுலைமான்
04. கதிஜா
05. கபூர்
06. சரஸ்வதி
07. பாக்கியம்
08. கந்தசாயி

காட்சி - ஒன்று

(தூரத்தில் பசுமாடுகள் கத்தும் சப்தம்)

அலிமா : (வந்துகொண்டு) இவன், செலயிமான் எங்க பெயித்தானோ....? காலைக்க கண்டுக் குட்டியெல்லாம் கிடந்து கத்திது.... அந்தக் கறுப்பிர கால்ல கம்பி கிழிச்சி, பாளம் பொளந்த மாதிரிக் கிடக்கு....

காதர் : (வந்துகொண்டு) உம்மா, கறுப்பிர புண்ணுக்கு மருந்து கட்டிப் போட்டன்.... இப்ப, கால் கொஞ்சம் லேசி....

அலிமா : வாயில்லாச் சீவன் மகன். நாமதான் கண்ணும் கருத்துமாப் பாக்கணும்.... அதிர வேதனைய நாமதான் அறிஞ்சி, ஒதவனும் அப்பதான், அல்லாஹ் நமக்கு ஒதவுவான்.

காதர் : அது மெய்தான்.... நான் எல்லாத்தையும் நல்லாக் கழிவுப் போட்டு, மருந்து வெச்சி கட்டிரிக்கன். இன்னம், ரெண்டு நாளயால புண் ஆறிப் போயிரும்....

அலிமா : அது செரி செரி மகன்; ஆமவட்டச் சூடு எப்ப அடிக்கிறதாக போடியாரு சென்னாரு?

காதர் : வானமும் ஒரு மாதிரியாகக் கிடக்கு. வாடையிம் கூடுதலா அடிக்கிது. எதுக்கும், கொஞ்சம் வானத்த பாத்துத்தான் அடிக்கணுமெண்டு சென்னாரு....

அலிமா : ரெண்டு மூணு நாளா விடியச் சாமத்தில மழையிம் பெய்யிது. நம்முட ஆறுமாசப் புளைப்பு, அவர் புத்திப்படி செய்யிறதான் நல்லது....

- காதர் : நம்முட வட்டைக்குள்ள இன்னம் சூடு ஒருவரும் அடிக்கத் தொடங்கல்ல.... எல்லாரும் வெச்சிப் போட்டு, வானத்தப் பாத்துக் கொண்டு இரிக்காங்க....
- அலிமா : அதில கவனமா இருக்கணும் மகன். இப்ப, கொஞ்சம் வானத்தில அள கொழப்பமாக்கிடக்கு ஒரு லீவப் பாத்து சட்டுப்பொட்டென்று சூட அடிச்சிக்கு விலகிரணும்.
- காதர் : இப்படித்தான் நம்முட போடியாரும் நேத்துச் சென்னாரு.
- அலிமா : அதுசெரி நம்முட பக்கத்து வயக்காரன் மம்மது என்ன சென்றான்?....
- காதர் : நேத்து அவரும் வட்டைக்க வந்தாரு.... கயற்றயடி, சாளம்ப, வம்மிச்சோலை வட்டைக்கயெல்லாம் லாவயில ஆன வந்து அழிச்சாட்டியம் செய்யிதாம். இப்ப அங்காலயெல்லாம் ஆனக் காவலுக்கு ஆக்களெல்லாம் போட்டிருக்காம்.
- அலிமா : நம்முட வட்டைக்கும் வருகுதாமா?....
- காதர் : இஞ்சாலப் பக்கம் வரமாட்டா.
- அலிமா : கவனமா இரிக்கணும்....
- காதர் : வாஹிதுப் போடியாரு ஆனைக்கு பயந்து, நேத்து லாவு சூட்டத்தள்ளி அடிச்சாரு, பாவம்! நல்லா மழையில் பட்டு, எல்லாம் படங்கோடக்கிடக்கு
- அலிமா : சூடு மழையில் நலைஞ்சா அதத்தள்ளு.... எல்லாம் மடியாத் தான் போகும்.

கந்தசாமி : (வந்துகொண்டு) காதர் தம்பி!

காதர் : ஆரது கந்தசாமி அண்ணனா? வாங்கண்ணன்.... வாங்க.

அலிமா : வா கந்தசாமி ஒன்ன இஞ்சாலப் பக்கம், கனகாலமாகக் காணல்ல.... எங்க போன நீ....?

கந்தசாமி : எங்கிட பக்கமெல்லாம் பெரிய கஷ்டம் அக்கா.... நாங்க, இப்ப அகதிகளா அக்கரைப்பற்று ஆக்கேயெம் ஸ்கூல்ல கிடக்கம்.

அலிமா : (ஆச்சரியமாக) ஏன், என்ன விசயம்....?

கந்தசாமி : எல்லாம் எங்கிட தலவிதி.... ஆராரோ செய்த பாவமெல்லாம் எங்களப் போட்டு சுத்துது.... ஒரே குழப்பம், அக்கா. எந்த நேரமும் வெடில் சத்தம்தான். இரவையில காது கன்னம் வெச்சிப் படுக்க முடியாது. புள்ள குட்டிகளெல்லாம், பயத்தால செத்து மடியிதுகள்.

அலிமா : யாஅல்லாஹ்! இந்த அப்பாவி மனிசரெல்லாம், இவ்வளவு கஷ்டப்படணுமா? அண்டைக்கண்டைக்கு கையக் கசக்கி சாப்பிர் ஏழைகளுக்கெல்லாம், இப்படியொரு நெல வரணுமா?

கந்தசாமி : கடவுள்தான் அக்கா, எங்களக் காப்பாத்தணும். எங்கிட மாடு கண்டெல்லாம் மண்ணாப் போச்சி.... தோட்டம் தொர வெல்லாம் புல்லுப்புடிச்சி கிடக்கு.... இத ஆருட்ட செல்லலாம். எல்லாத்தையிம் அந்தப் புள்ளயார்தான் பாத்து செரிபண்ணணும்....

காதர் : எல்லாமே கெட்டுப்போச்சி.... இதுக்கு எப்பதான் முடிவு வரப்போகுதோ....?

கந்தசாமி : (அலுத்தபடி) நாமெல்லாம் செத்த பொறகுதான் தம்பி, முடிவு வரும். அங்காலப் பக்கம் பொடியனுகள்ள கரச்சல், இஞ்சாலப் பக்கம் படைகள்ள கரச்சல். இடையில் நாங்க பாக்கட்டியில பட்ட பாக்கு மாதிரி, அழிஞ்சிக்கு போறம்.... இந்த நாட்டில தமிழனாப் பொறந்ததே பெரிய பாவமாப் போச்சு....

அலிமா : ஒங்களுக்கு மட்டுமல்ல கந்தசாமி.... அந்த நில எங்களுக்கும் தான்....

கந்தசாமி : ஓம், அக்கா....

அலிமா : இந்த நாட்டில நானென்ட அகங்காரம், நல்லாத் தல தூக்கிற்று, மனிசன மனிசன் சாப்பிடத் தொடங்கிற்றானுகள். இப்ப ஆருமே மனிசன மதிக்கிறல்ல. மனிசன்ட உசிரு பூச்சி புழுக்கள்ள உசிரப் பாக்கிலும் கேவலமாகப் போச்சு.

கந்தசாமி : மெய்தான் அக்கா! இந்த ஒலகத்தில மனிச நேசம் செத்துப் போச்சு.... எல்லாருமே மிருகமா மாறிற்றானுகள்.

காதர் : என்ன செய்யலாம், இப்ப படிச்சவனும் கூட துவசமாத்தான் பேசிறான், அவளவுக்கு மனிசன் கேவலமாப் பெயித்தான்...

கந்தசாமி : நூத்துக்கு நூறு உண்மை தம்பி... இப்ப மனிசனெண்டாலே பயமாக்கிடக்கு. எவண்ட வாயிலையிம் துவசம்தான்... ஒழுக்கமெ கெட்டுப்போச்சு...

அலிமா : இப்ப ஆரு, சமயத்த நல்லாப் படிக்கானுகள்? ஆருக்கு அல்லாஹ்ட பயம் இருக்கு? இப்ப எல்லாருக்கும் துவக்குத் தான் பயம் இன்னங்க தொஞ்சக் காலத்தால துவக்கத் தான் மனிசன் அல்லாஹ் எண்டு செல்லுவான்...

கந்தசாமி : (சிரித்தபடி) ஓம் அக்கா, ஒங்கிட வாயில சீனி போடனும்.

அலிமா : (அனுதாபமாக) கந்தசாமி.... நீ வந்த விசயம் என்ன தம்பி....?

கந்தசாமி : எனக்கு கொஞ்சம் காசி வேணும், அக்கா. என்ர மூத்த புள்ள சமஞ்சி, இண்டைக்கு ரெண்டு நாள். அவள்ள சடங்கெல்லாம் செய்யணும்.... கையில் ஒரு சதமும் இல்ல.... நிந்தவூருக்கு வாறத்திற்கு கூட கடன் வாங்கிற்ருத்தான் வந்த நான்....

அலிமா : அப்படியா? நீ கவலப்படாத.... ஒனக்கு எவ்வளவு வேணும்?

கந்தசாமி : மூவாயிரம் தந்தா, நான் ஒருமாதிரி சமாளிச்சிருவன்.

அலிமா : காதர்! கந்தசாமி அண்ணனுக்கு போடியாரிட்ட மூவாயிரம் காசி வாங்கிக் கொடுத்துப் போட்டு வா....

கந்தசாமி : அக்கா, இந்த ஒதவிய நான், என்ர சீவியம் வரயில மறக்கமாட்டன்....

அலிமா : கந்தசாமி, மனிசனுக்கு மனிசன் ஒதவாட்டி, நாங்க என்னத்திற்கு மனிசனா இருக்கணும்....? ஒன்ட புள்ளட சடங்க நல்லாச் செய்.... அல்லாஹ் எல்லாத்தையிம் ஹயராக்கி வைப்பான்....

கந்தசாமி : (எழுந்தபடி) அப்ப, நான் போயிற்ரு வாறன் அக்கா....

அலிமா : எங்க போப்புறாய்.... பகலைக்கு சாப்பிட்டுப் போட்டுத்தான் நீ போகணும்....

(தூரத்தில் அதான் ஒலிக்கும் சப்தம்)

: அன்னா, லுஹறுக்கும் வாங்கு பறியிது.... கறிவாங்கப் போன இவன் செலயிமானையிம் இன்னமும் காணல்ல.... இவ்வளவு நேத்தைக்கு என்ன செய்யிறானோ?

கந்தசாமி : நம்முட சுலைமான் போனா, போன இடத்திலேயே கதகொழுவி அங்கயே இருந்திருவானே!

அலிமா : அவன் கத அழகன்தானே.... இவன் போன நேத்தைக்கு கடலுக்க போய், மீனையே புடிச்சிக்கந்திரலாம்....

காதர் : அன்னா, பத்திப்பதறி செலயிமான் வாறான்....

சுலைமான் : (வந்துகொண்டு) கந்தசாமி அண்ணன், நல்லா மெலிஞ்சி பெயித்தீங்க....?

கந்தசாமி : பெரிய கஷ்டம் காதர்! வட்டையெல்லாம், நல்லா உட்டுப் போச்சு.... ஒழுங்கா பசள போட்டுக்க வழி இல்லாமப் போச்சு. அதுக்குள்ள நல்லா அறக்கொட்டியும் அடிச்சுப்போட்டு.... எங்கள் இனிக்கடவுள் தான் காப்பாத்தணும்....

சுலைமான் : என்ன செய்யலாம் மரத்தால உழுந்தவன மாடு ஏறி மிரிச்ச மாதிரி, எங்கிட எல்லார்ர வாழ்க்கையும் மாறிப்போச்சு....

அலிமா : அதுசெரி, என்ன மீன் வாங்கின?

காதர் : செலயிமான் பள்ளியடிக்கு போய் என்ன தோறா மீனையா வாங்கிற்று வரப்போறான்....? எங்கையிம் கிடந்த அவிஞ்ச மீன் வாங்கிற்று வந்திருப்பான்....

சுலைமான் : தம்பிக்கு எப்பயிம் என்னோட பகடிதான். பள்ளியடிய மீனே வரல்ல.... நீங்க போனாத்தான் ஒங்களுக்குத் தெரியும்....

- அலிமா : அதுசரி இப்ப, இவ்வளவு நேத்தைக்கு அங்க என்னஞ்ச?
- சுலைமான் : இப்பதான், நம்முட செய்யதிர மீரான் கொஞ்சம் பாரக்குட்டி கொண்டாந்தான்.... என்ர ரகுமானே அதுக்கும் எவ்வளவு போட்டி; தெரியுமா?
- காதர் : நீதான், மீனக்கொட்டறத்துக்குள்ள, மீன் பொட்டிக்குள்ளயே பாஞ்சிருப்பியே....
- சுலைமான் : ஒம் தம்பி, பாயாட்டி நமக்கு இன்டைக்கு கறி கிடைச்சிருக்க மாட்டா.... மீனுக்கு அவ்வளவு கஷ்டம்....
- கந்தசாமி : காதருக்குத்தான், இதெல்லாம் தண்ணிப்பட்ட பாடாச்சே.
- சுலைமான் : கடும் அறும்பா விக்கானுகள்....
- காதர் : இப்ப என்னத்திற்குத்தான் வில இல்ல. சும்மா கிடந்த உமிக்கும் காசாப் பெயித்து.
- அலிமா : மெய்தான் மகன். நல்லா மறந்து பெயித்து. அது செரி நம்முட கல்லெல்லாம் எப்பதாறயாம்? மாரியிம் புடிக்கப் போகுது....
- காதர் : நேத்து பின்னேரம் அலியார் காக்காவ கண்ட நான்....
- அலிமா : அப்ப, அவரு என்ன சென்னாரு....?
- காதர் : போறனைக்கெல்லாம் நெருப்பு வெச்சிட்டாராம்.... அடுத்த கிழம மட்டில கல்லெல்லாம் ஏத்திறதாகச் சென்னாரு....

- அலிமா : எதுக்கும் நாம கொஞ்சம் நெருக்கினாத்தான் சட்டுப் புட்டெண்டு தருவான்....
- கந்தசாமி : ஓம், அக்கா.... நாங்கதான் கரிசினையாக இருந்துக்கணும்....
- சுலைமான் : கந்தசாமி அண்ணன், அனுபவசாலி.... அவன் அலியாருக்கு என்ன.... முன்னுக்கு காச வாங்கி வகுத்தில போட்டுட்டான்.... இனி நாமதான் விரட்டித் திரியணும்....
- அலிமா : தம்பி! நீ, கந்தசாமி அண்ணனுக்கு மூவாயிரம் ரூபாக்காசி வாங்கிற்று வந்து டக்கெண்டு கொடு....
- சுலைமான் : கெதியாய் போங்க தம்பி.... இப்ப போடியார் பள்ளிக்கு போய் வந்திருப்பார்....
- அலிமா : கந்தசாமி, நீயும் கூடப்போய் போடியாரப் பாத்திட்டு வாவன்....
- கந்தசாமி : (போய்க்கொண்டு) சரி, அக்கா....
- அலிமா : போயிற்று வாற நேரம், சாப்பாடு வெச்சிருப்பன்.... வந்து சாப்பிட்டுப் போட்டு போ....

(காட்சி மாற்ற இசை)

காட்சி - இரண்டு

(தூரத்தில் குயில் கூவும் சப்தம்)

சுலைமான் : (வந்துகொண்டு) ராத்தா, ஒனக்கு விசயம் தெரியுமா?

அலிமா : என்ன விசயம்?....

சுலைமான் : நம்முட பணியாரப் பரிசாரி பக்கீர்ர ஊட்ட....

அலிமா : அவருக்கென்ன....?

சுலைமான் : லாவு அவர்ர ஊட்ட பெரிய மகிறக் களரியாம். நம்முட ஆசிரியா ராத்தாட மகன் அவக்கன், அவர்ர மகளக் கூட்டிக்கு ஒட்டானாம்.

அலிமா : இப்ப பரிசாரி எங்கே?

சுலைமான் : பரிசாரி, பைத்தியம் புடிச்ச மாதிரி கத்திக்கு கிடக்காரு, நீயும் ஒருதரம் போய்ப் பாத்துப்போட்டு வா ராத்தா....

அலிமா : பரிசாரிக்கு இதுவும் வேணும், இன்னமும் வேணும், சூனியம் செஞ்சி எத்தின குமருள்ள வாழ்க்கைய நாசமாக்கிப் போட்டான். இதெல்லாம் அந்த அல்லாஹ்ட தண்டன....

சுலைமான் : அரசன் அண்டறுப்பான் தெய்வம் நிண்டறுக்கும்....

அலிமா : அறவாப் போவான், காசிக்காக எத்தன குடும்பத்த சூனியம் செஞ்சி, சீரழிச்சிற்றான்.... அவன் செஞ்ச எல்லாக் கறுமங்களுக்கும் சேத்து. அல்லாஹ் ஒண்டாக் கொடுத்திருக்கான். ஆர ஏமாத்தினாலும், றப்ப ஏமாத்த ஏலுமா....?

சுலைமான் : அப்படி இன்னொருதரம் செல்லு ராத்தா.... நம்முட கப்புக் காலன் ராவுத்தண்ட மூத்த மகள் முக்குலுத்திட வாழ்க் கையை அந்த நாசமத்துப் போவான்தானே பூவப் பிய்க்கிறாப் போல பிச்சி எறிஞ்சவன்.... பாவம்! இப்ப அந்தப் புள்ள பைத்தியம் புடிச்சி றோட்டில அலையிது.... அது அலையிறாப் போல அவனும் அலையணும்....

(தூரத்தில் பசுமாடுகள் கத்தும் சப்தம்)

அலிமா : என்ன, பசு மாடெல்லாம் கத்திது? பயிரக்கீரச் சப்பிரும் போய்ப்பாரு....

கதிஜா : (வந்துகொண்டு) அலிமா, ராத்தா.

அலிமா : வாபுள்ள கதிஜா.... வா....

கதிஜா : ஊரே ததிமிதி கொள்ளுது....

அலிமா : ஏன் புள்ள, என்ன விசயம்?

கதிஜா : எல்லாம் நம்முட பரிசாரி மகள்ள விசயம்தான்....

அலிமா : அவனுக்கென்ன, தங்கமான புள்ள.... இவன் பரிசாரி அவண்ட மகளுக்கு முப்பது வயசி வரைக்கும் கலியாணம் முடிச்சிக் கொடுக்காம வெச்சிரிந்தா அவள் சும்மா இருப்பாளா? அந்தப் புள்ள செஞ்சதான் செரி. அவன் அவக்கன் ஏழையா இருந்தாலும், நல்ல வடிவன், உழைப்பாளியும் கூட....

கதிஜா : அது மெய்தான் ராத்தா. அவளுக்கும் ஒரு தொணவேணும் தானே....

- அலிமா : பெரிய பணக்கார மாப்புளைக்கு மகளாக் கட்டிக் கொடுக்கணும் என்று பேராச வெச்சிரிந்த பரிசாரிக்கு இது நல்ல பாடம்....
- கதிஜா : ராத்தா, இந்தப்பாடம் பரிசாரிக்கு மட்டுமில்ல, காசி பணத்துக் காக குமருகள, பருவகாலத்தோடு கலியாணம் முடிச்சிக் கொடுக்காம வெச்சிரிக்கிற எல்லாருக்கும் இது நல்லொரு பாடம்....
- சுலைமான் : (வந்துகொண்டு) கதிஜா ராத்தா....
- கதிஜா : என்ன செலயிமான்?
- சுலைமான் : எப்படி நம்முட தம்பி அகமதிர பாடமெல்லாம்....
- கதிஜா : ஒரு மாதிரிக் கிடக்காரு....
- அலிமா : எப்ப புள்ள அகமதிர கலியாணம்?
- சுலைமான் : அதப்பத்தித்தான் நானும் கேட்ட....
- கதிஜா : வாற அச்சி மாசம் முடிக்க எல்லாம் பேசி வெச்சிரிக்கம்....
- அலிமா : அவனுக்கும் வயசாப்போச்சு, சட்டுபுட்டென்று முடிச்சிப் போடு....
- கதிஜா : நானும் அப்படித்தான் நெனச்சிரிக்கன்.... இனி எல்லாம் அல்லாஹ்டு பக்கல்.
- சுலைமான் : நீயத்த நல்லா வெச்சா எல்லாம் செரிவரும் ராத்தா....
- அலிமா : அது செரி, நீ வந்த விசயம் என்ன புள்ள கதையில மறந்திற்றன்....

கதிஜா : நெல்லுக் குத்திக்கல்ல ஒரு கொத்து அரிசி தா ராத்தா....

அலிமா : செலயிமான், ஊட்டுக்க போய், புள்ள ஹுஸ்னாக்கிட்ட கேட்டு, ஒரு கொத்து அரிசி வாங்கிற்று வந்து, கதிஜா ராத்தாக்கு கொடு....

கதிஜா : நாளைக்குத்தான் நெல்லுகுத்தணும்.... மழையுமாக் கிடக்கு.... மாரி புடிச்சா பொறகு ஒண்டும் செய்ய ஏலா....

சுலைமான் : இந்தா ராத்தா, அரிசி....

கதிஜா : அப்ப நான் போயிற்று வாறன் ராத்தா....

அலிமா : செரிபுள்ள, அல்லாஹ்ட காவலாப் போயிற்று வா....

(காட்சி மாற்ற இசை)

காட்சி -முன்று

(காகங்கள் கத்தும் சப்தம் - பின்னணியில்)

அலிமா : (வந்துகொண்டு) சூய்....! இந்தச் சண்டாளாக் காகம் என்ன கறுமத்திற்கு இப்பிடி மூச்சுப் பிடிச்சிக்கத்துதோ? சூய்....! வானமும் ஒரு மாதிரி கொழப்பப்பட்டுக்கு கிடக்கு.... இவன் தம்பியும் சூட்டத்தள்ளிக்கு அடிக்கான்.... சோறு கொண்டு போன செலயிமானையும் இன்னமும் காணல்ல....! (காகங்களின் சப்தம் தொடர்கிறது....) சூய்....! பண்டிக்காகம், என்னத்திற்குத்தான் இப்படி பறந்து பறந்து கத்துதோ!.... விடியச் சாமத்திலேயே இப்படி கத்துதே, சனியன்.... ங்....

எல்லாத்துக்கும் அந்த அல்லாஹ்தான் போதுமானவன்....
சிக்கந்தர் அவுலியாவே! நீங்கதான் எங்களுக்கு எந்தக்
கெடுதியும் வராமக் காப்பாத்தணும்.... நாங்க ஏழைகள்.
எங்களுக்கு ஒங்கள விட்டா எந்தக் கெடுதியும் இல்ல....

(தூரத்தில் நாய் குரைக்கும் சப்தம்)

அலிமா : ஆரது....?

கதிஜா : (வந்துகொண்டு) நான்தான் ராத்தா.... கதிஜா

அலிமா : என்ன புள்ள பத்திப்பதறி வாறாய்? என்ன விசயம்? இந்தச்
சண்டாளக் காகமும் மாறி மாறிக் கத்தி விடியிது....

கதிஜா : சம்மாந்துறைப்பக்கம் பெரிய கொழப்பமாம்....

அலிமா : யாஅல்லாஹ்! எப்பதான் இந்தக் கொழப்பத்திற்கெல்லாம்
முடிவு வரப்போகுதோ....?

கதிஜா : நேத்து ராவு, வட்டைக்க சூடிக்க போன ரெண்டு முஸ்லீம்
புள்ளயளக் காணல்லியாம்.... தேடிப்பாத்தும், இன்னமும்
ஆரும் அகப்பட்ட மாதிரி இல்லையாம்....

அலிமா : அண்டைக்கண்டைக்கு பொழச்சி சாப்பிற்ற ஏழைகளுக்கு
ஏன்தான் இந்தக் கெதியோ?

கதிஜா : இதால, நாலஞ்சி தமிழ்ப் புள்ளயள நம்முட முஸ்லீம்
புள்ளயள் போய் வெட்டிப் போட்டாங்களாம்.... ஆமியெல்லாம்
அங்கேயிம் இங்கேயிம் ஓடித்திரியிதாம்.... பெரிய கொழப்பம்
வரும் போலதான் கிடக்கு....

அலிமா : யாஅல்லாஹ்! இது என்ன சோதனையோ....! எவ்வளவு அன்பாகவும், அன்னியொன்னியமாகவும் இருந்த இந்த ரெண்டு மக்களுக்கிடையிலும், இப்படியொரு கொடுமை ஏன்தான் வந்ததோ....? பாலும் தேனும் ஓடிய பகுதியெல்லாம் இப்ப பஞ்சம் புடிச்சி அழிய, என்ன பாவம்தான் செய்தாங்களோ.... அண்ணன் தம்பி, அக்கா தங்கச்சி முற கொண்டாடிய இந்த இரண்டு சமூகத்திற்கும் யார் கண்தான் பட்டதோ....? எப்பதான் எங்களுக்கு நிம்மதி வரப்போகுதோ....? எப்பதான் இந்த ரெண்டு சமூகமும் ஒண்டாகி ஒத்துமையா வாழப் போகுதோ....?

கதிஜா : என்ன செய்யலாம். ஆணையிம் ஆணையிம் சண்ட புடிக்க சும்மா கிடந்த தகரக் கொத்து மிரிபாற்றமாதிரி, ஒன்றுமே அறியாத ஏழைகள் ரெண்டு சமூகத்தாலையும் அழியிது.... சும்மா, நோட்டால போற, வாற ஆட்களையெல்லாம் புடிச்சி புடிச்சி அடிக்காங்களாம்....

அலிமா : நம்முட ஊரிலையுமா?

கதிஜா : ஓம் ராத்தாட நம்முட தியேட்டர் அடியில, ரெண்டு தமிழ்ப் பொடியனுகள் புடிச்சி அடிச்சி, அவங்கிட சைக்கிளையும் பறிச்சிக்கு பெயித்தாங்களாம்....

அலிமா : அதுசெரி, ஊரு ரெண்டு பட்டா உடையாருக்கு வாசிதானே.... எவன் எவனோ சண்டை பிடிக்க, ஒன்றுமே அறியாத அப்பாவி ஏழைகள் அநியாயமாக சாக வேண்டிக் கிடக்கு.... அந்தக் காலத்தில எங்கிட பாட்டன் பூட்டனெல்லாம் தமிழ் மக்களோடு எவ்வளவு சந்தோசமாக இருந்தாங்க.... அந்தக்காலத்தில வாழ்ந்த படியாத மக்களிடம் இருந்த பண்பும், பழக்க வழக்கமும், அன்பும், ஆதரவும் இந்தக் காலத்தில இரிக்கிற

படிச்ச மக்களிடம் அறவே இல்லாமப் போச்சே....! சீ!
நெனச்சாலே வெட்கமாகக் கிடக்கு.

கதிஜா : மெய்தான் ராத்தா.... நம்முட செல்லத்தூர வண்ணக்கார்
ஊட்ட, எங்கு வாப்பா இல்லாம, ஒரு நல்லது கெட்டது
நடக்காது. அப்படி அவருக்கு வாப்பா மேலே ஒரு பாசம்....

அலிமா : அவங்கெல்லாம் மனிசங்க, இப்ப உள்ளவனுக்கெல்லாம்
பிசாசிகள்.... எங்கிட வீட்டையும் நம்முட காரைதீவு
கணபதிப்புள்ள வாத்தியார் இல்லாம எந்த ஒரு நல்ல
காரியமும் நடக்காது. அவரோட எங்கு வாப்பாவுக்கு
அவ்வளவு இரக்கம்.... அந்தக் காலம் எங்க, இப்ப உள்ள
இந்தக்காலம் எங்க.... சீ! மனிசன மனிசன் கடிச்சி விழுங்கப்
பாக்கானுகள்.... இதெல்லாம் நெனச்சா நெஞ்செல்லாம்
வலிக்குது....

(மாட்டு வண்டில் வந்து நிற்கும் சப்தம் - பின்னணியில்)

கதிஜா : அன்னா, நம்முட செலயிமான் வாறான்....

அலிமா : டேய் தம்பி! வண்டில அவுட்டு, மாடுகள் ஆளிக்க கட்டிப்
போட்டு வா....

கதிஜா : மாடுகளும் நல்லாச் சவுத்துப் பெயித்து....

அலிமா : ஓம் புள்ள, கள ஏருவ இந்த வரிசம் கொஞ்சம் கூடிப்
பெயித்து....

சுலைமான் : (பதறியபடி) ராத்தா.... நம்முட றோட்டெல்லாம் ஒரே
குழப்பமாக்கிடக்கு.... எல்லா இடத்தையும் சனமெல்லாம்
கூடிக்கு நிக்கானுகள்.... போற வாற தமிழ் ஆட்களை

யெல்லாம் புடிச்சி புடிச்சி அடிக்கானுகள்.... பொலிசெல்லாம் ஜீப்பில ஓடித்திரியிது....

அலிமா : யாஅல்லாஹ்! வயித்துப் புழைப்புக்கு வந்த ஏழைகளுக்கு இதப்பத்தி என்ன தெரியும்....? ஆரோ சண்டாளன் மூட்டின நெருப்பில, எல்லாருமே கூதக்காயத் தொடங்கிற்றானுகளே....

சுலைமான் : ஊருக்கு ஊத்தப் புடவ எடுக்க வந்த நம்முட செல்லனுக்கும் நல்லா அடிச்சிப் போட்டானுகள்.

அலிமா : அது செரி, நக்கிற நாய்க்கு செக்கென்ன, சிவலிங்கம் என்ன.... எல்லாம் ஒண்டுதான். பாவம்! அவன் செல்லன் வருத்தக்காறன். நேத்து வந்து, மருந்து எடுக்க எனக்கிட்ட தான் காசி வாங்கிற்று போனான்.... நம்முட பள்ளித் தலைவ ரெல்லாம், இந்த அநியாயத்தை எல்லாம் பாத்துக்கா இருக்காங்க....?

கதிஜா : ராத்தா! அந்தக்காலத்திலதான், பள்ளித் தலைவருக்கு ஊரு கட்டுப்பட்ட.... இப்ப, எல்லாத்திலையும் அரசியல் புகுந்து, எல்லாக் கட்டுப்பாடும் தகர்ந்து போச்சு.... கையில காசி இருந்தா, எல்லாரும் தலைவன்தான்....

அலிமா : ஒழுக்கம், நல்லா அழிஞ்சி பெயித்து....

கதிஜா : அல்லாஹ்ட பயமும், ஒழுக்கமும் இருந்தா, இந்தக் கெதி யெல்லாம் ஊருக்குள்ள வந்திருக்குமா....?

சுலைமான் : ராத்தா! பகலைக்கு சோத்துக்கு கறி என்ன...?

அலிமா : நீதான் போய் வாங்கிற்று வரணும்.... மாட்டிறைச்சி வேணாம்.... நேத்து ராவும் இறைச்சிதான்....

- சுலைமான் : சூடு போர்ற ஆட்களும் அதத்தான் சென்னாங்க....
- அலிமா : ந்.... நீபோய், நல்ல பாரக்குட்டி மீனாப் பாத்து வாங்கிற்ரு நேரத்தோட வா....
- கதிஜா : செலயிமான் இல்லாட்டி ராத்தாட வேல ஒண்டுமே ஓடாது....
- அலிமா : ஓம், புள்ள.... செலயிமான் மட்டும் இல்லாட்டி நான் நாறனும்....
- கதிஜா : அதுசெரி, ராவயப் பொலி பம்பலா?
- சுலைமான் : பத்துப் படங்கில, பொலி நிறைஞ்சி கிடக்கு....
- கதிஜா : இந்த முற எல்லாருக்கும் நல்ல விளைச்சல்.... நம்முட வயலென்ன போட்ட வயலா.... அதுவும் நல்லா நெல் அடிக்கும்....
- அலிமா : ஏதோ, எல்லாம் அல்லாஹ் நாடின படிதான் நடக்கும்....
(கோழிகள் கத்தும் சப்தம் - பின்னணியில்)
- கதிஜா : செலயிமான், அன்னா கோழிகள் நாய் விரசிது.... போய்த் துரத்திப்போட்டு வா....
- சுலைமான் : (போய்க்கொண்டு) அடிய்....! அடிய்....!!
- கதிஜா : ராத்தா! நான் போயிற்ரு வாறன்....
- அலிமா : போயிற்ரு வா புள்ள.... இந்தக் கோழிகளால ஒரு பயிர் பச்ச வைக்கவே முடியாது. எல்லாத்தையும் கொத்தி நாசமாக்கி போடுதுகள்.... (போய்க்கொண்டு) சூய்!.... சூய்....!!
(திரை)

காட்சி - நான்கு

(தூரத்தில் சனங்களின் ஆரவாரச் சப்தம் - பின்னணியில்)

அலிமா : (பதட்டத்துடன்) செலயிமான்.... என்னது றோட்டுல சத்தமாக
கிடக்கு....?

சுலைமான்: ராத்தா, ரெண்டு பொம்புளப் புள்ளயள, கொஞ்சப் பேரு
தொரத்திக்கு வாறானுகள்....

அலிமா : யாஅல்லாஹ்....!

(நாய்கள் குரைக்கும் சப்தம்)

சரஸ்வதி : (ஓடிவந்தபடி) உம்மா! எங்களக் காபாத்தும்மா.... உன்ற
கால்களைப் புடிச்சம் எங்களக் காப்பாத்தும்மா.... (அழுதபடி)
எங்கிட மானத்த காப்பாத்து தாயே....! கடவுள் உனக்கு
புண்ணியம் தருவாரு.... எங்களக் கொல்லப் போறாங்களாம்....
துறத்திக்கு வாறாங்க....

பாக்கியம் : நாங்க நம்முட ஆதம்வாவாப் போடியார்ர சூட்டுக் கள
வெட்டிக்கு, கந்தடிக்க வந்த.... எங்களுக்கு ஒண்டுமே
தெரியாது.... எங்களக் காப்பாத்து தாயே....! உன்ற காக்கள்ள
விழுந்து கெஞ்சிக் கேக்கிறம்.... அண்டைக்கண்டைக்கு
உழைச்சி சார்பிற்ற ஏழைகள் நாங்க.... இந்தச் சண்டை
களைப் பத்தி எங்களுக்கு எதுவுமே தெரியாது....

அலிமா : எனக்கு எல்லாம் தெரியும்.... நாய்க் குரைக்கும் எதுக்கும் பயப்படாம
உள்ளுக்கு வாங்க.... என்ன ஒங்கிட தாயப்போல நெனச்சி
தெரியமா வளவுக்க வாங்க.... நான் வாறத்தப் பாக்கன்....
சட்டெண்டு உள்ள வாங்க....

- பாக்கியம் : (அமுதபடி) அம்மா....! எனக்கு இப்பதான் பதினாலு வயசி....
- அலிமா : நீ பயப்படாத என்ற ஊட்டுக்க போ.... நீயும் போ....
- சரஸ்வதி : கடவுளே! எங்களக் கைவிட்டு விடாதே.... நாங்க ஒன்றுமே அறியாத ஏழைகள்.... முருகா!.... எங்களக் காப்பாத்து....
(கிட்டடியில் சனங்களின் ஆரவாரச் சப்தம் பின்னணியில்)
- கபூர் : (ஆத்திரத்துடன்) அலிமா ராத்தா, இஞ்சால ரெண்டு தமிழ்ப் புள்ளயள் ஓடி வந்தாங்களா....?
- அலிமா : ஏன் தம்பி? என்ன விசயம்....?
- கபூர் : அவங்களப் புடிச்சி நாங்க, கொல செய்யப் போறம்....?
- அலிமா : ஏன்ரா தம்பி, அதுகள் என்னத்திற்கு கொல செய்யப் போறீங்க....?
- கபூர் : நம்முட முஸ்லிம்கள் அவங்கிட ஆட்கள் புடிச்சிப் புடிச்சி கொலை செய்யிறாங்க.... அதுக்குப் பதிலாக நாங்க இவங்கள் கொல செய்யப் போறம்....
- அலிமா : ஆரோ ஒரு அறிவில்லாதவன் செய்யிற பாவத்திற்கு, நீங்களும் ஏன்ரா தம்பி பலியாகப் போறீங்க....? எவனோ ஒருவன் செய்த பாவத்திற்கும் இந்த அப்பாவிப் புள்ளயளுக்கும் என்ன வாப்பா சம்பந்தம் இரிக்கு....? போட்டுப் போட்டு போங்க வாப்பா....
- கபூர் : ராத்தா! எங்கிட கோபத்த கிழறாத....! பழிக்குப் பழி வாங்கினாத்தான், அவங்கிட ஆட்களெல்லாம் அடங்குவாங்க...

நாங்களென்ன வந்தான் வரத்தானா?.... இப்ப, இஞ்சால ஒடிவந்த பொட்டைகள் எங்க....? நீதான் ஒழிச்சி வெச்சிரிக் காய் போல தெரியிது, டக் கெண்டு, அவளுகளத்தா.... நாங்களும் மனிசனுகள்தான்.... நாங்களும் இந்தத் தேசம் தான்.... நாங்களும், உம்மாட முலப்பால்தான் குடிச்ச.

சுலைமான் : (கோபமாக) தம்பி கபூரு.... கொஞ்சம் நிதானமாப் பேசு.... எல்லாருக்கும் வாய் இருக்கு....

கபூர் : டேய் செலயிமான்.... நீ பேசாதே.... ஒன்னப்போல பொண்ண யன் இல்ல நாங்க.... எங்களுக்கு மானம், ரோசம் நல்லா இரிக்கு.... எங்களுக்கும் தொவக்கு இல்லாட்டியும் அல்லாஹ் தொண இரிக்கு நாங்க ஈமானுள்ள முஸ்லிம்தான்.

அலிமா : டேய் தம்பி! நீ இப்படியெல்லாம் கதைக்கிற செரியாடா? ஆரோ அஞ்சாறு கறுமக்காரன் செய்யிற அநியாயத்துக்காக, இந்த அப்பாவிகளை அடிச்சிக் கொல செய்யிறது அடுக்குமா....? இது அல்லாஹ்க்கு பொருந்துமா....? ஒலகத்தில மனிசனா மட்டும் பொறந்தா போதுமா? மனிசனா நடக்கவும் தெரியணும்.... மனிசன் மனிசனா வாழவும் பழகிக்கணும்.... மனிசன் மனிசன் மனசால நேசிக்கணும். இதத்தான் எங்கிட நபிபெருமானும், எல்லா இடத்திலையிம் நல்லாச் செல்லி இருக்காங்க....

கபூர் : இந்தப் பழய கதயெல்லாத்தையும் உட்டுப்போட்டு, அந்த பொட்டயளத் தா.... இல்லாட்டி பெரிய மகிறம்தான் வரும்.... இந்த நாட்டில, அவங்களுக்கு மட்டும் தானா எல்லாம் சொந்தம்....! நாங்களும் பரம்பரையா இஞ்சதானே வாழறம்....

அலிமா : தம்பி, உசிருக்கு பயந்து ஒடிவந்து, அடைக்கலம், கேட்கிற உசிருகளுக்கு அடைக்கலம் கொடுக்கிறது தப்பா? உசிருக்கு

பயந்து வாறவங்கள் கொல செய்யிறது கொடிய பாவம்டா.... எங்கிட இஸ்லாம் சமயமும் இதத்தான் இடிச்சி இடிச்சி செல்லுது.... இதெல்லாத்தையும் உட்டுப்போட்டு, சும்மா கிடந்த அப்பாவிகளைப் போய் கொல செய்யப் போறதா, சண்டித்தனம் காட்றீங்களே.... சும்மா போட்டுப் போட்டு போங்கடா தம்பிமாரே....! அல்லாஹ் எல்லாரையும் காப்பாத்துவான்.

கபூர் : ஏய், கிழவி! நீ அவளுகளத் தரப்போறீயா இல்லியா? இஞ்ச.... நான் பொல்லாதவன்....

அலிமா : தராட்டி என்ன செய்வீங்க?

கபூர் : இப்ப ஒன்ட ஊட்டுக்க பூந்து, அவளுகளப் புடிச்சி கண்ணுக்கு முன்கொல செய்வம்.

அலிமா : (ஆத்திரமாக) டேய்....! வடுவா....! ஒங்களுக்கு தைரிய மிருந்தா, என்ர ஊட்டுக்க போங்கடா பாப்பம்....! என்ர வளவுக்க ஒரு அடி எடுத்து வெச்சாலும் ஒங்கள வெட்டிப் போடுவன்.... கழிசற நாய்காள்.... இந்த அலிமாவ நீங்க என்னெண்டு நெசிற்றீங்க.... போங்கடா வெளிய பொம்புளய வந்திட்டாங்க, பொண்ணப் பயலுகள்.... சீ! நீங்களெல்லாம் மனிசங்களா....?

கபூர் : (ஆத்திரமாக) இப்ப, ஒன்னத்தான் அவளுகளுக்கு பதிலா கொல செய்வம்.... எங்கிட ரெத்தம் கொதிக்கிறது.... இந்தக் கிழவிக்கு அடிங்கடா....

அலிமா : டேய்! செலயிமான், எடுத்துக்காடா நம்முட அருவக்கத்திய.... என்ர மையத்துக்கு மேலால போய்தான்டா நீங்க அந்தப் பொம்புளப் புள்ளயள கொல செய்யணும்.... என்ர உசிரு இருக்கிற வரைக்கும் ஒங்கள நான் உடமாட்டன்.... இனியும்

நீ ஒரு அடியெடுத்து என் வளவுக்க வெச்சா நீதான் மவுத்
தாசுவாய்.... ந்.... கொண்டாடா கத்திய.....! (போய்க்கொண்டு)
இவன்ட சண்டித்தனத்தப் பாப்பம்.... நான் மனிசன்ரா....

(திரை)

அடிக்குறிப்புகள்

அரபும் பதங்களுக்கூரிய தமிழ்மொழி பெயர்ப்பு

உம்மா	—	தாய்
அல்லாஹ்	—	இறைவன்
ஓதவேணும்	—	படிக்கவேணும்
யா அல்லாஹ்	—	எல்லாம் வல்ல இறைவன்
ஹயராக்கி	—	சரியாக்கி / நன்மையாக்கி
அதான்	—	பங்கொலி
லுஹர்	—	மதியத் தொழுகைக்குரிய
ரகுமான்	—	கருணை உள்ள இறைவன்
றப்பு	—	இறைவன்
நீயத்து	—	எண்ணம்
அவுலியா	—	இறை நேசர்
வாப்பா	—	தந்தை
மையத்து	—	பிணம்
மவுத்து	—	இறப்பு

மண்வளச் சொற்கள்

பெயித்தான்	—	போய்விட்டான்
கண்டுக்குட்டி	—	கன்றுக்குட்டி
லேசி	—	சுகம்
ஒதவணும்	—	உதவி செய்வேண்டும்.
வெச்சி	—	வைத்து
அளகொழப்பம்	—	சிக்கல் / சண்டை
ஆன	—	யானை
லாவு	—	இரவு
எப்பயிம்	—	எப்போதும்
கொட்றத்துக்குள்ள	—	கொட்டுவதற்கு முன்
அறும்பா	—	விலை கூடுதலா
அறவாப்போவான்	—	தொலைந்து போவான்
கறும்மம்	—	பாவம்
ஏலுமா?	—	முடியுமா?
சப்பிரும்	—	சாப்பிட்டுப் போடும்
ததிமிதி	—	குழப்பமடைந்து
சவுத்துத்துப்பெயித்து	—	இளைச்சிப்போய்விட்டது.
புடவ	—	பிடவை
நெனச்சி	—	நினைத்து
ஊட்டுக்க	—	வீட்டுக்குள்
இஞ்சால	—	இந்தப்பக்கம்
மகிறம்	—	பிரச்சினை
கழிசற	—	தரங்கெட்டவன்
உடமாட்டான்	—	விடமாட்டேன்
போடியார்	—	நிலச்சுவாந்தர்

மைசூர் மாமன்னர் திப்பு சுல்தான்

(சரித்திர நாடகம்)

(இந்நாடகம், இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூடுத்தாபன முஸ்லிம் சேவையில் 1990ம் ஆண்டு ஒலிபரப்பப்பட்டது. இது இத்தொகுதியில் வடிவம் பெறுவதை முன்னிட்டு சில, சம்பவங்களும், காட்சிகளும் புதிதாக சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.)

பாத்திரங்கள்

01. திப்புசுல்தான்	- மைசூர் மாமன்னன்
02. பூர்ணையா	- பிரதம திவான்
03. ருக்கையாபானு	- பட்டத்தரசி
04. மிர்சாதிக்	- தளபதி
05. ராஜாக்கான்	- தளபதி
06. செய்யது சாகிப்	- தளபதி
07. காபூலி இப்றாகீம்	- தளபதி

காட்சிகள் - 05

காட்சி - ஒன்று

(தூரத்தில் குயில் கூவும் சப்தம் - பின்னணியில் - அமைதியான
பியானோ இசை)

ஒருவர்

: (வந்துகொண்டு) அவனொரு, புகழ்பெற்ற வரலாற்று
நாயகன், தாய்த் திருநாட்டின் விடுதலைக்காக,
தன் இறுதி முச்சுவரை போராடி உயிர் நீத்த
மாவீரன். சுதந்திரம், மனிதனின் பிறப்புரிமை என்று
பாரத நாட்டில் பறைசாற்றிய பண்பு நிறை மாணிடன்.
இந்திய நாட்டிலிருந்து ஆங்கிலேயர்களை
விரட்டியே தீருவேன் என்று கர்ஜித்த மறவன்.
வீறுகொண்ட மலை அரசன். இந்திய நாட்டின்
சுதந்திர வரலாற்றில் ஆங்கிலேயர்களை எதிர்த்துப்
போராடிய மன்னர்களில் பலர் போர்க் களங்களில்
தோல்வியைக் கண்டு, கோழைகளைப் போல்,
யாருமே கண்டுகொள்ள முடியாத காடு களுக்குத்
தப்பி ஓடியுள்ளார்கள், சிலர் போர்க் களங்களில்,
மண்டியிட்டு மரண தண்டனை பெற்றுள்ளார்கள்.
ஆனால், மாவீரன் திப்பு சுல்தான் மட்டும்,
நெஞ்சுரத்தோடு, பாரதத்தாயின் மானமே பெரிதென
மதித்து, சாதாரண போர் வீரனின் உடை தரித்து,
போர்க்களத்திலேயே உயிர்போகும் வரை, போராடி,
உயிர் நீத்தான். கிருஷ்ணா நதியிலிருந்து
திண்டுக்கல் வரை தென்வடக்காக நானூறு மைல்
தூரமும், மலபாரிலிருந்து கிழக்குத் தொடர்ச்சி
மலைவரை மேற்கு கிழக்காக முன்னூறு மைல்
தூரமும் கொண்ட பாரத பூமியை, பதினேழு
வருடங்கள் துணிவோடு கோலோச்சி வந்த இம்
மைசூர் வேங்கை, இன்று ஸ்ரீ ரங்க பட்டணத்தின்
வட கரையிலும், தென்கரையிலும் மூர்க்கமுடன்

முட்டி மோதி, கிழக்கு நோக்கி அமைதியாகக் களங்கமற்று ஓடிக்கொண்டிருக்கும், காவேரி நதியின் கரையில் நீங்காத் துயில் கொண்டிருக்கிறான். “ஏ! காவிரி ஆறே! கம்பீரமாகத் தலை நிமிர்ந்து நீ, வீர நடைபோடுகிறாயே! நீ, சுமந்து செல்லும் செய்தி என்ன என்று உனக்கு நினைவு உள்ளதா? நீ எந்த மாவீரனைச் சுற்றி நாள் தவறாமல் வலம் (தவாவு) வந்து கொண்டிருக்கிறாயோ ஆம்! அந்த மாவீரனின் குருதி உனது அலைகளில் கொப்பளிக்கிறதே! அதுதான் அந்தச் செய்தி! கிழக்கு அன்று சாவதானமாக உறங்கிக் கொண்டிருந்த போது, அவன் மட்டும், விழித்துக் கொண்டிருந்தான்!” என்று, அல்லாமா இக்பாலின் இதயத்திலிருந்து வடிந்த கண்ணீர், காவேரி நதியில் கலந்து ஓடுவதைக் கண்டு, இந்தியத்தாயின் ஒவ்வொரு குழந்தையும், இதய சுத்தியோடு அழுகிறது. காவேரிக் கரையின் ஓரத்தில் அமைதியாக உறங்கிக்கொண்டிருக்கும் தாய்த்திரு நாட்டின் தன்மானம் காத்த இம்மாவீரன், கீழ்திசை தூங்கிக் கொண்டிருந்த பொழுது விழித்திருந்து செயல்பட்டுக் கொண்டிருந்தான். அன்றொரு நாள், மன்னன் திப்பு, காவேரி ஆற்றின் கரையில் கம்பீரமாகத் தலைநிமிர்ந்து நிற்கும் தன் தர்யா தெளலத் என்னும் (போய்க்கொண்டு) வசந்த மாளிகையில்....

திப்புசுல்தான் : (வந்துகொண்டு) பேகம்! அதோ பார்த்தாயா....? முழுநிலவு....

ருக்கையாபானு : களங்கமற்று ஓடிக்கொண்டிருக்கும் காவேரி ஆற்றைத் தொட்டுத்தடவி தொல்லை கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது....

- திப்புசுல்தான் : (சிரித்தபடி) உன்னைப் போல்...
- ருக்கையாபானு : (சினுங்கியபடி) நானென்றால், எப்பொழுதும் உங்களுக்கு....
- திப்புசுல்தான் : அந்த முழு நிலவைப்போல்தான்....
- ருக்கையாபானு : ம்.... போதும் உங்கள் புகழ்ச்சி....
- திப்புசுல்தான் : உன் பால் வடியும் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே இருக்கலாம்...
- ருக்கையாபானு : எனக்குப் புரிகிறது....
- திப்புசுல்தான் : எது....?
- ருக்கையாபானு : உங்கள் முறுக்கு....
- திப்புசுல்தான் : முழு நிலவின் குளிர்மை, என்னை வாட்டுகிறது....
- ருக்கையாபானு : போர்வை வேண்டுமா....?
- திப்புசுல்தான் : ஆமாம்.... அந்த முழு நிலவு மேகத்தில் மறைவது போல், நானும், உன் மோகத்தில் மறைய வேண்டும்....
- ருக்கையாபானு : உங்களுக்கு....
- திப்புசுல்தான் : நீ, எப்பொழுதுமே எனக்கு இனிப்பவள்....

ருக்கையாபானு : இன்னும், இளைஞன் என்ற....

திப்புசுல்தான் : என் இளமை, வீரம் இரண்டுமே எனக்கு அழியாச் சொத்துக்கள்....

ருக்கையாபானு : மன்னர் ஹைதர் அலியின், மகனுக்கு பேச்சு....

திப்புசுல்தான் : வான்கரும்பு....

ருக்கையாபானு : ஆலப்பனா....

திப்புசுல்தான் : பேகம்! இந்தப் பாரத மண்ணிலிருந்து கடைசி ஆங்கிலேயன் போகும் வரை, இந்த திப்புசுல்தான் இளைஞனாகத்தான் இருப்பான். அவன் வாளும் கூர்மையாகத்தான் இருக்கும். என் தாய்த்திரு நாடு, அடிமைத்தளையிலிருந்து அடியோடு விடுபட வேண்டும்.... எம்மக்கள், சுதந்திர புருஷர்களாக வாழவேண்டும். கங்கையும், காவேரியும், ஜமுனாவும் கரை புரண்டோடும் இப்பாரத தேசம், பகைவர்களின் பிடியிலிருந்து விடுபடும் வரை, இந்தத் திப்புசுல்தான் கண்முடி உறங்கவே மாட்டான்.... அவனுக்கு இனி, மரணம்தான் உறக்கம்....

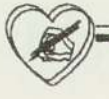
ருக்கையாபானு : ஆலப்பனா.... உங்களை நினைக்கும் போது எனக்கு பயமாக இருக்கிறது....

திப்புசுல்தான் : எனக்கு வெட்கமாக இருக்கிறது.... இந்த மைசூர் சிங்கத்தின் பட்டத்து இளவரசியா இப்படிப் பயப்படுவது....

- ருக்கையாபானு : நானும் ஒரு பெண்தானே.... மற்றப் பெண்களுக்கு இருக்கும் பயமும், பக்தியும் எனக்கு மட்டும் இருப்பது தவறா?
- திப்புசுல்தான் : அப்படி, நான் சொல்லவில்லையே....
- ருக்கையாபானு : எப்படி இருந்தாலும், மைசூர் மன்னர், என் கனவர் தானே....
- திப்புசுல்தான் : உண்மைதான், உன் இதயத்து தாபங்களை என்னால் புரிய முடிகிறது.... ஆனால்,
- ருக்கையாபானு : ஆனால், என்ன....?
- திப்புசுல்தான் : நீயொரு, விடுதலை வீரனின் மனைவி என்பதையும் அவன் வீரத்து விளை நிலத்தின் பயிர் என்பதையும் மறந்து விடாதே....
- ருக்கையாபானு : எல்லோரும், உங்களுக்கு துரோகம் செய்யத்தான் பார்க்கிறார்கள்.... இதனால்தான், எனக்கு மன வேதனையாக இருக்கிறது....
- திப்புசுல்தான் : பேகம்....!
- ருக்கையாபானு : ஆமாம், ஸ்ரீ ரங்கப்பட்டணக் கோட்டைக்குள்ளேயே பெரும் சதிவேலைகள் நடக்கின்றன....
- திப்புசுல்தான் : எனக்கும் தெரியும்....
- ருக்கையாபானு : தெரிந்துமா, நீங்கள்....

- திப்புசுல்தான் : என் மரணம், என்னோடுதான் பிரயாணம் செய்கிறது. என்னைப்பற்றி அதற்கு நன்றாத் தெரியும்....
- ருக்கையாபானு : நீங்கள் தத்துவம் பேசுகிறீர்கள்.... ஆனால், உங்களை
- திப்புசுல்தான் : உன்னால் இழக்கவே முடியாது அப்படித்தானே?
- ருக்கையாபானு : ஆமாம், உங்களை இழந்து என்னால், இந்த உலகில் ஒரு நிமிடம் கூட வாழ முடியாது....
- திப்புசுல்தான் : பேகம்! எது எந்த நேரத்தில் நடக்க வேண்டுமோ அது அந்த நேரத்தில் நடந்தே தீரும்.... எல்லா வற்றிற்கும் அந்த இறைவன் போதுமானவன். அவன், நாட்டமின்றி ஓர் அணுக்கூட அசையாது....
- ருக்கையாபானு : உண்மைதான். ஆனால், நீங்கள் யார், யாரை யெல்லாம் உங்கள் அன்புக்கும், நம்பிக்கைக்கும் உரியவர்களென்று நம்பிக் கொண்டிருக்கிறீர்களோ, அவர்கள்தான் உங்கள் உயிருக்கு உலை வைக்கத் துடிக்கிறார்கள். உங்கள் ஆட்சியைக் கவிழ்த்து, உங்களைக் கொலை செய்ய, ஆங்கி லேயர்களுடன் சேர்ந்து திரைமறைவில் சூழ்ச்சி செய்கிறார்கள்.
- திப்புசுல்தான் : அடேயப்பா.... அந்தப்புரத்தில் அடைபட்டுக் கிடக்கும் ஒரு பெண்மாதிரி உன்னைத் தெரிய வில்லையே.... உளவறியும் ஒற்றர் படைத்தலைவி போலல்லவா தெரிகிறது....

ருக்கையாபானு : எல்லாவற்றிற்கும் காரணம், உங்கள் மேல் எனக்கு இருக்கும் தூய்மையான அன்புதான்.... உங்கள் மகோன்னத விடுதலை இலட்சியம் வெற்றி பெற வேண்டும். அது ஒரு போதும் மழுங்கி விடக்கூடாது. நீங்கள் நீடுழி வாழ்ந்து, எங்கள் பாரத மாதாவின் மகிழ்ச்சிக்காக உழைக்க வேண்டும்.... நீங்கள் நல்ல நண்பனாகவும், உங்கள் நம்பிக்கைக்குரிய திவானாகவும் மிகவும் மேலாக எண்ணிக் கொண்டிருக்கும் திவான் மிர்சாதிக் ஒரு நச்சுப்பாம்பு. அவனொரு படுமோசமான பயங்கரவாதி. அவன் தான், உங்களுக்கு நல்ல பிள்ளையாக நடித்துக் கொண்டு, உங்கள் கால்களை வாரிவிட சதிசெய்து கொண்டிருக்கிறான்....

திப்புசுல்தான் : சபாஷ்! ஒரு சுத்த வீரனுக்கு மனைவியாக இருப்பதற்கு நீ, தகுதியான பெண்தான்.... என் உள்ளத்தில் மட்டுமே பூட்டி வைத்திருந்த இப்பரம ரகசியத்தை எப்படி அறிந்தாய்?

ருக்கையாபானு : அவன் மனைவி மூலம்தான் அறிந்தேன். எங்கள் நாட்டைக் காட்டிக்கொடுக்க, எட்டப்பனாக நடித்துக் கொண்டிருக்கும் அந்தப் பாவியை உடன் கொல்ல வேண்டுமென்று அவன் மனைவியே என்னிடம் கூறினாள்....

திப்புசுல்தான் : அவனொரு வீரப்பெண்மனி. தாய்நாட்டின் விடுதலை வேட்கை, அவளை அப்படிச் செய்யத் தூண்டுகிறது....

ருக்கையாபானு : உண்மை ஆலப்பனா உங்களையும், உங்கள் தூய்மையான நாட்டுப்பற்றையும், அப்பழுக்கற்ற

உங்கள் வீரத்தையும் சதா அவள் புகழ்ந்து
கொண்டே இருப்பாள்....

திப்புசுல்தான் : அவளுக்கு என் நன்றிகள்.... பேகம்! என் தாய்
நாட்டின் விடுதலை இலட்சியத்தில் யார் துரோகம்
செய்கிறார்களோ, அவர்கள் யாராக இருந்தாலும்,
என்வாளின் கோரப் பசிக்கு இரையாவது,
திண்ணம்....

ருக்கையாபானு : சின்னப்பாம்பாக இருந்தாலும், அதைப்பெரிய தடி
யினால் தட்டிவிட வேண்டும். இன்னும் தளபதி
கமறுதீன் பற்றியும்....

திப்புசுல்தான் : அவன் மேல் எனக்கு, என்றும் ஒரு கண் உண்டு.

ருக்கையாபானு : இவர்களைப் போன்றுதான், அரண்மனைக்கு அடிக்
கடி வந்து போகும் அந்தப் பிரான்சு சார்ஜென்ட்
ஜீன்பாப்டைஸ் பர்னாட்ட். பணத்திற்காக அவன்
எதையும் செய்து விடுவான்....

திப்புசுல்தான் : பேகம் சாஹிபா!

ருக்கையாபானு : மன்னிக்கவேண்டும் ஆலப்பனா.... நான் உங்கள்
மனைவி.... உங்கள் இன்ப துன்பங்களில் எனக்கும்
பங்குண்டு.... இதை என் கடமையாக நான் நினைக்
கிறேன்.... ஆனால், நான் உங்கள் ஆட்சி அதி
காரத்தில் தலையிடுவதாக நீங்கள் நினைத்தால்,
நான் ஒதுங்கிவிடுகிறேன்.

திப்புசுல்தான் : அப்படி நான் சொல்லவில்லையே.... இந்த மைசூர்
மன்னன் திப்புசுல்தான் மீது அவன் மனைவிக்கு

இல்லாத அக்கரையும் அன்பும் இந்த உலகத்தில் வேறு எந்தப் பெண்ணுக்கு இருக்க முடியும்?

ருக்கையாபானு : ஆலப்பனா! அந்த ஜேர்மன் நாட்டு பாதிரி பிரட்ரிக் இஸ்வார்ட்ஸ், பொல்லாதவனாம். இவனொரு ஆங்கிலேய ஒற்றனென்றும் கூறுகிறார்கள்.... உங்கள் படை ரகசியங்களை, இவன் ஆங்கிலேயர்களுக்கு அனுப்புவதாக அறிந்தேன்....

திப்புசுல்தான் : ம்.... நீ ஒருவனையுமே விட்டு வைக்கமாட்டாய் போலிருக்கிறதே....!

ருக்கையாபானு : ஆலப்பனா, உங்கள் கள்ளம் கபடமற்ற உள்ளத்தை எல்லோரும் ஏமாற்றப் பார்க்கிறார்கள். பணத்திற்காக, உங்கள் இதயத்தில் நிறைந்துள்ள விடுதலை வேட்கையையும், வீரத்தையும் அழித்து விடப் பார்க்கிறார்கள், இந்த அநியாயக்காரர்கள், நன்றி கெட்ட நயவஞ்சகர்கள்....

திப்புசுல்தான் : அந்த ஆண்டவனின் அருளும், அன்பும் என்மீது இருக்கும் வரை எந்தக் கொடியவனின் சதியும் என்னை ஒன்றுமே செய்துவிட முடியாது. திப்புவின் வரலாறும், வாழ்வும் புனிதமானது.

ருக்கையாபானு : அதில், உங்களை விட நான் மிகவும் கூடுதலான நம்பிக்கையுள்ளவள். உங்களுக்காக நான், 'தகஜ்ஜத்து' தொழுகை தொழுது துவாக் கேட்பவள். இருந்தாலும், இந்த அரண்மனைக்குள் நடப்பவைகளை எண்ணும் போதுதான்....

திப்புசுல்தான் : எண்ணும் போது உனக்கு பயமாக இருக்கிறதா?

ருக்கையாபானு : ஆமாம், இந்த நன்றிகெட்ட ராஜ துரோகிகளைக் காணவே என் கண்கள் கூசுகின்றன. உங்கள் உபபைத்தின்று கொண்டே உங்கள் உயிருக்கு உலை வைக்க சதிசெய்யும் இவர்களையெல்லாம், சிரச்சேதம் செய்ய வேண்டும்....

திப்புசுல்தான் : என் இதயராணிக்கு இவ்வளவு கோபம் எங்கிருந்து தான் வருகிறதோ....?

ருக்கையாபானு : ஆலப்பனா, திவான் கிருஷ்ணராவும், முன்னாள் ராணி லட்சுமி அம்மாளும், திவான் பூர்னையாவின் மனைவியின் சகோதரன் மாதவராவ் எல்லோரும், உங்கள் ஆட்சிக்கு எதிராகச் சதி செய்யும் கூட்டத் தோடு தொடர்பு வைத்திருப்பதாக அறிந்தேன். நீங்கள் இவர்கள் மீது கண்ணாக இருந்து கொள்ளுங்கள்....

திப்புசுல்தான் : பேகம், நீ கவலைப்படாதே.... எல்லாவற்றையும் இந்த திப்புசுல்தான் கவனித்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறான்.

(தூரத்தில் குதிரை ஓடிவரும் சப்தம் - பின்னணியில்)

தக்க தருணம் வரும் வரை, பொறுத்திருந்துதான், எல்லாவற்றையும் முடிக்க வேண்டும்.... அல்லாஹ் என்றும் எங்களுக்குத் துணைபுரிவான்....

ருக்கையாபானு : அங்கே, பாருங்கள்! யாரோ ஒருவர் குதிரையில் வந்து கொண்டிருக்கிறார்....

- திப்புசுல்தான் : அது வேறு யாருமில்லை, எங்கள் தளபதி மிர்சாதிக் தான் வருகிறார்.
- ருக்கையாபானு : ஆலப்பனா.... இவன்....
- திப்புசுல்தான் : நீ, சொல்லப் போவது எனக்கும் தெரியும்....
- ருக்கையாபானு : கருநாகம்.... கவனமாகப் பேசிக்கொள்ளுங்கள்.
- திப்புசுல்தான் : இந்த முதலைக்குட்டிக்கு, நீந்துவதற்கு யாரும் பழக்கத்தேவையில்லை, பேகம்....
- ருக்கையாபானு : சதிக்கும்பலின் தலைவனே இவன்தான்....
- திப்புசுல்தான் : திப்பு, நம்பிக்கைத் துரோகிகளை, மன்னிப்பதே இல்லை.... ம.... பேகம், நீங்கள் உள்ளே போங்கள்....
- (குதிரை ஓடிவந்து நிற்கும் சப்தம்,
உச்சமடைந்து மறைகிறது.)
- மிர்சாதிக் : (வந்துகொண்டு) அஸ்ஸலாமு அலைக்கும், மன்னவா....
- திப்புசுல்தான் : வா அலைக்குமுசலாம்.... வாருங்கள், தளபதியாரே... உங்களைத்தான் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.
- மிர்சாதிக் : ஆலப்பனா....!
- திப்புசுல்தான் : தளபதியாரே, இந்த ஸ்ரீ ரங்கப்பட்டண அரண்மனைக்குள்ளிருந்து கொண்டே, என் ஆட்சிக்கு சிலர், குழிதோண்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்....

- மிர்சாதிக் : மன்னவா.....!
- திப்புசுல்தான் : ஆமாம், நன்றிகெட்ட ஜென்மங்கள்....
- மிர்சாதிக் : அவர்கள் யாராக இருந்தாலும் உடனே கூறுங்கள், தலைகளைக் கொய்து விடுகிறேன்....
- திப்புசுல்தான் : அவசரப்படாதீர்கள் என் வாளும் கூராகத்தான் இருக்கிறது.
- மிர்சாதிக் : மண்ணிக்க வேண்டும்....
- திப்புசுல்தான் : தளபதியாரே! என் தாய்த்திரு நாட்டில் ஒரு ஆங்கி லேயன் தரித்திருக்கும் வரை, இந்த திப்புசுல்தான் உறங்கவே மாட்டான்.... என் தேசம் சுதந்திரம் பெறும்வரை, எனக்கு நிம்மதியே இல்லை.... என் நாட்டைச் சூறையாடி, என் மக்களை அடிமைகளாக ஆட்டிப்படைக்கும், இந்த வெள்ளைக்காரக் குள்ள நரிகளை, அழிக்காமல் நான் விடவே மாட்டேன்.... நான் நன்றியுள்ள பாரதத்தாயின் மகன்.
- மிர்சாதிக் : அவர்கள் அழியும் காலம் வந்து விட்டது....
- திப்புசுல்தான் : அவர்கள் மட்டுமல்ல. எனக்கும், என்நாட்டிற்கும் துரோகம் செய்யும் எட்டப்பர்களையும் நான் விட்டு வைக்க மாட்டேன்.... எத்தனை தோல்விகள் எனக்கு வந்தாலும் பரவாயில்லை.... நான் அழித்தே தீருவேன்....
- மிர்சாதிக் : ஆலப்பனா, நீங்கள் எதற்கும் கவலைப்பட வேண்டாம். எங்கள் வெற்றி வெகு தூரத்தில் இல்லை....

- திப்புசுல்தான் : தளபதி ஂங்கள் புறக்காவல் நிலையங்கள், வெள்ளையர்களின் பிடிக்குள் போவதற்கு காரண ஡ாக இருந்த கயவர்களைத் தேடிக்கண்டு பிடிக்க வேண்டும். அந்தக் கயவர்களை ஡ைசூர் வேங்கைகளுக்கு இரையாக்க வேண்டும்.
- ஡ிர்சாதிக்க : அந்தப் புறக்காவல் நிலையங்களால் ஆங்கிலேயர்களுக்கு, ஂந்தப் பிரயோசன஡ு஡ில்லை. ஆலப்பனா.... நடந்து கொண்டிருக்கும் போரில், நிச்சயம் வெற்றி ஂங்களுக்குத்தான் கிடைக்கும். ந஡் வீரர்கள் ஡ிகவும் உறுதியோ஡ும், உச்சாகத் துடனும் இருக்கிறார்கள்.
- திப்புசுல்தான் : தளபதியாரே! உங்கள் வார்த்தைகளை நான் பூரண஡ாக ந஡்புகிறேன். ஂன் தாய்த்திருநாட்டின் விடுதலை ஡ுன்னே, ஂன் உயிர் ஂனக்கு ஒரு தூசி.... கோட்டைக்குள் ஒரு, பு஡ுக்கூட நுளையா ஡ல், காவல்களை, கவன஡ாக வைத்துக் கொள்ளுங்கள்.... வீரர்களை உஷார் நிலையில் இருக்க, ஏற்பாடு செய்து விடுங்கள்....
- ஡ிர்சாதிக்க : ஆங்கிலேயர்கள் ஡ீ ரங்க பட்டணத்தை கிழக்கிலிருந்தும் தாக்க ஡ுற்படலா஡ென்று செய்தி கிடைத்திருப்பதால், ஂங்கள் படைகளை அவ்விரு பக்கங்களிலும் குவித்து வைத்திருக்கிறேன். ஂங்கள் கோட்டைக்குள் ஆங்கிலேயப் படை ஒரு அடிகூட வைக்க ஡ுடியாது....
- திப்புசுல்தான் : சபாஷ்! இதுதான் ஂங்களுக்கும் இந்த வெள்ளைக்கார பேய்களுக்கும் இடையில் நடக்கும் கடைசிப்

போராக இருக்க வேண்டும். இப்போரோடு என் மண் விடுதலை பெறவேண்டும். காவேரி ஆற்றை மறித்து அணையொன்று கட்டி அதிலிருந்து என் மைசூர் மண்ணை நான் பொன் கொழிக்கும் பூமியாக்க வேண்டும். இதுதான் என் இறுதி ஆசை.... என் ஆசை நிறைவேறுமா.... தளபதியாரே....

மிர்சாதிக் : மன்னவா! உங்கள் புனிதமான ஆசை கட்டாயம் நிறைவேறும். காவேரி ஆற்றில், நீங்கள் கட்டப் போகும் அணை, உங்கள் நாமத்தை என்றும் நினைவுபடுத்திக் கொண்டே இருக்கும்....

திப்புசுல்தான் : நான் காவேரி ஆற்றை மறித்துக்கட்ட இருக்கும் அணையை கண்ணம் பாடியிலிருந்துதான் ஆரம்பிக்கப் போகிறேன். அங்குதான், அதற்குரிய சாசனக் கல்லையும் பதிக்கப்போகிறேன். யாஅல்லாஹ்! என் கனவை நினைவாக்கியருள்.... நான், இறப் பதற்குள் காவேரி ஆற்றின் அணையை கண் குளிரப் பார்க்க வேண்டும்....

மிர்சாதிக் : ஆலப்பனா, எல்லாம் உங்கள் எண்ணம் போல் நடந்தே தீரும்.... நீங்கள் கவலைப்படவே வேண்டாம்....

திப்புசுல்தான் : நன்றி, தளபதி....

மிர்சாதிக் : ஆலப்பனா, ஒரு முக்கிய செய்தி, நீங்கள் விரும்பினால்,

திப்புசுல்தான் : உடனே கூறுங்கள்....

மிர்சாதிக் : எங்கள் கோட்டையிலுள்ள பிரஞ்சு நாட்டுத் தளபதி களையும் அவர்களோடு இருக்கும் அவர்களின் தொழில் நுட்பக் கலைஞர்களையும் ஆங்கிலேயர்களிடம் ஒப்படைத்தால் அவர்கள் எங்களுடன் சமாதானத்திற்கு உடன் வந்து, போரை நிறுத்தி விடுவதாகத் தூது அனுப்பி இருக்கிறார்கள்.

திப்புசுல்தான் : (ஆத்திரமாக) முட்டாள்கள்....! என் தாய்த்திரு நாட்டின் விடுதலைத் தாகத்தை, எவ்வளவு கேவலமாக எடைபோட்டு விட்டார்கள். என்னை நம்பியும் என்னுடைய நட்புக்காகவும் பணிபுரிய வந்திருக்கும் என் நண்பர்களை இந்தக் கம்பனிப் பிசாசிகளிடமா ஒப்படைக்க வேண்டும்? இதை விடப்பெரிய நம்பிக்கைத் துரோகம் வேறு என்ன இருக்கிறது. இந்தத் திப்புசுல்தான், அவன் நாட்டிற்காகவும், அவனை நம்பியுள்ள நண்பர்களுக்காகவும் உயிரை விடுவானே தவிர, அவன் தேசத்தையும், அவன் உயிருக்குயிரான நண்பர்களையும் என்றும் காட்டிக்கொடுக்க மாட்டான்.... பேரரசன் ஹைதரின் மகன் கவரிமான் இனத்தைச் சேர்ந்தவன் என்பதை அந்த வெள்ளக்காரப் பறங்கியரிடம் கண்டிப்பாகச் சொல்லி விடுங்கள்.... முட்டாள்கள்.... இந்த மலையரசன் யார் என்பதைச் சொல்லுங்கள்.

மிர்சாதிக் : உத்தரவு, ஆலப்பனா....

திப்புசுல்தான் : மானம் கெட்டவர்கள், இந்த மறவனின் வீரத்தை எப்படி எடைபோட்டு விட்டார்கள். ம.... தளபதி தேவையான உணவுத் தானியங்களை எல்லாக்களஞ்சியங்களிலும் நிறைவாகச் சேமித்து

வைத்துக் கொள்ளுங்கள். இனித்தொடங்கும் போர் எப்போது முடியுமென்பது அந்த அல்லாஹ்வுக்குத் தான் தெரியும். இதுவே, என் கடைசிப் போராகவும் இருக்கலாம். எல்லாவற்றையும் கவனமாகப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்....

மிர்சாதிக் : எல்லாம் சீராகவும், சிறப்பாகவும் இருக்கின்றன. நீங்கள் எந்தக் கவலையும் கொள்ளத் தேவையில்லை....

திப்புசுல்தான் : என் வீரர்களில் எனக்கு என்றும் நிறைய நம்பிக்கை உண்டு....

மிர்சாதிக் : உங்கள் நம்பிக்கை என்றுமே வீண்போகாது. ஆலப்பனா.... காவேரி அணையில், எங்கள் மைசூர் சிங்கத்தின் காதல்கீதம் ஒலிக்கத்தான் போகிறது. அதைப் பாரதத்தாய் கேட்கத்தான் போகிறாள்....

திப்புசுல்தான் : மிக்க மகிழ்ச்சி.... என் தாய்த்திரு நாடு சுதந்திர மடைந்து, நானும் என் மக்களும் சுதந்திரப் புறாக்களாக விண்ணில் பறந்து திரிய வேண்டும். சுதந்திரம், என் நாட்டு மக்கள் எல்லோருக்கும் பொது உடமையாக வேண்டும்....

மிர்சாதிக் : ஆலப்பனா! தூய்மையான உள்ளத்து ஆசைகளை அல்லாஹ் கட்டாயம் நிறைவேற்றியே தீருவான்....

திப்புசுல்தான் : யாஅல்லாஹ்! எனக்கு வெற்றியைத் தா.... (போய்க் கொண்டு) வெற்றியைத் தா....

மிர்சாதிக் : நான் வருகிறேன் ஆலப்பனா....

திப்புசுல்தான் : ஒற்றர்களை, ஒழுங்காக செய்திகளைச் சேகரிக்கச் சொல்லுங்கள்.... எங்கள் ரகசியங்கள் எதுவுமே வெளியில் போய்விடாதபடி பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்....

மிர்சாதிக் : உத்தரவு, ஆலப்பனா....

(குதிரை ஓடும் சப்தம் - பின்னணியில்)

திப்புசுல்தான் : பேகம்....!

ருக்கையாபானு : இதோ, வருகிறேன் ஆலப்பனா....

திப்புசுல்தான் : தளபதியின் போக்கில் எனக்கு ஏற்கனவே, சந்தேகம் உண்டு. அதனால்தான், போரின் முக்கிய பொறுப்புக்களை ராஜாக்காணிடம் ஒப்படைத்திருக்கிறேன்.

ருக்கையாபானு : மிக்க மகிழ்ச்சி ஆலப்பனா, ராஜாக்கான் நன்றியுள்ள ஜீவன்....

திப்புசுல்தான் : அதைத் தெரிந்துதான், அப்படிச் செய்தேன்.... ம.... குளிர்காற்று வீசுகிறது.... உள்ளே போகலாம்.... வா.... (போய்க்கொண்டு) உம்.... இனி, எங்கள் தனிமையை இந்தக் காவேரி பொறுக்க மாட்டாள்.... குளிர்கிறது வா.... கண்ணை....

(காட்சி மாற்ற இசை)

காட்சி - இரண்டாம்

(குதிரை ஓடிவந்து நிற்கும் சப்தம்)

- பூர்ணையா : (வந்துகொண்டு) மைசூர் மாமன்னர், வாழ்க....!
- திப்புசுல்தான் : வாருங்கள் அமைச்சரே....! அரண்மனை பாதுகாப் பெல்லாம் எப்படி இருக்கிறது?
- பூர்ணையா : கோட்டையில், பீரங்கிகள் அனைத்தும் தயார் நிலையில் இருக்கின்றன. அரண்மனையை யாருமே நெருங்க முடியாது....
- திப்புசுல்தான் : நடக்கப்போகும் போரில்தான் எங்கள் மானமும் கௌரவமும் தங்கி இருக்கின்றன.... இதில், திப்பு சுல்தான் தோற்றுவிடக்கூடாது.
- பூர்ணையா : நீங்கள் ஒருபோதும் தோற்றுவிடமாட்டீர்கள்.... வெற்றி தேவதை, உங்கள் பக்கம்தான் இருக்கிறாள். நீங்கள் எதைப்பற்றியும் கவலைப்பட வேண்டாம்....
- திப்புசுல்தான் : நன்றி. அமைச்சரே, உங்களைப் போன்றவர்களின் மனஉறுதியும், மதிநுட்பத்தையும் நம்பித்தான், இந்தப் பயங்கரமான விஷப்பரீட்சையில் இறங்கப் போகிறேன். இந்த, மைசூர் மன்னன் முன்வைத்த கால்களை, என்றும் பின் வைத்ததே இல்லை....
- பூர்ணையா : நான், உங்கள் தந்தையின் அமைச்சரவையில் இருந்து, இன்று உங்களுக்கு முதல் அமைச்சராக இருப்பவன். உங்கள் வீரமும், மனவுறுதியும் அன்று,

நீங்கள் மைசூர் இளவரசராக இருக்கும் போதே எனக்குத் தெரியும்....

- திப்புசுல்தான் : மகிழ்ச்சி அமைச்சரே....
- பூர்ணையா : மன்னவா....
- திப்புசுல்தான் : கூறுங்கள் அமைச்சரே....
- பூர்ணையா : ஸ்ரீ ரங்கநாதர் கோயில் கோபுர வேலைகள் யாவும் முடியும் கட்டத்தில் உள்ளன....
- திப்புசுல்தான் : அப்படியா? மிக்க மகிழ்ச்சி. கோயிலின் கோபுர வேலைகள் முடிந்து, அதன் கும்பாபிஷேகத்தை விரைவில் நான் பார்க்க வேண்டும். இவ்வேலைகளை விரைவில் முடிக்க வேண்டியது, உங்கள் பொறுப்பு.
- பூர்ணையா : அப்படியே ஆகட்டும் அரசே....
- திப்புசுல்தான் : இந்த ஸ்ரீ ரங்கநாதர் கோயிலைக்கட்டி முடிக்கத் தேவையான பணங்களைத் தயங்காமல் கேட்டு வாங்கிக் கொள்ளுங்கள். திப்புசுல்தான் ஒரு மத வெறியனல்ல, என்பதை வருங்காலத்தில் இந்தக் கோயில்தான், சரித்திரச் சான்றாக இருக்கப் போகிறது....
- பூர்ணையா : உண்மை.... உங்கள் தூய்மையான இறை பக்தியையும், மற்ற மதங்களை இதய சுத்தியோடு மதித்தொழுகும் பண்பையும் உலகம் அழியும் வரை இந்த ஸ்ரீரங்கநாதர் ஆலயம் கூறிக்கொண்டே இருக்கும்....

- திப்புசுல்தான் : இந்தக் கோயிலின் பரிபாலிப்புக்காக, ஒரு நிரந்தர வருமானத்தைக் கொடுக்கக் கூடிய, அசையாச் சொத்துக்களை கோயிலின் பெயரில் எழுத ஏற்பாடு செய்யுங்கள். ஸ்ரீ ரங்கப் பட்டணத்திலுள்ள ஸ்ரீ ரங்கநாதர் ஆலயம், என் தந்தை ஹைதர் அலியின் தன்னலமற்ற சேவையின் நிரந்தரச் சின்னம். அது ஒரு போதும் தூர்ந்து விடக்கூடாது. நேரத்துக்கு நேரம், அக்கோயிலில் பூசை நடைபெற்றுக் கொண்டே இருக்கவேண்டும்.
- பூர்ணையா : உத்தரவு அரசே.... உங்கள் விருப்பப்படியே செய்கிறேன்.
- திப்புசுல்தான் : காவேரிக் கரையை அண்டியுள்ள காணி நிலங்களில், கூடிய விளைச்சலைத் தரும் நிலங்களில் ஒரு பகுதியை கோயிலின் பெயருக்கு எழுதி, அதிலிருந்து வரும் வருமானம் முழுதும் கோயில் திருப்பணிக்கு செலவு செய்தல் வேண்டும் என்று அழிக்க முடியாத சாசனமொன்றை உடன் எழுதிக் கொடுத்து விடுங்கள்.
- பூர்ணையா : ஸ்ரீ ரங்கப் பட்டணத்திற்கே இக்கோயில், மணிமுடி எனலாம். உங்கள் பேதமற்ற மத நல்லிணக்க, ஆட்சிக்கு இது ஒரு அழியாச்சின்னம்.
- திப்புசுல்தான் : அதனால்தான் அக்கோயிலுக்கு என்றுமே குறை வந்து விடக்கூடாது.... இங்குள்ள ஜும்மாப் பள்ளி வாசலும் அதில் தலை நிமிர்ந்து நிற்கும் வெள்ளை மினாராவும், ஸ்ரீரங்கநாதர் கோயிலும் என் இரு கண்களைப் போன்றவைகள்.... அவைகளுக்கு என்றுமே குறை இருக்கக்கூடாது....

- பூர்ணையா : உங்கள் கட்டளையை நாளையே நிறைவேற்றி வைக்க நடவடிக்கை எடுப்பேன். மன்னா....
- திப்புசுல்தான் : ம.... அத்தோடு, உங்கள் மனைவியின் சகோதரன் மாதவராவின் அண்மைக்கால நடவடிக்கைகள், எனக்கு, மிகவும் சந்தேகங்களை உண்டு பண்ணியுள்ளன....
- பூர்ணையா : அரசே....
- திப்புசுல்தான் : ஆமாம், அவன் எங்கள் எதிரிகளோடு, கூடுதலான தொடர்புகளை ஏற்படுத்தியுள்ளதாக எனக்கு செய்திகள் கிடைத்துள்ளன.... இது, உங்கள் மேல்; எனக்கு இருக்கும், மதிப்பையும், மரியாதையையும் குறைத்து விடும் என்பதை, நீங்கள் உணர்ந்து, கொண்டால் போதும்.... திப்புசுல்தான், நம்பிக்கைத் துரோகிகளை, என்றுமே மன்னித்ததில்லை.
- பூர்ணையா : இது விடயத்தில், உடனே நடவடிக்கை எடுக்கிறேன். நம்பிக்கைத் துரோகிகள் யாராக இருந்தாலும், அவர்கள் கட்டாயம் தண்டிக்கப்படல் வேண்டும்....
- திப்புசுல்தான் : நீங்கள், உடனே மாதவராவை கண்காணிப்பதற்கு, இன்றிலிருந்து ஒரு ஒற்றனை நியமித்து விடுங்கள்....
- பூர்ணையா : அப்படியே செய்கிறேன், அரசே....
- திப்புசுல்தான் : உங்களை நான் மிகவும் மேலாக மதிக்கிறேன். இந்த திப்புவின் கௌரவத்தையும், கண்ணியத்தையும், கட்டாயம் காப்பீர்கள் என்ற நம்பிக்கையிலேயே, இதை உங்களிடம் கூறுகிறேன்....

- பூர்ணையா : அரசே! எனக்கு வயது எண்பது.... மாமன்னர் ஹைதர் அலியோடு வாதிட்டு, உங்கள் திருமணத்தை முடித்து வைத்தவன் நான்.... என் மூச்சும், பேச்சும், இந்த மைசூர் சாம்ராஜ்ஜியம்தான். நான், இன்று உயிரோடு வாழ்வதெல்லாம், உங்கள் விடுதலை வேட்கையின் வெற்றியைக் கண்டு களிப்பதற்குத்தான்.... இந்தத் தள்ளாத வயதிலும், பிள்ளையைப் போன்று உங்களுையே சுற்றி வருவதெல்லாம், உங்கள் மேல் உள்ள தணியாத ஆசையும், தீராத பாசமும் தான்... என்னை நீங்கள் பூரணமாக நம்பலாம்....
- திப்புசுல்தான் : அமைச்சரே, போதும்.... உங்களை நான் என் தந்தையாக மதிப்பவன். அப்படியிருக்கும் போது உங்கள் மீது சந்தேகப்படுவேனா....? நீங்களும் என்னைப்போல், எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டுமென்பதற்காகத்தான், உங்கள் மைத்துனர் பற்றிக் கூறினேன்....
- பூர்ணையா : நன்றி, அரசே....
- திப்புசுல்தான் : போர் வீரர்களுக்குரிய எல்லா வசதிகளையும் குறைவில்லாமல் செய்து கொடுக்க ஏற்பாடு செய்யுங்கள்.... முஸ்லிம், ஹிந்து என்ற பாகுபாடு எதுவுமே இல்லாமல் எல்லாக் கொடுப்பனவுகளையும் நீதியாகவும், நேர்மையாகவும் போர்வீரர்களுக்கு செய்யும்படி கூறுங்கள். திப்புசுல்தான் என்றும் நேர்மையும், ஒழுக்கமும், கட்டுப்பாடும் உள்ளவன்.... அவன் ராஜபிரதானிகளும் அப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதே அவன் ஆசையும் கூட....

- பூர்ணையா : நான் அதில், மிகவும் கண்டிப்பாக இருக்கிறேன், அரசே....
- திப்புசுல்தான் : நன்றி அமைச்சரே....
(தூரத்தில் குதிரை ஓடிவரும் சப்தம் - பின்னணியில்)
- பூர்ணையா : யாரோ, வருகிறார்கள்....
- திப்புசுல்தான் : தளபதி ராஜாக்கான்தான் வருகிறார். நான்தான் அவரை வரும்படி செய்தி அனுப்பினேன்....
- பூர்ணையா : உங்கள் மீது அவருக்கு, ஆழ்ந்த மரியாதை....
- திப்புசுல்தான் : என் சகோதரியின் மகளின் கணவரல்லவா....
(குதிரை ஓடிவந்து நிற்கும் சப்தம் உச்சமடைந்து மறைகிறது.)
- ராஜாக்கான் : (வந்துகொண்டு) அஸ்ஸலாமு அலைக்கும்....
மதிப்புக்குரிய சுல்தான் அவர்களே!
- திப்புசுல்தான் : வாஅலைக்குமுசலாம்.... வாருங்கள் தளபதியாரே....
நான் சொன்னவைகள் யாவும் சரியாக முடிந்து விட்டனவா....?
- ராஜாக்கான் : அனுப்பிசகாமல் முடித்து விட்டேன்.... காவல் அரண்கள் அனைத்துக்கும், எங்களின் நம்பிக்கைக்குரிய, வீரர்களை காவலுக்கு நிறுத்தி இருக்கிறேன். அவர்கள், இந்த மைசூர் மண்ணுக்குள், அந்நியனின் எறும்பு கூட, ஊர்வதற்கு அனுமதிக்கமாட்டார்கள்....

- திப்புசுல்தான் : சபாஷ்....! இதுதான் எங்கள் வெற்றியின் முதற்படி..
ம்.... வாருங்கள் நாங்கள் மூவரும், உணவுக்
களஞ்சியங்களை பார்த்து விட்டு வருவோம்....
- பூர்ணையா : அப்படியே செய்யலாம்.... உணவுத்தானியங்களில்
குறை இருக்கவே கூடாது....
- திப்புசுல்தான் : எல்லாவற்றிற்கும் அதுதானே முக்கியம்.... (போய்க்
கொண்டு) ங்.... வாருங்கள்....

(குதிரைகள் ஓடும் சப்தம்)

(காட்சி மாற்ற இசை)

காட்சி -முன்று

(தூரத்தில் போர்ப்பறைகளோடு, மக்களின் ஆரவாரச் சப்தம் -
பின்னணியில்)

- திப்புசுல்தான் : (வந்துகொண்டு) யாஅல்லாஹ்! இது என்ன
சோதனை.... நான் உயிருக்குயிராக நேசித்தவர்
களே எனக்கு இப்படித் துரோகம் செய்வார்க
ளென்று நான் கனவிலும் எண்ணவில்லையே....
சீ! ராஜதுரோகிகள்.... மிர்சாதிக், நீ எவ்வளவு
கொடியவன்.... பறங்கிப் பேய்களின் பணத்திற்காக,
பாசம் காட்டிய தாயையே கொன்று விட்டாயே....
இந்தப் பாரதமாதா உன்னை மன்னிக்கவே
மாட்டாள்....

- ராஜாக்கான் : தளபதி மிர்சாதிக்கின் வஞ்சகத்தால், ஆங்கிலேயர்களின் கைகள் ஓங்கி நிற்கின்றன. எங்கள் வீரத்தளபதிகளான செய்யிதுசாகிப், கப்பார் சாகிப், தளபதி காபூலி இப்றாகீம், பிரஞ்சுத் தளபதிகள் லால்லி காப்பீயஸ் எல்லோருமே மனமுடைந்து நிற்கிறார்கள்.... இவர்களின் விருப்பப்படி போரை வழிநடத்திச் செல்வதற்கு, தளபதி மிர்சாதிக் விடவே இல்லை....
- திப்புசுல்தான் : (உரத்தகுரலில்) மிர்சாதிக்.... நீ எவ்வளவு கொடியவன்.... உன்னை உயிருக்குயிராக நம்பி இருந்தேனே.... இப்படிச் செய்வாயென்று, நான் நம்பவில்லையே.... பாரதத்தாயே பயப்படாதே, உன் மைந்தன் உயிரோடு இருக்கிறான்.
- ராஜாக்கான் : இந்தக் கொடியவன் பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள் எதையுமே செய்யவிடாமல் தடுத்து விட்டான்....
- திப்புசுல்தான் : ஆங்கிலேயரின் பணத்திற்காக தாய்நாட்டையே காட்டிக்கொடுத்து விட்டான், நன்றி கெட்டவன்....
- ராஜாக்கான் : அவன் பிரதான தளபதியாக இருந்த வேளையில் எல்லாவற்றையும் ஆங்கிலேயர்களுக்கு காட்டிக் கொடுத்து எங்களை எதுவும் செய்யமுடியாத படி ஆக்கிவிட்டான்.
- திப்புசுல்தான் : (ஆத்திரமாக) நன்றிகெட்ட நயவஞ்சகன்....! என்னிலும் பார்க்க என்மனைவி ருக்கையாபேகம், உளவறியும் வித்தையில்; எவ்வளவோ கெட்டிக் காரி, என்பது இப்போதுதான் எனக்குப் புரிகிறது. இந்தப் பாதகனைப் பற்றி அவள் படித்துப் படித்துக் கூறிய போதெல்லாம், நான்; எல்லாவற்றையும்

தட்டிக் கழித்து வந்தேன்.... அந்த நேரத்திலேயே நான், அவன் தலையை அழித்திருந்தால், இப்படி நடந்திருக்கவே மாட்டாது....

ராஜாக்கான் : நரிகளையெல்லாம் நன்றியுள்ள ஜீவன்களாக எண்ணிவிட்டார்கள்....

திப்புசுல்தான் : முற்றிலும் உண்மை....

ராஜாக்கான் : அந்தக் கொடியவன், உங்களைப் பார்ப்பதற்கு எங்களையெல்லாம் விடவே இல்லை.... உங்களை நாங்கள் பார்த்து இந்த உண்மைகளை கூறுவதற்கு முனைந்த ஒவ்வொரு நேரமும் நீங்கள் தூங்குவதாகவும் அந்தப் புரத்தில் இருப்பதாகவும் கூறித் தடுத்து விட்டான். இல்லா விட்டால், உங்களோடு பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளை ஆலோசனை செய்து, எல்லாவற்றையும், வெற்றியாக முடித்திருக்கலாம்... சுல்தான் அவர்களே! உங்களிடம் நான் ஒன்று....

திப்புசுல்தான் : கூறுங்கள் தளபதி....

ராஜாக்கான் : இந்தக் கோட்டைக்குள் இனி எது நடந்தாலும் நடக்கட்டும், அதை நாங்கள் பார்த்துக் கொள்கிறோம்.... தயவுசெய்து, நீங்கள் இங்கிருந்து வெளியேறி, சில தினங்களாவது வேறொரு இடத்தில் போய் இருந்து கொள்ளுங்கள்.... இந்த ஏழையின் குரலுக்கு மதிப்பளிக்குமாறு நன்றியோடு கேட்கிறேன்.

திப்புசுல்தான் : நான் மட்டும் வெளியேறி விட்டால், இந்தப் போரின் நிலை மாறிவிடுமா....?

ராஜாக்கான் : எங்களைப் பொறுத்தவரை உங்கள் உயிர்தான் மிகமிக முக்கியம்.... எங்கள் வெற்றியின் ஜீவனே நீங்கள்தான்.

திப்புசுல்தான் : ராஜாக்கான்....! என் உயிர் என் தேசத்திலும் பார்க்க மேலானதொன்றா நீ, நினைக்கிறாய்....? இந்த நாட்டை விட்டு ஓடுவதற்காக நான் இந்த விடுதலைப் போரைத் தொடங்கவில்லை.... புல்லைத் தின்றாவது இந்த மண்ணின் மானத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டும்.... என் நாட்டிற்கு என்றுமே களங்கம் ஏற்படக்கூடாது....

ராஜாக்கான் : எதிரியின் கைதியாகப் பிடிபடுவதை....

திப்புசுல்தான் : இந்த திப்புவின் பிணம்தான், எதிரியின் கைதியாகப் பிடிபடுமே தவிர அவன், உயிருள்ள உடல் ஒருபோதும் கைதியாகப் பிடிபடமாட்டாது.

ராஜாக்கான் : சுல்தான் அவர்களே! உங்கள் மனைவி, மக்கள்....

திப்புசுல்தான் : ஆம்.... அவர்கள் எல்லோரையும் துறந்து விடச் சித்தமாயிருக்கிறேன்.... வாழ்க்கையில் ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் இது ஒரு கட்டத்தில் வந்துதானே ஆகவேண்டும்.... எனக்கு, எல்லாவற்றையும் விட என் நாடுதான் முக்கியம்.... நான் கொண்டிருக்கும் லட்சியத்திற்காக என் உயிரினும் மேலான மனைவி மக்களையெல்லாம் தூக்கி எறிய என் இதயத்தை தயார்படுத்தி வைத்திருக்கிறேன்....

ராஜாக்கான் : உங்கள் சிரம் என்றுமே பணியாது என்பது எனக்கும் தெரியும்....?

- திப்புசுல்தான் : தெரிந்துமா....?
- ராஜாக்கான் : உங்களை இழப்பது....
- திப்புசுல்தான் : ஆண்டவன் நாட்டம் அப்படி இருந்தால் அதை யாராலுமே தடுக்கமுடியாது.... நானும் இறைவனின் அடிமைதானே....
- ராஜாக்கான் : பாரதத்தாயின் எத்தனையோ மன்னர்கள்....
- திப்புசுல்தான் : ஆங்கிலேயர்களை எதிர்த்துப் போராடித் தோல்வியைக் கண்டதும், கண்டுபிடிக்க முடியாத காடுகளுக்கு ஓடி ஒழிந்திருக்கிறார்கள். பலர் ஆங்கிலேயனால் சிறைபிடிக்கப்பட்டு நாடுகடத்தப்பட்டும், தூக்குத்தண்டனையும் பெற்றிருக்கிறார்கள். ஆனால், இந்த திப்பு, ஆங்கிலேயருடன் போராடி மடிவதையே பெருமையாகக் கருதுகின்றான். இந்திய மண்ணின் விடுதலை வரலாற்றில், மன்னன் திப்புவின், வீரவரலாறு ஈடு இணையற்ற சரித்திரமாகப் பதியப்பட வேண்டும்....
- ராஜாக்கான் : சுல்தான் அவர்களே! இனி நீங்கள் கவலைப்படத் தேவையில்லை.... உங்கள் வழியே இனி எங்கள் வழியும்....
- திப்புசுல்தான் : சபாஷ்....! மைக்கால் இருட்டிலும் மந்தி, கொப்பிழக்கப் பாயாது.... இந்த மைசூர் சிங்கமும் அப்படித்தான்.... வெற்றி, நாளை நமக்காக மரலட்டும்.... (போய்க்கொண்டு) நாளை நமதே....
(குதிரை ஓடும் சப்தம்)
(காட்சி மாற்ற இசை)

காட்சி - நான்கு

(போர்க்களம் - போர்ப்பறைகள் திகில் ஒலிகளின் சப்தம் - பின்னணியில் குதிரைகள் ஓடும் சப்தம்)

திப்புசுல்தான் : தளபதியாரே! நீங்கள் எதற்கும் அஞ்ச வேண்டாம்.... துரோகி மிர்சாதிக் செய்த துரோகத்தினால்தான், எங்கள் கோட்டை, இவ்வளவு மோசமாகத் தாக்கப் பட்டு விட்டது.... எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அல்லாஹ் எங்களோடு இருக்கிறான்.... எங்கிருந்தோ பிச்சையெடுக்க வந்த இந்தப் பறங்கியர்கள் எங்களை வெற்றி கொள்வதா....? இந்தப் பறங்கியர்களுக்கு பயந்து, திப்புசுல்தான் என்றுமே அவர்களுக்கு அடிமையாகி விடமாட்டான்.... அவனொரு உண்மை முஸ்லிம். கோழையென்ற வார்த்தைக்கே அவன் அகராதியில் இடமில்லை. அவன் கோழையுமல்ல. குலத்தைக் கெடுக்க வந்த கோடாரிக் காம்புமல்ல.... அவன் எதற்கும் அஞ்சா நெஞ்சம் கொண்ட சுத்த வீரன்....

செய்யது சாகிப் : சுல்தான் அவர்களே! எது நடக்கக்கூடாது என்று எண்ணி இருந்தோமோ அது நடந்து விட்டது. இனி அதைப்பற்றிக் கவலைப்படுவதை விட்டு, நாளை நாங்கள் எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்பதைப் பற்றி யோசிப்பதே நல்லது....

திப்புசுல்தான் : இதைப்பற்றி யோசிப்பதற்காகத்தான், உங்களை யெல்லாம் உடனே என் பாசறைக்கு அழைத்து வரும்படி தளபதி ராஜாக்கானுக்கு உத்தரவிட்டேன்.. நீங்கள் உடனே கோட்டையின் மேற்கிலும் தெற்கிலும் பாதுகாப்பைப் பலப்படுத்துங்கள்....

காபூலி இப்றாகீம் : அதை ஏற்கனவே செய்துவிட்டேன் மன்னா....

திப்புசுல்தான் : அப்படியா, மிக்க நன்றி.... இந்த நிமிடத்திலிருந்து கோட்டையின் தெற்குப் பகுதியின் பாதுகாப்பு பொறுப்பை, தளபதி செய்யதுசாகிப் அவர்களிடம் ஒப்படைகிறேன். உடனே நீங்கள் அந்தப் பொறுப்பை ஏற்று, மற்றவைகளைக் கவனித்துக் கொள்ளுங்கள்....

செய்யதுசாகிப் : உத்தரவு அரசே....

திப்புசுல்தான் : நீங்கள் இருவரும் பிரஞ்சுத் தளபதிகள் லால்லீ, காப்பீயஸ் இருவருடனும் அடிக்கடி தொடர்பு வைத்து, ஆலோசனைகளைப் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்.... அவர்கள் போர்த் தந்திரங்களில் அனுபவ சாலிகள்.... இன்னும், அவர்கள் நன்றியுள்ள ஜீவன்கள்....

செய்யதுசாகிப் : அப்படியே ஆகட்டும் அரசே....

திப்புசுல்தான் : முக்கியமான, விடயங்கள் பற்றி என்னுடன் நீங்கள் பேசவிரும்பினால் என் மெய்க்காப்பாளர் தளபதி ராஜாக்கானிடம், சொல்லுங்கள். அவர் அதற்குரிய ஒழுங்குகளை உடன் செய்வார்....

ராஜாக்கான் : உத்தரவு, சுல்தான் அவர்களே!

காபூலி இப்றாகீம் : சுல்தான் அவர்களே....

திப்புசுல்தான் : தயங்காமல் கூறுங்கள் தளபதியாரே....

காபூலி இப்றாகீம் : இது என் விருப்பமில்லை.... எங்கள் எல்லாத் தளபதிகளினதும் ஏகோபித்த முடிவுதான், இது....

திப்புசுல்தான் : முடிவு எதுவாக இருந்தாலும் உடனே கூறுங்கள்....

காபூலி இப்றாகீம் : உங்கள் மேலான உத்தரவுப்படி, கோட்டையின் பாதுகாப்பை கவனமாகப் பார்த்துக் கொள்கிறோம். நீங்கள் ஸ்ரீ ரங்கப்பட்டணத்தை விட்டு வெளியேறி....

திப்புசுல்தான் : என் அருமைத் தளபதிகளே! உங்களுக்குத்தான் என்மேல் எவ்வளவு பாசம்.... உங்களுக்கெல்லாம் எப்படித்தான் நான் நன்றி சொல்வேன்....? அல்லாஹ் வுக்காக, சுத்தவீரர்களான உங்களுடையெல்லாம் இந்தப் போர்களத்திலே தனிமையில் விட்டு விட்டு, ஒரு கோழையைப் போல் என்னை ஒழித்து ஓட மட்டும் சொல்லாதீர்கள். உங்கள் கால்களில் விழுந்து கெஞ்சிக் கேட்கிறேன். உங்களுக்கெல்லாம் ஏற்படும் சதி எனக்கும் ஏற்பட்டும்.... என் கோட்டையை விட்டு மட்டும் என்னைப் போகச் சொல்லாதீர்கள்.... என் சாவும் வாழ்வும் நான் வாழ்ந்த கோட்டையிலேயே முடியட்டும்.... என் வருங்கால சரித்திரத்தை களங்கப்படுத்தி விடாதீர்கள். என் மரணத்தின் பின்னர் என் உடல் நான் வாழ்ந்த இச் ஸ்ரீரங்கப்பட்டணத்தில்தான் அடக்கம் செய்யப்படல் வேண்டும்....

செய்யதுசாகிப் : சுல்தான் அவர்களே! எங்களை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள். எங்கள் மூச்சும் பேச்சும், இனி உங்களோடுதான், முடியும்.... இது சத்தியம்.

திப்புசுல்தான் : அல்ஹம்ந்துலில்லாஹ்! இப்பொழுதுதான் என் இதயம் குளிக்கிறது....

ராஜாக்கான் : சுல்தான் அவர்களே! உங்கள் மகோன்னதமான தியாகங்கள் அனைத்துக்கும் எங்களின் நெஞ்சங்கள் எந்த வடுக்களையும் சுமப்பதற்கும், தாங்குவதற்கும் இனி ஒருபோதும் தயங்காது.... இது சத்தியம்....

திப்புசுல்தான் : அல்ஹம்ந்துலில்லாஹ்! இனி என் லட்சியம் கட்டாயம் வெற்றி பெறும்....

(ஸ்ரீ ரங்கநாதர் கோயிலிலிருந்து இரவு நேரப் பூஜைக்குரிய மணி ஒலிக்கும் சப்தம் - பின்னணியில்)

அதோ ஸ்ரீ ரங்கநாதர் கோயில் மணி ஒலிக்கிறது. பூஜை முடிந்ததும், திவான் பூர்ணையா என்னைச் சந்திக்க வருவதாக தெரிவித்துள்ளார். அவரிடம் சில பொறுப்புக்களை ஒப்படைத்துள்ளேன்.... கஜானாவின் பொறுப்புக்கள் இனி அவரிடம்தான் இருக்கும்.... முக்கியமான விசயங்களை அவரிடமும் கலந்து பேசிக்கொள்ளுங்கள்.... அவர், என் தந்தையின் அரச சபையில் கஜானாவின் பொறுப்புக்களைச் சுமந்தவர்....

காபூலி இப்றாகீம் : அப்படியே செய்கிறோம்....

(தூரத்தில், தொழுகைக்கான பாங்கொலிச் சப்தம் - பின்னணியில்)

செய்யதுசாகிப் : அதோ 'இஷாத்' தொழுகைக்கான பாங்கொலி, வெள்ளை ஜும்மா மசூதியிலிருந்து கேட்கிறது.

திப்புசுல்தான் : அல்லாஹு அக்பர்.... ந்.... வாருங்கள் எல்லோரும் போய் தொழுது, எங்கள் போர் வெற்றி பெற அல்லாஹ்விடம் துவாக் கேட்டு விட்டு வருவோம்.... நீங்கள் எல்லோரும் என்னுடைய 'கிதாபே பத்ஹுல் முஜாஹிதீன்' என்னும் நூலின் ஒவ்வொரு பிரதிகளை உங்களோடு வைத்துக்கொள்ளுங்கள். அது உங்களுக்கு போர்முனையில், உற்ற நண்பனாக இருக்கும்....

காபூலி இப்றாகீம் : அதன் பிரதிகள் ஏற்கனவே எங்களிடம் இருக்கின்றன.... அது எங்களிடம் இருப்பது, நீங்கள் எங்களோடு பக்கத்தில் இருப்பதைப் போல், அரசே....

திப்புசுல்தான் : என்னுடைய ஆட்சி நீடிக்க இன்று, ஸ்ரீ ரங்கநாதர் கோயிலில், ஹிந்து பண்டிதர்கள் தங்களது ஆச்சாரப்படி, வைதீகமுறைப்படி யாகங்கள், ஹோமங்கள் செய்வதாக, திவான் பூர்ணையா அறிவித்துள்ளார்..... என் மதசுதந்திரத்திற்கு இது பூரண வெற்றி என்றே நம்புகிறேன்.

செய்யதுசாகிப் : எங்கள் படையிலுள்ள ஹிந்துக்கள் மிகவும் நாட்டுப் பற்றுள்ள வீரர்கள்.... உங்கள் மேலும் உங்கள் ஆட்சியின் மீதும், இவர்கள் நன்றி விசுவாசத்தோடு, இருப்பது நீங்கள் ஹிந்துக்களையும் இஸ்லாமியர்களையும் இரு கண்களைப் போல் காத்து வருவதின் சிறப்பேயாகும்.

ராஜாக்கான் : அதுமட்டுமில்லை சுல்தான் அவர்களே! இந்த மைசூர் ராஜ்ஜியத்தில் உள்ள மத சுதந்திரமும், இதற்கு ஒரு முக்கிய காரணமென்று கூறலாம்....

காபூலி இப்றாகீம் : தளபதி ராஜாக்கான் கூறுவது முற்றிலும் உண்மை அரசே.... இதை உங்கள் வரலாறு, உறுதியாகக் கூறத்தான் போகிறது....

செய்யதுசாகிப் : எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக ஸ்ரீரங்கப் பட்டணத்தில் தலைநிமிர்ந்து நிற்கும் ஸ்ரீ ரங்கநாதர் கோயில், உங்கள் தூய்மையான மதசுதந்திரத்தை வாழ்நாள் பூராவும் பறைசாற்றத்தான் போகிறது....

காபூலி இப்றாகீம் : அவைகளோடு மேலக்கோட்டையில் உள்ள நரசிம்மசாமி கோயில், நஞ்சன் கூடுவில் உள்ள திருநஞ்சுண்டேஸ்வரர் கோயில், திருகாந்தேஸ்வர கோயில் யாவும் எங்கள் சுல்தானின் உதவிகள் மூலம் சிறப்படைந்து கொண்டிருப்பதை, யாரும் மறுக்கவே முடியாது.

திப்புசுல்தான் : மைசூர் ராஜ்ஜியத்தின் மன்னன் என்று முறையில், எல்லா மதங்களையும் மதித்து, அவைகளின் கலை, கலாசாரங்களையும், பண்பாடுகளையும் காப்பது என் கடமையல்லவா? என் ஈமான் என்றும் உறுதியானது அதில் கிஞ்சித்தும் தளம்பலுக்கு இடமே இல்லை. நான் இஸ்லாத்தில் பூரண நம்பிக்கையுள்ள ஒரு உண்மையான முஸ்லிம்.

ராஜாக்கான் : எங்களோடு இறைவன் மிக நெருக்கமாய் இருக்கிறான். இந்தப் போரில் நாங்கள் வெற்றி பெறுவது நிச்சயம்....

திப்புசுல்தான் : உங்கள் வார்த்தைகளை அல்லாஹ் ஆமீனாக் கட்டும்.... ம், வாருங்கள் மகூதிக்கு (போய்க் கொண்டு) போகலாம்....

(காட்சி மாற்ற இசை)

காட்சி - ஐந்து

(போர்க்களச் சப்தங்கள் - பீரங்கி ஓல்கள், குதிரைகள் ஓடும் சப்தங்கள் - பின்னணியில்)

- ராஜாக்கான் : (வந்துகொண்டு) சுல்தான் அவர்களே! இது என்ன கோலம்? எங்கே உங்கள் அரச உடைகள்?
- திப்புசுல்தான் : ராஜாக்கான் இந்தப் போர் வீரனின் உடைகள் எனக்குப் பொருத்தமில்லையா?
- ராஜாக்கான் : உங்களைப் போன்ற நெஞ்சுரம் கொண்ட சுத்த வீரனுக்கு எந்த உடைகளும் பொருந்தும், அரசே....
- திப்புசுல்தான் : மகிழ்ச்சி, தளபதி.... இந்த உடையில்தான் எனக்கு என்றுமே ஆசை.
- ராஜாக்கான் : உங்கள் வீரத்தின் முன்னே, எல்ல உடைகளுமே நாணிக்கோணிப் போய் விடும்....
- திப்புசுல்தான் : ராஜாக்கான்! என் உயிருக்குயிரான தளபதிகள் எல்லோரும் எனக்காகவும், என் நாட்டிற்காகவும் இந்தப் போர்களத்தில் மடிந்து போய்விட்டார்கள். என்னையும் என் மண்ணையும் கண்களாக மதித்த, என் எத்தனையோ போர் வீரர்கள், வெள்ளையனின் வெறிக்கு பலியாகி விட்டார்கள். என் இதயம் எவ்வளவு வேதனைப்படுகிறது தெரியுமா....? இனியும் நான் உயிர் வாழ்வதா....? என்னால் வாழத்தான் முடியுமா?

ராஜாக்கான்

: சுல்தான் அவர்களே! நீங்கள் எதைப்பற்றியும் கவலைப்படாதீர்கள்.... இந்தப் போர் வீரனின் உடையில் உங்களை யாருமே அடையாளம் காணமாட்டார்கள்.... தைரியமாக, முன்னின்று எங்களுக்கு வழி காட்டுங்கள். இந்தப் பறங்கிகளின் தலைகளை உருட்டி விட எங்களுக்கு உசார்தாருங்கள், உறுதியூட்டுங்கள்....

திப்புசுல்தான்

: சபாஷ்....! தளபதி, இந்தப் பறங்கியர்களுக்கு வாழ்நாள் பூராவும் அடிமைகளாக இருப்பதை விட, இந்த நிமிடமே போரிட்டு வீரமரணமடைவது எவ்வளவோ மேல்.... ம்.... தயங்காமல் பீரங்கிகளை நகர்த்தி, பறங்கிகளின் தலைகளை நொருக்குங்கள்.... வருவது வரட்டும், துணிந்து செல்லுங்கள், அல்லாஹ்வின் துணை எங்களுக்கு இருக்கிறது.... முன்னேறுங்கள்....

(குதிரை ஓடிவந்து நிற்கும் சப்தம் - பின்னணியில்)

காபூலி

இப்றாகீம்

: (வந்துகொண்டு) சுல்தான் அவர்களே! ஆங்கிலேயர்கள் எங்கள் கோட்டையின் கிழக்குச்சுவர்களை உடைத்து உள்ளே வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.... எங்கள் வீரர்கள் செய்வதறியாது போரிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்....

திப்புசுல்தான்

: (அமைதியாக) யா அல்லாஹ்! உன்னை மட்டுமே, நம்பி இந்தப் போர்க்களத்திலே நிற்கும் உன் அடிமையைக் கைவிட்டு விடாதே.... அவனை இந்தப் பறங்கியரின் கைகளில் பிடிபடச் செய்து, கேவலப்படுத்தி விடாதே.... தளபதி காபூலி! நீங்கள் எங்கள் அஸ்துன், இலாஹி, அஹமது ஆகிய

அதிரடிப்படைப் பிரிவுகளை உடனே அழைத்துக்
கொண்டு என்னைப் பின் தொடர்ந்து வாருங்கள்....

காபூலிஇப்றாகீம் : உத்தரவு அரசே.... இதோ புறப்படுகிறேன்....
(குதிரை ஓடும் சப்தம்)

திப்புசுல்தான்
ராஜாக்கான்
போர்வீரர்கள்

} அல்லாஹ் யார்.... தீன், தீன்!
} அல்லாஹ் யார்.... தீன், தீன்!
} அல்லாஹ் யார்.... தீன், தீன்!

திப்புசுல்தான் : ம்.... அந்த வடக்குத் திசையால் மேலே ஏறிச்
சுடுங்கள்.... அல்லாஹ்வின் துணை எங்களுக்கு
இருக்கிறது. ம்.... ஏறுங்கள்.... எதிரிகளை
முன்னேற விடாது தடுத்து நிறுத்துங்கள்.... யா
அல்லாஹ்! ராஜாக்கான், என் காலில் பட்டுள்ள
குண்டைக் கத்தியால் கீறி எடுத்து விடுங்கள்....
ங்.... யோசிக்க வேண்டாம் உடனே என்காலைக்
கீறி குண்டை எடுங்கள், இந்தப் பறங்கியனின்
ஒரு குண்டாவது என் உடம்பில் இருக்கக்கூடாது.
தூய்மையாக இருக்கவேண்டும்....

ராஜாக்கான் : சுல்தான் அவர்களே! உங்களைப் பிடிக்கத்தான்
இந்தப் பறங்கியர்கள் சல்லடை போட்டுத் தேடு
கிறார்கள். உங்கள் உடைதான் அவர்களைத்
தடுமாற வைத்துக் கொண்டிருக்கிறது....

திப்புசுல்தான் : ஆ!.... ராஜாக்கான்.... என் நெஞ்சிலும் குண்டுபட்டு
விட்டதே.... யாஅல்லாஹ்! ன்.... என் நெஞ்சு
வலிக்கிறதே....

ராஜாக்கான் : ஐயோ! இது என்ன கொடுமை....? சுல்தான் அவர்களே! நீங்கள் இங்கு, போர் வீரனின் உடையில் இருப்பதாக உரக்க சப்தமிட்டு, கூறட்டுமா....? அப்போதுதான் எதிரிகள் சுடுவதை நிறுத்துவார்கள். இல்லாவிட்டால் தங்கள் மீது இன்னும் குண்டுகள் பாய்ந்து விடும்....

திப்புசுல்தான் : (ஈனக்குரலில்) என்னருமை நண்பா! உனக்குத்தான் என்மேல் எவ்வளவு பாசம்.... மற்றவர்கள் எனக்கு செய்தது போல் நீயும் செய்து விடாதே! இந்தப் பறங்கியர்களின் கைகளில், என்னை உயிரோடு பிடித்துக் கொடுத்துவிடாதே.... இந்த திப்புசுல்தான். ஒரு போர்வீரனாகவே மரணிக்க விட்டு விடு.... அவன் யாரென்று தெரியாமலே, இந்தப் போர்க்களத்தில் அவன் உயிர் பிரிந்து விட்டும்.... அவன் இறுதிச் சொட்டு ரத்தமும், அவன் தாய் நாட்டிற்கு உரமாகட்டும்.... நண்பா! உன்னை நம்பித்தான், இந்தப் போர்க்களத்தில், அதுவும் நான் நாளிகை தவறாது, அல்லாஹ்வைத் தொழுகின்ற வெள்ளை ஜும்மாப் பள்ளிவாசலின் அருகிலேயே கிடக்கிறேன். நான் ஆசையோடு கட்டிய பள்ளி மனாரா என்னைப் பார்த்து சோபனம் கூறுவது போல் எனக்குத் தெரிகிறது.... என்காலம் முடிந்து விட்டது.... நான் மரணிப்பது நிச்சயம்.... (போய்க்கொண்டு) என்னை இப்படியே விட்டு விட்டு, நீ போய் அந்தப் பேய்களை அழித்து என் மானத்தைக் காப்பாற்று.... ங்.... நில்லாதே.... யாஅல்லாஹ் என் நாடு சுதந்திரம்.... அடைய வேண்டும்.... சுதந்....ரம்....

(திப்புசுல்தான் மரணிக்கின்றான்.)

(சோகமான பியானோ சப்தம்.)

ராஜாக்கான்

: (அழுதபடி) மைசூர் சிங்கமே! எங்களையெல்லாம் தனிமையில் விட்டுப் போய் விட்டாயா? இந்தப் பாரதநாட்டின் விடுதலைக்காக எந்தவொரு இந்திய மன்னனும் துணிந்து செய்யாத பெரும் தியாகத்தை செய்து, இந்த யுத்த களத்திலேயே உயிர் நீத்த உன் வீரவரலாறு, என்றோ, ஒரு நாள்; இந்திய சரித்திரத்தில் பொன் எழுத்துக்களால் பொறிக்கப் படலாம்.... ஆனால், உன் சுத்த வீரத்தையும் நிகரற்ற துணியையும், ஈடு இணையற்ற லட்சியத்தையும் அன்னியர் ஆட்சியை எதிர்த்து தேச பக்தியுடன் இறுதிவரை போராடிய வீறு கொண்ட உன் வீரத்தையும் போலியாக இனி புனைந்து விடமுடியாது. மைசூர் சிங்கமே! நீ இன்று இறந்தாலும் உன், லட்சியம் என்றுமே இறக்காது. நீ, உயிருக்குயிராக நேசித்து உன்னைத்தன் கரங்களுக்குள் காத்த காவிரி, அந்நிய ஆதிக்கத்தை எதிர்த்து நின்ற உன் கோட்டைச் சுவர்கள், உன் உணர்வுகளாய் அருகருகே நிற்கும் ஸ்ரீ ரங்கநாதர் கோயில், வெள்ளை மசூதி, என்பன ஸ்ரீ ரங்கத்தில் இருக்கும் வரை, பாரத நாட்டிலும், மைசூர் மண்ணிலும் நீ வாழ்ந்து கொண்டே இருப்பாய்.... இது உன் வீரத்தின் மீது சத்தியம்.... மாவீரனே! என்றோ ஒருநாள் உன்சபதமும், லட்சியமும், நிறைவேறியே தீரும்.... அன்று, அமைதியாக ஓடும் இக்காவேரி ஆறு, அதை உன் கல்லறையில் கூறும்.... (போய்க்கொண்டு) உன் கல்லறையில் கூறும்.... கட்டாயம் கூறும்....

குரல்

: (வந்துகொண்டு) ஸ்ரீ ரங்கப்பட்டணத்தின் வட கரையிலும் தென்கரையிலும் தொட்டு, வேகமாக

கிழக்கு நோக்கிப் பாய்ந்து கொண்டிருக்கும், காவேரிக் கரையில் நீங்காத துயில் கொண்டிருக்கும் இச்சுத்த வீரன் திப்பு, அன்று; கீழ்த்திசை துயில் கொண்டிருந்த பொழுது, அவன் விழித்துக் கொண்டிருந்தான். ஆனால் இன்று கீழ்த்திசை விழித்துக் கொண்டிருக்கும் போது, அவன் யாருமே அற்ற அனாதையாகத் தனிமையில் துயில் கொண்டிருக்கிறான்.... அவன் துயில் கொண்டாலும், அவன் அப்பழுக்கற்ற சுதந்திரதாகம் அவனுக்காகப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டே இருக்கும்.... மதங்களைக் கடந்து, மனித நேயம் வேருன்ற, மதுவிலக்கும், சமநீதியும் மண்ணி லோங்க, சுதேசியமும், முன்னேற்றமும் பெற்று பாரதம் செழிக்கப் போரிட்ட இப்பெருவீரன் திப்புவின் கல்லறை சதா பாயும் காவிரி நோக்கி “மானம் இழந்து வாழ்வதே வாழ்வெனில் மரணம் தழுவி முடிவதே உன்னதம்” என்ற அல்லமா இக்பாலின் கவிதை அடிகளை உரத்துக் கூறிக்கொண்டே இருக்கிறது.

(நாடக இசை)

(திரை)

உசாத்துணை நூல்கள்

01. தீரர் திப்பு சுல்தான் - க. வழித்துணை ராமன்
02. The History of Hyder Ali and Tipu Sulthan } By. M. M. Dunfue
03. History of Tipu Sulthan - By. Mir. Hussain Ali Khan Kirmani
04. திப்புவின் அரசியல் - சுஜாவுதீன் சர்க்கார்
05. மைசூர் வேங்கையின் சபதம் (திப்புசுல்தான் வரலாறு) } A. K. ரிபாயி
06. திப்பு - விடுதலைப்போரின் முன்னோடி -
Dr. வெ. ஜீவானந்தம்
K. M. ஜமால் முகமது

மாமன்னன் ஒளரங்கசீப்

(மொஹலாய சரித்திர நாடகம்)

(இந்நாடகம் 26. 08. 1980ம் ஆண்டு இலங்கை
வானொலியில் ஒலிபரப்பப்பட்டது.)

பாத்திரங்கள்

ஒளரங்கசீப் - இளவரசன்

ரோஷனாரா - இளவரசி

ஷாஜஹான் - சக்கரவர்த்தி

ஜஹனாரா - இளவரசி

தாரா - மட்டத்து இளவரசன்

சிப்பாய் - மோர்வீரன்

காட்சிகள் - 04

காட்சி - ஒன்று

(தூரத்தில் குதிரைகள் ஓடும் சப்தம் / சனங்களின் ஆரவாரச் சப்தம் - பின்னணியில்)

ஒளரங்கசீப்

: (வந்துகொண்டு) என்னருமை மொகலாய சாம்ராஜ் ஜியமே! உன் இன்னல் போக்காது. எனக்கு நிம்மதியே இல்லை.... புகழ் பூத்த உன் சரித்திரம் குல்லர்களின் கரங்களுக்குள் சிக்குண்டு சிதைந்து விடக்கூடாது.... அது, களங்கமற்று, ஓடிக் கொண்டிருக்கும் ஜமுனா நதியைப் போல், தெய்வீகத்தன்மையுடன், உலகில் ஒளிபெற்று மிளிர வேண்டும்.... இதை வரலாற்றில் பதிப்பதே என் இலட்சியம் .... உன் வரலாற்றை, யார்களங்கப்படுத்த முயன்றாலும் அவர்களை நான் எதிர்த்தே தீருவேன்.... பெற்றெடுத்து பேணிப்பாதுகாத்து, அன்பையெல்லாம் அள்ளித்தந்து, அரவணைத்து நின்ற என் தந்தையானாலும் எதிர்த்தே தீருவேன்.... மக்கள் செத்து வீணாக அழியக்கூடாது.... வரிச்சுமையால் மக்கள் வதங்கி அழியவே கூடாது. மக்களைச் சுரண்டி, அதில் கூத்தும் கும்மாளமும்.... போட்டு ஆடித்திரியும் அரச அடிவருடிகளை அழித்தே தீருவேன். சீ! என்ன கேவலம்....! மொகலாய சாம்ராஜ்ஜியத்தின் கஜானா, அழிந்து போகும் காதலுக்காக, சிதைந்து போக வேண்டுமா....? கல்லுக்கும், மண்ணுக்கும் அது கரைய வேண்டுமா....? பார்க்குமிடமெல்லாம் பளிங்கு மாளிகைகள், கேட்குமிடமெல்லாம் நடனகீதங்கள்.... இறைவா! என் தாயகத்தை காப்பாற்று.... அதன் வரலாற்றை வாழவை.... என் கரங்களுக்கு வலிமையைத் தா.... என் போராட்டத்தை வெற்றி பெறச் செய்....

- ரோஷனாரா : (வந்துகொண்டு) சகோதரா!.... தொழுது முடிந்து விட்டதா....? உள்ளே வரலாமா....?
- ஒளரங்கசீப் : வா.... ரோஷனாரா.... வா, தொழுகை முடிந்து விட்டது. இப்படி வந்து உட்காரு....
- ரோஷனாரா : என்ன துவாக் கேட்டாய்? தந்தை சக்கரவர்த்தி ஷாஜஹானின் கருஞ்சலவைக்கல் மஹாலைக் கட்டுவதற்கு நீ திட்டம் தீட்டிக் கொண்டிருக்கிறாயா?
- ஒளரங்கசீப் : எவ்வளவு பைத்தியக்காரத்தனமான எண்ணம்.... எங்கள் தந்தைக்குத்தான் எவ்வளவு ஆசை.... மக்கள் சொத்தை அழிப்பதில் தான் அவருக்கு எத்தனை அக்கறை.... சீ! நினைக்கவே மனம் வேதனைப் படுகிறது....
- ரோஷனாரா : பாவம்! மொகலாய சாம்ராஜ்ஜியத்தில், மக்கள் வரிச்சுமை தாங்க முடியாமல் அழுது கொண்டிருக்கிறார்கள்....
- ஒளரங்கசீப் : அதைக் குறைப்பதுதான் என் முதல் வேலை....
- ரோஷனாரா : பசியால் மக்கள் அழும்போது, தன் மனைவிக்காக மஹால் கட்டுவது எவ்வளவு கொடுமை....
- ஒளரங்கசீப் : அது எங்கள் தந்தைக்குத் தெரியவில்லையே....
- ரோஷனாரா : அதைத் தெரிவிக்க வேண்டிய பொறுப்பு உன்னுடையது.... மக்கள் பசி, பட்டினியால் வாடும் போது, சக்கரவர்த்தி சல்லாப மாளிகைகளைக் கட்டுவதா....?

- ஒளரங்கசீப் : அது இனி, நடக்காது.... நடக்கவும் விடமாட்டேன்....
- ரோஷனாரா : சபாஷ்!....
- ஒளரங்கசீப் : இனி என் தேசம்தான் என் உயிர்.... அதன் மீட்சி தான் என் மூச்சு.... மொகலாய மக்கள் சிரிக்கும் வரை என் மூச்சு அடங்காது....
- ரோஷனாரா : நன்றி சகோதரா....! நீதான் அக்கர் சக்கரவர்த்தியின் அழியாப் புகழைக் காத்து மொகலாயத்தை புதுப் பொலிவுடன் கட்டியெழுப்ப வேண்டும்.
- ஒளரங்கசீப் : தந்தை ஷாஜஹானுக்கும், அவர் முட்டாள் தனமான போக்குகளுக்கும் சாமரை வீசிக்கொண்டிருக்கும் எங்கள் மூத்த சகோதரன் இளவரசன் தாரா....
- ரோஷனாரா : அவன் பேராசை பிடித்தலையும் மொகலாய முட்டாள்.... சாம்ராஜ்ஜிய வெறிபிடித்தலையும் குள்ளி நரி.... இச்சாம்ராஜ்ஜியத்தின் கஜானாவைக் காலி செய்து கொண்டிருக்கும், எங்கள் தந்தைக்கு உசார் கொடுக்கும் இதயமில்லாத மனிதப் பிண்டம்....
- ஒளரங்கசீப் : அவன்தான் எங்களுக்கும், இந்நாட்டிற்கும் ஜென்ம விரோதி.... சதா எங்களைப் பற்றி தந்தை சாஜ ஹானிடம் குறை கூறிக்கொண்டிருப்பதே அவன் தொழிலாகப் போய்விட்டது....
- ரோஷனாரா : அதைப் பற்றியெல்லாம் நீ அலட்டிக் கொள்ளாதே.... இறைவன் உன்னோடுதான் இருக்கிறான். உன்

இலட்சியம் நிறைவேற, அவனுடைய ஆதரவு
கட்டாயம் உனக்குக் கிடைக்கும் ....

ஒளரங்கசீப் : பாவம்! தாரா....

ரோஷனாரா : அப்படியெல்லாம் தாராவைப் பற்றி எண்ணாதே.
அவன் எங்கள் தந்தை ஷாஜஹானின் செல்லப்
பிள்ளை.... வருங்கால மொகலாய சாம்ராஜ்ஜியத்
தின் பட்டத்து இளவரசன்.... மொகலாய சக்கர
வர்த்தினியும், அதி அற்புத அழகுராணியுமான
எங்கள் தாய், மும்தாஜ் பேகத்தின் மூத்த மகன்....

ஒளரங்கசீப் : அதனால்தான் அவன் சதா, மதுவிலும், மங்கை
யிலும் மயங்கி கஜானாவைக் கரைத்துக் கொண்டி
ருக்கிறான்.... பாவம், ஒன்றுமே அறியாத மக்களைப்
பயமுறுத்தி, வீணாக வரிகளைப் போட்டு,
அழித்துக் கொண்டிருக்கிறான்.... பட்டத்து இளவர
சன் என்ற மமதை, அவன் கண்களை மறைத்து
விட்டது....

ரோஷனாரா : எல்லாவற்றிற்கும் காரணம் எங்கள் தந்தைதான்....
அவருடைய அதிகாரங்களைத் தன் கைகளில்
எடுத்துக் கொண்டு, இப்படி எங்கள் நாட்டையே
குட்டிச் சுவராக்கிக் கொண்டிருப்பதை யாரல்தான்
பொறுக்க முடியும்....?

ஒளரங்கசீப் : உண்மை. மனித நேயம் உள்ள எந்த
மனிதனாலுமே இவைகளைப் பொறுத்துக்
கொண்டிருக்க முடியாது.... இதை முனையிலேயே
கிள்ளி எறிந்து விடவேண்டும்....

- ரோஷனாரா : சகோதரா! தாராவுக்கு எங்கள் தந்தையின் அன்பும் ஆதரவும் நிறைய இருக்கிறது....
- ஒளரங்கசீப் : எனக்கும் தெரியும்.
- ரோஷனாரா : மொகலாய சாம்ராஜ்ஜியத்தின் படைகளில் தாராவுக்கு நல்ல செல்வாக்கும் உண்டு....
- ஒளரங்கசீப் : அதுவும் தெரியும்.
- ரோஷனாரா : அவைகளை அறிந்துமா அவனை எதிர்க்கப் போகிறாய்?
- ஒளரங்கசீப் : எனக்கு அல்லாஹ்வின் துணையும், மக்களின் ஆதரவும் நிறைய இருக்கின்றன.... அநீதியை அழிப்பதற்கு மக்கள் கொதித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். அடக்கு முறைக்கு அடியோடு சமாதிகட்டுவதற்கு அவர்கள் துடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்....
- ரோஷனாரா : அப்படியானால்....
- ஒளரங்கசீப் : நான் சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்....
- ரோஷனாரா : ங்.... எனக்குப் புரிகிறது.... இனிக் காலம் தாழ்த்தாதே.... காரியத்தை உடனே நிறைவேற்று.... காலம் தாழ்த்துவது உனக்குத்தான் ஆபத்து.... தாராவுக்கும் உன்மேல் சந்தேகம் உண்டு.... மொகலாய மண்ணில், அநீதி ஒழிந்து, அடக்குமுறை அழிந்து மக்கள் நிம்மதியாகவும், சந்தோசமாகவும் வாழ வேண்டும்.

- ஒளரங்கசீப் : அதுமட்டுமல்ல.... ஆடலும், பாடலும், கூத்தும், குடியும், கூத்தியும் கும்மாளமும் அடியோடு அழிந்து இஸ்லாமிய ஒழுக்க நெறியும், பண்பாடும் தளைத் தோங்க வேண்டும்.... அந்நியரின் கலாசாரமும், பண்பாடும் எங்களை விட்டு, அகல வேண்டும்....
- ரோஷனாரா : சபாஷ்! உன் புனிதமான இதயத்து ஆசைகளைக் கேட்டு, என் உள்ளமெல்லாம் பூரிக்கின்றது.... உன் உளத்தில் ஊற்றெடுத்துப் பாயும் மானிட நேயத்தைக்கண்டு உன்மேல் எனக்கிருந்த மரியாதை மேலும் உயர்ந்து விட்டது. உனக்குச் சகோதரியாகப் பிறந்ததையிட்டுப் பெருமைப் படுகின்றேன் .... உனக் காகவும், உன் வெற்றிக்காகவும் இளவரசி ரோஷனாரா என்றும் உன்னோடு வந்து கொண்டிருப்பாள்....
- ஒளரங்கசீப் : நன்றி, சகோதரி.... உன் ஆசிர்வாதமும், துணையுமே இருந்தால் போதும், காரியத்தைக் கச்சிதமாக முடித்து விடுவேன்.
- ரோஷனாரா : சகோதரா! புனிதமான எண்ணங்கள் ஒரு போதும் தோல்வி அடைவதில்லை. அதன் வெற்றிக்காக இறைவன் என்றும் வழிகாட்டிக் கொண்டே இருப்பான்.... மொகலாய மண்ணில் உன் முற்போக்கு எண்ணங்கள் கட்டாயம் வெற்றி பெறும்.... தயங்காமல் துணிந்து போ.... வெற்றி உனக்கே....
- ஒளரங்கசீப் : அந்த ஒரே ஒரு நம்பிக்கையில்தான், இந்தக் காரியத்தைச் செய்யப் போகிறேன்.... தாஜ்மஹால்

என்ற காதல் மாளிகையில் எங்கள் மொகலாய மக்களின் உதிரமும், உழைப்பும் அழிந்தது போதாதா....? இதன் பின்னரும் இன்னொரு சலவைக்கல் மஹாலா? என் உயிர் இருக்கும் வரை அதைக் கட்டவிடவே மாட்டேன். ஒரு சாஜஹான் என்னும் தனிமனிதனின் அற்ப ஆசைகளுக்காக, மொகலாய ஏழைகளின் உழைப்பும் உதிரமும் கொள்ளை போக வேண்டுமா....? முடியாது.... இதை நான் தடுத்தே தீருவேன். என் புகழ் பூத்த நாடு புதுப் பொலிவு பெறவேண்டும். மன்னனின் மஹால்களும், மாளிகைகளும் மக்களை வாழவைக்குமா?

ரோஷனாரா

: சகோதரா! உன் மனவறுதியை மரியாதையோடு மதிக்கிறேன்.... கருஞ்சலவைக்கல் மஹால் ஜமுனா நதியோரத்தில் கட்டப்படவே கூடாது.... அப்பா ஜானின் அர்த்தமற்ற ஆசைகளுக்கெல்லாம் நாங்கள் இடமளிக்கவே கூடாது.... அக்ராவில் நிமிர்ந்து நிற்கும் தாஜ்மஹால் மட்டும் போதுமே அவர் காதல் வாழ....

ஒளரங்கசீப்

: அந்த ஆசையை முளையிலேயே கிள்ளி எறிவதற்காகத்தான், எங்கள் தந்தை இந்த மொகலாய மண்ணின் சக்கரவர்த்தியை வீட்டிலேயே சிறை வைக்கப்போகிறேன்....

ரோஷனாரா

: சகோதரா....!

ஒளரங்கசீப்

: பயப்படாதீர்கள்.... எங்கள், தந்தைக்கு ஒன்றுமே நடக்காது.... நடக்கவும் விடமாட்டேன். அவருக்குரிய

சகல மரியாதைகளுடனும் அவர் தன் மாளிகை யிலேயே தங்கி இருப்பார்.... ஆனால்....

ரோஷனாரா : ஆனால், என்ன?

ஒளரங்கசீப் : அவர் மொகலாய சாம்ராஜ்ஜியத்தின் சக்கர வர்த்தியாக அல்ல.... எங்கள் எல்லோருடைய தந்தையாக மட்டும்தான் இருப்பார்.... கடந்தகால வரலாற்று வடுக்கள் அனைத்தும், என் சுவடுகளுக்குள் மறைந்து போகட்டும், புகழ்பூத்த மொகலாயத்தின் வரலாறு, இனி புதுப் பொலிவு பெறட்டும்.

ரோஷனாரா : இறைவா! என் சகோதரனுக்கு வலிமையைக் கொடுத்து வெற்றியைக் கொடு. வாருங்காலம் மொகலாய மண்ணுக்கு ஒளியைக் கொடுக்க அருள் செய்....

ஒளரங்கசீப் : ஜமுனா நதியோரத்தில் என் மண்ணின் கஜானாவை விழுங்கி, தலை நிமிர்ந்து நிற்கும், மும்பாஜ் பேகத்தின் ஆசையின் பிரதிபிம்பமான காதல் மாளிகை தாஜ்மஹாலை மாமன்னன் சாஜஹானும், அவன் அடிவருடிகளும், கலைஞர்களும் வாழ்த்தலாம். போற்றலாம். ஆனால், என் கண்களால் அதைப் பார்க்கவே முடியவில்லை.... அதைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் அது விழுங்கிய கஜானாவையும், அதற்காக அழிந்த ஏழை மொகலாய மக்களும் தான் என் கண்கள் முன்னே தெரிகின்றனர்....

- ரோஷனாரா : சொல்ல மறந்துவிட்டேன். சகோதரன் தாராவும்., அப்பாஜானும் கருஞ்சலவைக்கல் மஹால் பற்றி இரவு பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்....
- ஒளரங்கசீப் : எப்படி?
- ரோஷனாரா : விரைவில், மஹாலைக் கட்டுவதற்காக சிற்பிகளை அழைத்து வர தாரா, பாரசீகத்திற்கு போகப் போகிறான்....
- ஒளரங்கசீப் : தாரா....! உன்னை நான் விடவே மாட்டேன். என் உயிர் உள்ளவரை, இந்த மொகலாய சாம்ராஜ்ஜியத்திற்கு நீ, மன்னனாகவே முடியாது. (வாள் உருவும் சப்தம்.) இந்த வாள், உன் தலையைப் பறித்தே தீரும்.... மொகலாய மக்களை இனியும் நீங்கள் ஏமாற்ற விடமாட்டேன்....
- ரோஷனாரா : சபாஷ்! உருவிய வாளை உறையில் போடாதே....! அழிவுப் பாதையிலிருந்து உன் தாய்நாடு விடுதலை பெறும் வரை, அதை உறையில் போட்டு விடாதே....
- ஒளரங்கசீப் : ங்.... போடமாட்டேன்.... என் மொகலாய மக்களை அழிவிலிருந்தும், வரிச்சுமையிலிருந்தும் காப்பாற்றி என் நாட்டின் கஜானாவைக் கொள்ளையிடும் கொடியவர்களை அழிக்கும் வரை அதை உறையில் போடவே மாட்டேன். இது என் தாயின் மீது சத்தியம்.... பந்த பாசங்களுக்கும், தனிமனித உணர்வுகளுக்கும் என்னிடம் இனிமேல் இடமே இல்லை.... இனி என் மூச்சும் பேச்சும், என் தாய் நாட்டின் விடிவுக்காகத்தான் இருக்கும்....

ரோஷனாரா : சகோதரா, சத்தியத்திற்காகப் போராடும் சுத்த வீரனுக்கு, பந்தமும் பாசமும், கொடிய விரோதிகள் என்பது எனக்கும் தெரியும்....

(தூரத்தில் அதான் சப்தம் பின்னணியில்)

ஒளரங்கசீப் : அதோ! மஃரிப் தொழுகைக்காக பாங்கொலி.... கேட்கிறது....

ரோஷனாரா : ஆமாம்....

ஒளரங்கசீப் : நான், தொழுது விட்டு அக்ரா கோட்டைக்குப் போய் வருகிறேன்.... (போய்க்கொண்டு) நீ உள்ளே போ....

ரோஷனாரா : போய் வா.... (போய்க்கொண்டு) வரும் போது தங்கை ஜஹனாராவையும் பார்த்து விட்டு வா.... பகைவனாக காட்டிக் கொள்ளாதே....

(குதிரை ஓடும் சப்தம்)

(காட்சி மாற்ற இசை)

காட்சி - இரண்டு

(தம்பூ ரா வாத்திய இசை - பின்னணியில்)

சாஜஹான் : (வந்துகொண்டு) மகளை ஜஹனாரா!

ஜஹனாரா : அப்பாஜான்....

சாஜஹான் : களங்கமற்று ஓடிக்கொண்டிருக்கும் அந்த ஜமுனா நதியைப் பார்த்தாயா....?

- ஐஹனாரா : ஆமாம் அதன், அருகில் இளந்தென்றலின் ஸ்பரி சத்தில் தன்னையே மறந்து நிற்கும் தாஜ்மஹால்....
- சாஜஹான் : உன் தாய் என்னுயிர் மனைவி முந்தாஜ் பேகத்தின் விசித்திர ஆசையின் அற்புதச் சின்னம்....
- ஐஹனாரா : அதைக்காணும் போதெல்லாம் இந்த மொகலாய மண்ணை சிரிப்பதுபோல் இருக்கிறது....
- சாஜஹான் : அதோ அந்த மாலைச் சூரியனின் மங்கிய ஒளியில் நன்றாகச் குளித்துக்கொண்டு என்காதலின் மகிமையை அது பறைசாற்றிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கும் போது எனக்கு எவ்வளவு பெருமையாக இருக்கிறது தெரியுமா....? உன் தாயின் அடுத்த ஆசையையும் நிறைவேற்றினால்தான் எனக்கு நிம்மதி, மகளே....
- ஐஹனாரா : அப்பாஜான்....
- சாஜஹான் : ஆம் மகளே, என் இதயத்தைச் சதா வரிடிக் கொண்டிருக்கும் அந்தக் கருஞ்சலவைக்கல் மஹாலை, நான் இறப்பதற்கு முன் கட்டி விட வேண்டும்.... என்னை விட்டு இறைவனிடம் சென்று விட்ட உன்தாய், என் இதயராணி மும்தாஜின் வண்ணமுகத்தை, அந்தக் கருஞ்சலவைக்கல் மஹாலில் சதா நான் பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.... அந்த அழகு தேவதை காலம் முழுக்க அதிலிருந்து என்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும்....

(குதிரை ஓடிவரும் சப்தம் - பின்னணியில்....)

- தாரா : (வந்துகொண்டு) அப்பாஜான்....
- சாஜஹான் : வா, மகனே.... வா, உன்னை எதிர்பாத்துக் கொண்டு தான் இருக்கிறேன். நீ எப்போது சிற்பிகளை அழைத்து வர பாரசீகம் போகப் போகிறாய்?
- தாரா : விரைவில் போவதற்குரிய ஒழுங்குகளைச் செய்யும் படி, எங்கள் அமைச்சருக்கு சொல்லி விட்டேன்.... ஆர்மேனிய நாட்டு மன்னருக்கும் செய்தி அனுப்பி விட்டேன்.
- சாஜஹான் : மகிழ்ச்சி மகனே, என் ஆசையை நீதான் நிறைவேற்றி வைக்க வேண்டும்.... உன்னை நம்பித்தான் இந்தப் பாரிய பொறுப்பை உன்னிடத்தில் ஒப்படைத்திருக்கிறேன்....
- தாரா : அப்பாஜான், மஹால் கட்டுவதென்ன லேசான காரியமா? எவ்வளவு பணம் வேண்டும். கைதேர்ந்த சிற்பிகள் வேண்டும். அத்தோடு, மக்கள் பலம் வேண்டும்....
- சாஜஹான் : உலகம் வியக்கும் இந்தப் பெரிய தாஜ்மஹாலைக் கட்டியவன் நான்....
- ஜஹனாரா : அதனால்தான், இந்த மொகலாய சாம்ராஜ்யத்தின் கணக்கில்லாக் கஜானா கரைந்து, காலியாகிக் கிடக்கிறது.... செழித்திருந்த தேசமும், மக்களும் சீரழிந்து கிடக்கிறார்கள்....

- சஜாஹான் : ஜஹனாரா நீ சிறுமி உனக்கு எதுவும் தெரியாது தாரா....! என் மகனே நீ மட்டும் அப்படிச் சொல்லாதே எப்படியாவது, இந்த மஹாலை நீ கட்டித் தான் ஆகவேண்டும்.... எனக்கு அழிந்து போகும் செல்வத்தில் ஆசையேயில்லை. ஆனால், என் இதயராணி, உன் தாய் மும்தாஜ்பேகத்தின் ஆசை நிறைவேற வேண்டும்....
- ஜஹனாரா : பாவம்! என்தாய்க்குத்தான் எவ்வளவு ஆசை....?
- சஜாஹான் : ம்.... அவளைப்பற்றியும், அவளின் தூய்மையான அன்பைப்பற்றியும் உங்களுக்கெல்லாம் எங்கே தெரியப்போகிறது. அவள் மறைந்தாலும் நான் உண்ணும் போதும், உறங்கும் போதும் என்னோடு தான் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறாள்.... அவள்தான் என் உயிர்....
- தாரா : அதற்காக மொகலாய சாம்ராஜ்ஜியத்தின் செல்வங்களையெல்லாம் உங்கள் கற்பனை மஹால் களுக்கே செலவு செய்வதா? உங்கள் பேருக்கும் புகழுக்கும் எங்கள் அப்பாவிக் குடிமக்களை பலியிடுவதா....? வருங்கால சமுதாயம், இதை ஏற்றுக் கொள்ளுமா....? உங்களையும் எங்களையும் கல்லுக்கும் மண்ணுக்கும் நாட்டையும் மக்களையும் பலிகொடுத்த பாவிகள் என்று திட்டாதா?
- சஜாஹான் : மகனே, அழகை ரசிக்கத் தெரியாதவனுக்கு என்ன அரசு போகம்? அழகே என் ஆத்மாவின் ராகங்கள். என் அரசே அழகுதான்.... மொகலாய சாம்ராஜ்ஜியம்

முழுவதும் அழகிய மஹால்களும் வண்ணப் பூந்தோட்டங்களும் நிறைந்து புன்னகை புரிய வேண்டும்.... என் சாம்ராஜ்ஜியமே கவிதை யாக வேண்டும். கவிதையின் கருக்கள் எல்லாம் என் இதயத்துக் காதல் நாயகி மும்பாஜ்ஜின் நினைவுச்சின்னங்களாக ஜமுனா நதிதீரத்தில் எழுந்து நிற்கும் மஹால்களும், மண்டபங்களுமாக மாறவேண்டும்....

ஜஹனாரா : ஒரு தனிமனிதனின் ஆசைக்காக, இந்த சாம்ராஜ்ஜியமே கருகவேண்டுமா....?

சாஜஹான் : நான்தான் சாம்ராஜ்ஜியம். நான் தனிமனிதனல்ல.... எனக்காகவே மக்கள். அவர்களுக்காகவே என் ஆசைகளும், கற்பனைகளும்.

ஜஹனாரா : அப்பாஜான், உங்கள் ஆசைக்கு அளவே இல்லையா?

சாஜஹான் : மகளே! அதுக்கு அளவுமில்லை, முடிவுமில்லை....

தாரா : அப்பாஜான், கோடிக்கணக்கில் நாங்கள் செலவு செய்து சமாதிகள் கட்ட வேண்டுமா? இஸ்லாத்தில் இதற்கெல்லாம் இடமில்லையே.... இதை இஸ்லாம் அனுமதிக்கவில்லையே....

சாஜஹான் : எனக்கு நீ புத்தி சொல்ல வேண்டாம்.... என் ஆணையை உன்னால் நிறைவேற்ற முடியுமா? இல்லையா?

- தாரா : அப்பாஜான், மொகலாய மக்கள் கொதிக்கிறார்கள்.
- சாஜஹான் : பாவம்! அவர்கள் அழகைப்பற்றி எதுவுமே புரியாதவர்கள்.... மன்னன் விருப்பமே, மக்கள், விருப்பம்.... என் விருப்பம்தான் இந்த மொகலாயத்தின் விருப்பம்.... என் விருப்பத்திற்கு மாறானவர்கள் எல்லோரும் என் எதிரிகள். அதனால், என் கட்டளையை நிறைவேற்று.... அப்போதுதான்....
- தாரா : அப்போதுதான், எனக்கு பட்டமா....?
- சாஜஹான் : ஆமாம்....
- தாரா : இல்லையென்றால்....?
- சாஜஹான் : என் மக்களில் எவன் என் விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்கிறானோ, அவனுக்குத்தான் பட்டம் சூட்டுவேன்....
- தாரா : அப்பாஜான்....
- சாஜஹான் : இந்த ஷாஜஹான் எதைச் சொன்னாலும், அதைச் சொன்னபடி செய்யும் பழக்கமுள்ளவன்....
- ஜஹனாரா : அப்பாஜான்.... தாரா உங்கள் மூத்த புதல்வன். பட்டத்து இளவரசன்.... அவன்தான் இம்மொகலாய சாம்ராஜ்ஜியத்தின் வாரிசு....
- சாஜஹான் : எனக்கு எல்லாம் தெரியும்....
- ஜஹனாரா : அப்படி இருந்தும், உங்கள் சுயநலத்திற்காக இப்படியெல்லாம் பேசலாமா....?

சாஜஹான் : எனக்கு எதைப்பற்றியும் கவலையில்லை. யாராக இருந்தாலும் என் கட்டளையை நிறைவேற்றுபவர்கள் தான் என் வாரிசுகள். அவர்களுக்குத்தான் இம் மொகலாயம் சொந்தம்.... இதுதான், என் கடைசி முடிவு.... என் கருஞ்சலவைக்கல் மஹால் எப்படி யாவது ஜமுனா நதியோரத்தில் எழுந்து கம்பீர்ய மாக நிற்கவேண்டும். அதைச் சதா நான் பார்த்துப் பார்த்து ரசிக்க வேண்டும்.... உன்னால் முடியுமா....?

தாரா : அப்பாஜான், உங்கள் கட்டளையை நீங்கள் விரும்பியபடி நிறைவேற்றி வைக்கிறேன்.... எனக்கு ஆட்சிவேண்டும்....

சாஜஹான் : சபாஷ்....! நீதான் என் வாரிசு, உனக்குத்தான் இம் மாபெரிய சாம்ராஜ்ஜியம்....

ஜஹனாரா : தாரா! நன்றாக யோசித்து சொல்.... எங்கள் தந்தை வாழ்நாள் பூராவும் காதல் தலைவனாக இருக்க வேண்டுமென்பதற்காக.... மொகலாய மக்களைக் கசக்கிப் பிழிந்து விடாதே....! பாவம் அவர்கள் இப்பொழுதே மடிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

சாஜஹான் : மக்கள் மன்னனுக்காக, எதையும் செய்வார்கள்.... அது ராஜவிசுவாசம்.

ஜஹனாரா : அதற்காக, மானிடத்தைக் கொன்று, ஜமுனா நதியோரத்தில் புதைப்பதா....? உங்கள் பொல்லாத ஆசைகளின் பரம எதிரி, சகோதரன் ஒளரங்கசீப் என்பதை மறந்து விடாதீர்கள்.... நாங்களெல்லாம்

துயிலும் போது. அவன் விழித்துக் கொண்டிருக்கிறான்.... ஏன் தெரியுமா?

சாஜஹான்

: அவனொரு முட்டாள்.... சதா இஸ்லாத்தையும், அதன் தத்துவங்களையும் பேசிப் பேசியே அவன் வாழ்நாளை அழித்துக்கொண்டிருக்கிறான்.... அழகை ரசிக்கத் தெரியாத அவனைக் கொண்டு விடு.... அவன் இளவரசனுக்கே தகுதியற்றவன்.... அரசு போகத்திற்கும் அவனுக்கும் தொடர்பேயில்லை.... பாவம்....!

ஜஹனாரா

: (ஆத்திரமாக) அப்பாஜான்.... இது அநியாயம், உங்கள் கண் முடித்தனமான ஆசைக்காக, எங்கள் சகோதரனைக் கொல்வதா....? ஒருகாலத்தில் அவன் தான் உங்கள் விருப்பத்துக்குரிய இளவரசனாக இருந்தவன் என்பதை மறந்து விடாதீர்கள்.... அவனுடைய இஸ்லாமிய போக்கு, உங்களுக்கு பிடிக்கவில்லை என்பதற்காக பெற்ற பிள்ளையைக் கொல்லச் சொல்வது, எவ்வளவு கேவலம்.... கொடுமை.

சாஜஹான்

: ஜஹனாரா! உனக்கு ஒன்றுமே புரியாது.... அவன் ஒரு விசப்பாம்பு. அவன் அழிந்தால்தான், என் மூத்தமகன் தாரா இம் மொகலாய மண்ணுக்கு மன்னனாக முடியும்....

தாரா

: அப்பாஜான்....

சாஜஹான்

: இனி நீயே இம் மொகலாய மன்னன். உனக்கே என் மணிமுடியும் மயிலாசனமும் சொந்தம்....

- சிப்பாய் : (வந்துகொண்டு) ஆலப்பனா....
- சாஜஹான் : என்ன விசயம்....?
- சிப்பாய் : உங்களைக் காண, பாரசீக சிற்பி ஒருவர் வந்திருக்கிறார்....
- சாஜஹான் : ம்.... உடனே வரச்சொல்....
- சிப்பாய் : உத்தரவு, ஆலப்பனா....
- சாஜஹான் : தாரா! வந்திருக்கும் சிற்பி கட்டிடக்கலையில் கை தேர்ந்த வல்லுனர்.... அவரின் ஆலோசனைப்படி உடனே மஹால் வேலைகளை ஆரம்பித்து விடு....
- தாரா : அப்படியே ஆகட்டும்.... அப்பாஜான்
- சாஜஹான் : மகிழ்ச்சி, மகனே.... மிக்க மகிழ்ச்சி....
- தாரா : அப்பாஜான்! நீங்கள் உயிரோடு இருக்கும் போதே, உங்கள் கற்பனை மஹாலைக் கட்டி விடுவேன்....
- சாஜஹான் : ம்.... அதில்தான் என் அந்திமகாலம் கழிய வேண்டும்.... கண்ணே மும்பாஜ்! இந்த உலகம் அழியும் வரை, நீயும் நானும் வாழத்தான் போகிறோம். எங்கள் காதலும் அழியாது வாழத்தான் போகிறது....
- தாரா : அதோ, சிற்பி வந்து கொண்டிருக்கிறார்.

- சாஜஹான் : மகளே ஜஹனாரா.... நீங்கள் உள்ளே போய், குடிப்பதற்கு சர்பத் கொண்டு வாருங்கள்....
- ஜஹனாரா : (போய்க்கொண்டு) சரி, அப்பாஜான்....
- சாஜஹான் : தாரா, சிற்பியைக் கூட்டிக்கொண்டு, என் அந்தரங்க அறைக்கு, வா, (போய்க்கொண்டு) மஹாலின் படம் அங்குதான் இருக்கிறது....
(காட்சி மாற்ற இசை)

காட்சி - மூன்று

(மெல்லிய தொனியில் தம்புரா இசை - பின்னணியில்)

- ஒளரங்கசீப் : (வந்துகொண்டு) சகோதரி....
- ரோஷனாரா : மொகலாய சாம்ராஜ்ஜியத்தின் மாமன்னனை வருக.... உன் திறமைக்கும், அபார வெற்றிக்கும் என் வாழ்த்துக்கள்....
- ஒளரங்கசீப் : நன்றி சகோதரி.... நீங்கள் எனக்கு அளித்த தைரியமும், அறிவுரைகளும் தான்; இந்த மொகலாய சாம்ராஜ்ஜியத்தை இரத்தம் சிந்தாது கைப்பற்றி, மன்னனாக வரமுடிந்தது....
- ரோஷனாரா : உன் சகோதரன் தாரா எங்கே?
- ஒளரங்கசீப் : பாவம்! எதுவுமே செய்ய முடியாமல்; அக்ராவை விட்டு ஓடி விட்டான்....

- ரோஷனாரா : என்ன செய்யலாம், தந்தையின் வார்த்தைகளை நம்பி, அவனே, அவனுக்கு குழியைப் பறித்துக் கொண்டான்.... அவனொரு மதுப்பிரியன்.... எதைச் செய்வதென்று அறியாது. வாழ்வைக் கெடுத்துக் கொண்டான்.... பாவம்! மன்னனாகும் ஆசையில் மதியை இழந்த அப்பாவி, அவன்.
- ஒளரங்கசீப் : அதனால்தான், அவன் தப்பி ஓடுவதற்கு விட்டு விட்டேன்....
- ரோஷனாரா : ம்.... எப்படி இருந்தாலும் உன் உடன் பிறந்த சகோதரனல்லவா.... உனக்கு மட்டும் அந்தப் பாசம் இல்லாமலா போய்விடும்?
- ஒளரங்கசீப் : ஏன், தாரா உனக்கும் சகோதரன் தானே.... உனக்கு மட்டும் அவன் மேல் அனுதாபமில்லையா?
- ரோஷனாரா : பாவம்! அவன் தலைவிதி அப்படி ஆகிவிட்டது.... அவனொரு உண்மை முஸ்லிமாக வாழ்ந்திருந்தால் இந்த நிலை ஏற்பட்டிருக்குமா? அழிகின்ற அழகில் மயங்கி அப்பாஜானோடு அவனும் அழிந்து கொண்டான்....
- ஒளரங்கசீப் : அவன் அப்பாஜானின் பிள்ளையாச்சே.... அப்பா ஜானின் குணம் அவனிடம் அளவுக்கு அதிகமாக வந்துவிட்டது....
- ரோஷனாரா : சகோதரா! நீயும், அவருடைய மகன்தானே.... நீ, சாதாரண இளவரசனாக இருக்கும் போது உன்னிடம் இருந்த மார்க்கப் பற்றும், உறுதியான

ஈமானும், பண்புகளும், மொகலாய மன்னனாக
வந்த பின்பும் இருக்குமா....?

ஒளரங்கசீப் : கட்டாயம் இருக்கும் சகோதரி அதில் நீ சந்தேகப்
படத் தேவையே இல்லை.... என் ஈமான் மிகப்
பலமானது....

ரோஷனாரா : அல்ஹம்ந்துலில்லாஹ்.... மிக்க மகிழ்ச்சி,
சகோதரா.... உன் உறுதியான ஈமான், இந்தப்
புகழ் பூத்த மண்ணைப் புனிதமாக்கட்டும்.

ஒளரங்கசீப் : என் நாடு வளம்பெற வேண்டும்.... என் மக்கள்
சுதந்திரமாகவும், சுயகௌரவத்துடனும் வாழ
வேண்டும்.... மக்களை நசுக்கும் வரிச்சுமைகள்
உடன் நீங்க வேண்டும்.... இதுதான், என் ஆசை....

ரோஷனாரா : உன்திறமையிலும், வீரத்திலும் எனக்கு நிறைய
நம்பிக்கை உண்டு.... விரைவில், உன் சாம்ராஜ்
ஜியம், இஸ்லாமியப் பண்பாடுகள் நிறைந்ததாக
அமைய வேண்டும்.

ஒளரங்கசீப் : என்னுடைய ஆசையும் அதுதான்.... யாரங்கே....?

சிப்பாய் : (வந்துகொண்டு) ஆலப்பனா....!

ஒளரங்கசீப் : ங்.... உடனே போய், தளபதியாரை வரச்சொல்....

சிப்பாய் : உத்தரவு ஆலப்பனா....

ஒளரங்கசீப் : எங்கள் அப்பாஜான் இருக்கும் மாளிகைக்குத்
தேவையான வசதிகளைச் செய்து கொடுக்கும்படி
தளபதியாரிடம் கூறி இருந்தேன்....

- ரோஷனாரா : அதைப்பற்றிக் கேட்கப் போகிறாயா?
- ஒளரங்கசீப் : ஆமாம், இன்று என் பாதுகாவலில் அப்பாஜான் சிறை இருந்தாலும், அவர் எவ்வளவு வசதியோடும், வனப்போடும் வாழ்ந்தார் என்பது எங்களுக்கெல்லாம் தெரியும்தானே.... அவரைக் கௌரவிக்க வேண்டியது எங்கள் கடமையல்லவா....?
- ரோஷனாரா : கடமை மட்டுமல்ல, உரிமையும் கூட....
- ஒளரங்கசீப் : அதனால்தான், அவரை ஒரு சக்கரவர்த்திக்கு இருக்க வேண்டிய எல்லா மரியாதைகளுடனும் வைத்திருக்கிறேன்....
- ரோஷனாரா : நன்றி சகோதரா.... இப்பொழுதுதான் என் இதயம் குளிக்கிறது....
- ஒளரங்கசீப் : எங்கள் அப்பாஜானைத் தண்டிப்பது என் நோக்கமல்ல.... ஆனால், அவர் உள்ளத்தில் பீறிட்டுப் பாயும், பொல்லாத ஆசைகளைப் பொசுக்கி, அவரை நல்லவராக்குவதே என் நோக்கம்.... இந்த ஒளரங்கசீப் எப்பொழுதும் நிதானமாக சிந்தித்துத் தான் ஒரு முடிவெடுப்பான்....
- ரோஷனாரா : சகோதரா, வாழ்க்கையில் நிதானம்தான் பெரிது.... நிதானமற்ற எந்தச் செய்கையும் வெற்றி பெறாது. இந்த உண்மையை எவர் மறந்தார்களோ, அவர்களுக்கு என்றும் தோல்விதான்....
- ஒளரங்கசீப் : உண்மைதான் சகோதரி.... அப்பாஜான் தன் ஆட்சியை நிதானமாக நடாத்தி இருந்தால், இந்த

மொகலாய சாம்ராஜ்ஜியம் வங்குரோத்து நிலைக்குப் போயிருக்குமா? காதலுக்காக கஜா னாவைக் காலி செய்து விட்டு, ஏழை மக்களை இவ்வளவு பாரிய வரிப்பழுக்களுக்கு ஆளாக்கி கஷ்டப்பட வைத்திருப்பாரா? ஏழைகளைச் சுரண்டி இத்தனை மஹால்களையும், காதலுக்காக கட்டிய எங்கள் அப்பாஜான் ஒரு படு பிற்போக்குவாதி.... அழகியலை ஆராதனை செய்யும் அழகியல் வாதி....

ரோஷனாரா : அப்படியெல்லாம் சொல்லாதே.... அவர் எங்கள் தந்தை....

ஒளரங்கசீப் : அந்த ஒரே ஒரு பாசவுணர்வுதான், என்னைச் சிந்திக்க வைத்து, அமைதியாக்கியது.... இனி, என் மண்ணில் அழகிய மஸ்ஜிதுகளை கட்டப் போகிறேன்.... பார்க்கும் இடமெல்லாம் அல்லாஹ் வின் நாமம் ஒலிக்க வேண்டும்....

ரோஷனாரா : அல்லாம்ந்துலில்லாஹ். நல்ல முடிவு.... இங்கே எழுந்து நிற்கும் அழகிய மஹால்களையும் மஸ்ஜி துகளாக்கி விடு.... எங்கும் அதான் ஒலிச்சப்தம் கேட்கட்டும்....

ஒளரங்கசீப் : அதையே நானும் எண்ணினேன். அப்படியே செய்கிறேன்.... இனியாவது எங்கள் எதிரிகள், எங்களை மதிக்கட்டும்.

ரோஷனாரா : நன்றி சகோதரா.... உனக்கு என் வாழ்த்துக்கள்.... இனி மொகலாயத்தை யாரும் அசைக்க முடியாது...

ஒளரங்கசீப் : அதோ, தளபதி வருகிறார்.... (போய்க்கொண்டு)
நான் போய் வருகிறேன்....

ரோஷனாரா : போய் வா.... (போய்க்கொண்டு) என் வாழ்த்துக்கள்....
(குதிரைகள் ஓடும் சப்தம்.)
(காட்சி மாற்ற இசை)

காட்சி - நான்கு

(சோகமான பியானோ இசை - பின்னணியில்)

சாஜஹான் : (வந்துகொண்டு) மகளே! ஜஹனாரா....

ஜஹனாரா : அப்பாஜான்....

சாஜஹான் : எவ்வளவு காலம்தான் இந்த அரண்மனையில்
தனிமையில் வாழ்வது....?

ஜஹனாரா : என்ன செய்யலாம் எங்கள் விதி.... நாங்கள்
இறக்கும் வரை, எங்களுக்கு இந்த அரண்மனை
தான் உலகம்....

சாஜஹான் : மகளே! என் உயிரினும் மேலான தாஜ்மஹாலை,
இனி என்னால் பார்க்கவே முடியாதா? அதை
என்னால் தரிசிக்கமுடியாதா? என் மனைவியின்
கல்லறையைப் பார்க்கமுடியாதா....? என்
மனைவியின் காதல் சின்னத்தை நான் எப்போது
இனிக்காண்பது? யாஅல்லாஹ்! இது என்ன
கொடுமை....?

ஐஹனாரா : உங்கள் மகன் சக்கரவர்த்தி ஒளரங்கசீப் உத்தரவு தந்தாலொளிய, நாங்கள் இந்த அரண்மனையை விட்டு வெளியே போகவே முடியாது....

சாஐஹான் : ஒளரங்கசீப் சக்கரவர்த்தி....? நீயா சதிகாரன்.... தந்தையைச் சிறைபிடித்து, தமையனை நாடு கடத்தி விட்டு, ஏதேச்சதிகாரியாக நாட்டை ஆளும் நீ ஒரு நன்றி கெட்ட மனிதன்.... நீ ஒரு பயங்கரவாதி.... படுமுட்டாள்....

ஐஹனாரா : அதை நீங்கள்தான் கூறுகின்றீர்கள்.... ஆனால், மொகலாய மக்கள் ஒளரங்கசீப்பை ஒரு தெய்வமாக நினைக்கிறார்கள், தெரியுமா?

சாஐஹான் : (ஆத்திரமாக) தெய்வம்.... அவனா தெய்வம்? பெற்று வளர்த்துப் பேணிக்காத்த தந்தையை, பத்து வருடங் களுக்கு மேல் சிறைவைத்திருக்கும் அவனா தெய்வம்....? நான் கண்ட கனவெல்லாம், மண்ணாகி விட்டதே....! என் கருஞ்சலவைக்கல் மஹால்....

ஐஹனாரா : அந்த எண்ணத்தை அடியோடு மறந்துவிடுங்கள்.... அதை நினைத்தாலே மக்கள் உங்களைக் கொன்று விடுவார்கள்....

சாஐஹான் : மகளே ஐஹனாரா! என்னைக் கொன்று விடு.... நான் வாழ்ந்துதான் என்ன பயன்....?

ஐஹனாரா : அப்பாஐன் மொகலாய சாம்ராஜ்ஜியமே இன்று, கண்ணீர் வடித்துக்கொண்டிருக்கிறது தெரியுமா....?

- சாஜஹான் : மகளே, என்னைக் கொல்லாதே.... என் இதயம் வேதனையால் வெந்து மடிந்து கொண்டிருக்கிறது.... என் கற்பனைக்கோட்டைகள் இப்படியெல்லாம் அழிந்து போகும் என்று கனவிலும் எண்ண வில்லையே....
- ஜஹனாரா : உங்கள் கற்பனைக் கோட்டைகளால், உங்கள் சாம்ராஜ்ஜியம் குட்டிச் சுவராகிப் போனதைப்பற்றி, நீங்கள் எப்போதாவது கவலைப்பட்டதுண்டா....? பகைவர்கள் உங்கள் நாட்டை சூறையாடியதை நீங்கள் நினைத்ததுண்டா?
- சாஜஹான் : ம்.... போதும் உன் பொல்லாத வார்த்தைகள்.... இந்தக் கிழவனின் அந்திம காலத்திற்கு உன்னைத் தவிர வேறு துணையே கிடையாது.... உன் அன்பில்தான், இன்று நான் உயிர் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறேன்.... நீயும் என்னை வெறுத்து விடாதே.... உன் சகோதரி ரோஷனாராவைப் போல், என்னைப் பிரிந்து நீயும் சென்று விடாதே....
- ஜஹனாரா : அப்பாஜான் சகோதரி ரோஷனாராவுக்கு இருக்கும் மனவறுதி மட்டும் என்னிடமிருந்திருந்தால், இன்று நானும் உங்கள் எதிரியாகத்தான் இருந்திருப்பேன்.... என்ன செய்யலாம் அந்த மனவறுதி என்னிடம் இல்லையே....
- சாஜஹான் : மகளே, என் கண்களெல்லாம் நன்றாக மங்கி விட்டதம்மா என் அந்திம காலம் வந்து விட்டது போல் தெரிகிறது....

- ஜஹனாரா : அப்பாஜான் அப்படியெல்லாம் பேசாதீர்கள், சகோதரன் ஒளரங்கசீப் மிகவும் நல்லவன். உங்கள் மீது அவனுக்கு அளவு கடந்த பாசமுண்டு.
- சாஜஹான் : ம்.... என்ன இருந்தும் என்ன பிரயோசனம்? அமைதியாக ஓடிக்கொண்டிருக்கும் ஜமுனா நதி தீரத்தில் சாந்தமே உருவாகி நிற்கும் தாஜ்மஹாலை கண்குளிர்ப்பார்க்கும் பாக்கியம், எனக்கு இருக்கிறதா....? அதில் உலாவி வரும் தென்றல் காற்றையும் அதன் சுகத்தையும் அனுபவிக்க எனக்கு அனுமதி இருக்கிறதா? என்ன வாழ்கை இது....? இந்த கொடிய வாழ்க் கையில் இருந்து எப்போதுதான் எனக்கு நிம்மதி கிடைக்கப் போகிறதோ....?
- ஜஹனாரா : அப்பாஜான்.... குளிர்காற்று வீசுகிறது.... உள்ளே வாருங்கள்....
- சாஜஹான் : இந்தக் கைதிக்கு குளிரென்ன, கூதலென்ன.... என் வாழ்வு இப்படியா ஆகவேண்டும்....? எப்படி இருந்த இந்த மண்ணன் எப்படிப் போய் விட்டான் பார்த்தாயா....?
- ஜஹனாரா : அப்பாஜான், இதுதான் வாழ்க்கை. அழிந்து போன பழையதையெல்லாம் மறந்துவிட்டு, தூங்க வாருங்கள்....
- சாஜஹான் : இந்த ராஜ கைதிக்கு ஏது மகளே, தூக்கம்....? தாரா நீ ஒரு கோழை.... உன்னை நம்பி என் ராஜ்ஜியத்தை ஒப்படைக்கத் துணிந்தேனே.... சீ! நான் ஒரு முட்டாள்தான்....

- ஜஹனாரா : பாவம்! உங்களுக்காக அவன் எவ்வளவு கஷ்டப் பட்டுப் போரிட்டான்....
- சாஜஹான் : போரிட்டு என்ன பயன்....
- ஜஹனாரா : உங்கள் படைகள் அவனுக்கு பக்க பலமாக நின்று போரிட்டிருந்தால், எங்களுக்கெல்லாம் இந்தக் கதி வந்திருக்குமா....?
- சாஜஹான் : ம்.... உண்மைதான் எல்லோருமே நம்பிக்கைத் துரோகிகள்.... பாவிகள், என் முதுகில் வேண்டுமென்றே குத்தி விட்டார்கள்.
- ஜஹனாரா : பாவம்! தாரா உங்கள் தணியாத ஆசைகளை நிறைவேற்றப்போய், அவனையே அழித்துக் கொண்டான்.... ராச விசுவாசமற்ற உங்கள் படைகளால், எங்கள் எண்ணங்கள் எல்லாமே சிதைந்து விட்டன....
- சாஜஹான் : உண்தைதான் மகளே! எல்லாருமே என்னை ஏமாற்றி விட்டார்கள்....
- ஜஹனாரா : அப்படிச் சொல்லாதீர்கள் இந்த வயதிலும் காதல் காதல் என்று, நீங்களே உங்களை ஏமாற்றிக் கொண்டீர்கள்.... அழிந்து போகும் காதலுக்கு, அழியாத மஹால்களைக் கட்டிக்கட்டி, உங்கள் நாட்டு மக்களை பிச்சைக்காரர்களாக்கியது நீங்கள் தான், உங்களை ஏமாற்றிக் கொண்டீர்கள்....
- சாஜஹான் : நீயுமா, மகளே அப்படிப் பேசுகிறாய்....?

- ஜஹனாரா : அப்படி நான் சொல்லவில்லை. அப்பாஜான்.... இந்த மொகலாயமே சொல்கிறது....
- சாஜஹான் : அப்படியானால் நான் கட்டிய அதி அற்புத காதல் சின்னமான தாஜ்மஹாலைப்பற்றி, அவர்கள் என்ன சொல்கிறார்கள்?
- ஜஹனாரா : பாவம்! இந்த மொகலாய கஜானாவை விழுங்கி நிற்கும் அக்கல்லறைக் கூடம், உங்களுக்கும் உங்கள் மனைவி மும்தாஜ் பேகத்திற்கும் அதிசய மாக இருக்கலாம். ஆனால், ஏழை மொகலாய மக்களுக்கு அதனால் என்ன பிரயோசனம்....? மற்றவர்கள் பார்த்து பார்த்து அதிசயிப்பதால், அவர்களின் பசியும் பட்டினியும் அடங்கிவிடுமா....? ஒளரங்கசீப் ஒரு சுத்தவீரன்.... மொகலாய மண்ணின் விடிவெள்ளி.... அதனால்தான் மக்கள் எல்லோரும் அவனை இம்மண்ணின் ஒப்பற்ற தலைவனென்று துதிபாடுகிறார்கள்....
- சாஜஹான் : (அழுதபடி) போதும் மகளே போதும்.... என் இதயம் வெடித்து விடும் போல் இருக்கிறது.... ம.... என் மகன் ஒளரங்கசீப் உண்மையிலேயே சுத்தவீரன் தான்.... இந்த மொகலாய மண்ணைக் காக்கும் சக்தியும் தகுதியும் அவனிடம்தான் உண்டு.... அவன் செய்வதுதான் சரி.... மக்களுக்கு மகிழ்ச்சியில்லாத ஆட்சியினால் என்ன பயன்? ஆட்சியின் அடிப்படையே மக்கள் மகிழ்ச்சிதான்.... நான் செய்த தவறுகளுக்காக, இன்று தனிமையில் கிடந்து தவிக்கிறேன்.... இந்தத் தண்டனை எனக்குப் போதாதா?

ஜஹனாரா

: அப்பாஜான்.... முன்னுக்கும் பின் முரணாக நீங்கள் பேசுவது.... உண்மையிலேயே நீங்கள் உங்கள் கடந்தகால தவறுகளை உணர்ந்துதான் பேசுகிறீர்களா?

சாஜஹான்

: ஆமாம் மகளே. இப்பொழுது எனக்கு ஆட்சி இல்லாமல் போனதைப் பற்றிக் கவலையே இல்லை.... ஆனால், என் அந்திம காலத்தில் நான் நேசிப்பதற்கு எனக்கு மக்கள் இல்லையே.... இந்தத் தனிமை வாழ்வு என்னை மிகவும் வாட்டுகிறதே.... இங்கிருந்து எனக்கு எப்போது மகளே, விடுதலை கிடைக்கப் போகிறது....? எப்போது கிடைக்கும்? என் மரணம்தான் என் வாழ்வில் எனக்கு விடுதலையானால், உன் கையால் ஒரு துளி விசத்தை எனக்குத் தந்துவிடு.... இந்தத் தனிமைத் துயரை என்னால் தாங்கவே முடியவில்லை.

ஜஹனாரா

: அப்பாஜான், அப்படியெல்லாம் சொல்லாதீர்கள்.... உங்கள் மகன் மொகலாய மாமன்னன் ஒளரங்கசீப், இன்று உங்களைப் பார்க்க வருவதாக, செய்தி வந்துள்ளது....

சாஜஹான்

: (ஆச்சரியமாக) அப்படியா.... மகளே! இன்று எனக்கு விடு தலை கிடைக்குமா? நான் விடுதலையாகி ஜமுனா நதியோரத்திலிருந்து இந்த மொகலாய மண்ணைப் பார்த்து ரசிக்க முடியுமா? இளந்தென்றலை சுவாசிக்க முடியுமா? உண்மையிலேயே என் மகன் வருவானா?

(தூரத்தில் குதிரைகள் ஓடிவரும் சப்தம் -
பின்னணியில்)

- ஐஹனாரா : (சந்தோசமாக) அப்பாஜான், அதோ, குதிரைகளில் சிப்பாய்கள் வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் எங்கள் அரண்மனையை நோக்கித்தான் வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்....
- சாஐஹான் : (ஆச்சரியமாக) அப்படியா....! உன் சகோதரன் ஒளரங்கசீப்பும் வருகிறானா....?
- ஐஹனாரா : (மகிழ்ச்சியுடன்) ஆமாம், அவரும்தான் வந்து கொண்டிருக்கிறார்....
- சாஐஹான் : யாஅல்லாஹ்! என்னை மன்னித்து விடு.... எனக்கு இக்கொடிய தனிமைச் சிறையிலிருந்து விடுதலை தந்துவிடு.... எனக்கு நிம்மதியைத் தா....
(குதிரைகள் வந்து நிற்கும் சப்தம் - பின்னணியில்)
- ஒளரங்கசீப் : (வந்துகொண்டு) அப்பாஜான்.... அஸ்ஸலாமு அலைக்கும்.
- சாஐஹான் : வாஅலைக்குமுஸ்லாம் வா மகனே, வா....! நீதான் மொகலாயத்தின் உண்மையான மன்னன்.... என்கைகளினாலேயே உனக்கு நான் மகுடம் சூட்ட வேண்டும்.... அதுதான், நான் செய்த தவறுகளுக்கெல்லாம் சிறந்த பரிகாரமாகும்.... எனக்கு அந்த உரிமையை உன்னால் தரமுடியுமா....? என் தேசம் பொலிவு பெற வேண்டும்....
- ஒளரங்கசீப் : அப்பாஜான், மொகலாயம் ஒளிபெற வேண்டுமென்பதற்காக, உங்களைச் சற்று துன்பப்படுத்தி விட்டேன்.... என்னை மண்ணித்து விடுங்கள்....

- சாஜஹான் : மகனே, உன்மேல் எனக்கு எந்தக் கோபமுமில்லை. நீ என்னைத் துன்பப்படுத்தவுமில்லை.... என்னைச் சிலகாலம் தனிமைப்படுத்தி, புடம் போட்டு எடுத்து விட்டாய்.... அவ்வளவுதான்.... இன்று நான் புனித மாகி மனிதனாக நிற்கிறேன்.... எனக்கும் என் மக்கள் சிரிக்க வேண்டும்.... அத்தோடு என் நாடும் வளம் பெறவேண்டும்.... அது உன்னால் நடந்து விட்டது. இனி எனக்கு கவலையே இல்லை.
- ஒளரங்கசீப் : அப்பாஜான்! அவைகளை நான் சிறப்பாகச் செய்து விட்டேன்.... மொகலாயத்தில் இஸ்லாமியக் கொடிகள் அழகாகவும், கம்பீர்யமாகவும் பறந்து கொண்டிருக்கின்றன. பார்க்குமிடமெல்லாம் மஸ்ஜிதுகள் தலை நிமிர்ந்து நிற்கின்றன.... ஒரு நாளைக்கு ஐந்து நேரமும் நேரம் தவறாது பாங்கொலிகள் கேட்பதை நீங்கள் கேட்கவில்லையா....?
- சாஜஹான் : (சந்தோசமாக) கேட்கிறது மகனே, அழகாகக் கேட்கிறது.... மிக்க மகிழ்ச்சி.... உன் ஆட்சிக்கு என் வாழ்த்துக்கள்....
- ஒளரங்கசீப் : இனியும் உங்களுக்கு இந்தத் தனிமைத்துயர் வேண்டாம். ந்.... புறப்படுங்கள் அப்பாஜான்....
- சாஜஹான் : எங்கே மகனே....?
- ஒளரங்கசீப் : என் அரண்மனைக்கு....
- சாஜஹான் : மகிழ்ச்சியுடன் உன் மையாகவா....?

ஒளரங்கசீப் : ஆமாம், அப்பாஜான்.... இந்தத் தனிமை வாழ்வு இனியும் வேண்டாம். என்னோடு வந்து மகிழ்ச்சியாக இருங்கள்.... இனி உங்கள் மகிழ்ச்சிதான் என் மகிழ்ச்சி....

சாஜஹான் : அப்படியானால், நான் ஜமுனா நதிக்கரைக்குப் போகலாமா?

ஒளரங்கசீப் : அப்பாஜான், நீங்கள் இந்த உலகத்தில் எங்குமே போகலாம்.... உங்களுக்கு எந்தத் தடையுமே இல்லை.... உங்களுக்கு பூரண சுதந்திரம் உண்டு.... நீங்கள் என்றும் சக்கரவர்த்திதான்....

சாஜஹான் : மகனே.... எனக்கு எவ்வளவு சந்தோசமாக இருக்கிறது தெரியுமா? அவ்வளவு போதும்.... அவ்வளவு போதும்....

ஒளரங்கசீப் : அப்பாஜான், நீங்கள் எதைப்பற்றியும் யோசிக்கத் தேவையில்லை.... நீங்கள் சக்கரவர்த்தியாக இருந்த பொழுது எப்படி வாழ்ந்தீர்களோ, அப்படியே வாழலாம்.... உங்களுக்கு எந்தக் குறையுமே இருக்காது....

சாஜஹான் : மகனே, எனக்கு அந்த வாழ்க்கை வேண்டாம். எனக்கு இறையைத் தொழுவதற்கு ஒரு முசல் லாவும், வெளியில் சென்று வர அனுமதியும் இருந்தால் போதும். எனக்கு இனி இந்த மாட மாளிகையும் வேண்டாம். மன்னர் பட்டமும் வேண்டாம். நிரந்தரமான இறை நிம்மதி மட்டும் போதும்....

(தூரத்தில் பாங்கொலி கேட்கும் சப்தம் -
பின்னணியில்....)

ஒளரங்கசீப்

: யாஅல்லாஹ்! நீயே கருணையுள்ளவன். எல்லாப் புகழும் உனக்கே சொந்தம்.... எனக்கு நேர்மையான சிந்தனையையும், தூய்மையான வாழ்வையும், தா.... என்னையும் என் மக்களையும் உண்மையான முஸ்லீம்களாக வாழ வழிகாட்டு.... யாஅல்லாஹ் என் தூய்மையான வாழ்க்கைக்கும், இதய சுத்தியான நெறிகளுக்கும், நேர்மையான ஆட்சிக்கும் மட்டுமே எனக்கு சாட்சி.... மன்னன் ஒளரங்கசீப் ஒரு வெறி பிடித்த மதவாதியல்ல.... அவனொரு உண்மை முஸ்லீம், அப்பழுக்கற்ற முற்போக்குவாதி. அவன் செய்தவைகள் அனைத்தும் அவன் தேசத்தின் நன்மைக்காகவே செய்தான். அவன் தேசம் வளம் பெறவேண்டுமென்பதே அவன் நோக்கம்.... இதில் கிஞ்சுத்தும் மதவெறியும் இல்லை. இனத் துவேசமும் இல்லை.... (போய்க் கொண்டு) அவன் நோக்கங்களில் துளியேனும் விஷமுமில்லை.... வெறியுமில்லை அவன் தூய்மையானவன்.... அவன் உன் கட்டைளக்கு என்றும் தலைவணங்கும் ஒரு அடிமை....

(காட்சி மாற்ற இசை)

(திரை)

மானிடம் ஒளிவீசுகிறது

(சமூக நாடகம்)

(கல்முனை, உவெஸ்லி உயர்தர பாடசாலையில்,
1999ம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 29ம் திகதி
நடைபெற்ற மீலாத் விழாவில், மாணவர்களால்
மேடையேற்றப்பட்ட இந்நாடகம் சில திருத்தங்களுடன்
எழுதப்பட்டுள்ளது.)

பாத்திரங்கள்

01. கிழவன்
02. காதர்
03. மாணிக்கப்பரிகாரி
04. கந்தசாமி
05. சுதுயண்டா
06. ஆதம்வாவா
07. அலியார்
08. பொடிமெனிக்கா
09. பொன்னம்மா
10. சரஸ்வதி

காட்சிகள்

-

05

காட்சி - ஒன்று

இடம் : கல்முனை பிரதான வீதி,

நேரம் : பகல்பொழுது

(கிழவன் ஒருவன் கையில் குப்பி விளக்கோடு, வீதியில் நின்று எதையோ தேடித்தேடிச் சப்தமிட்டுக்கொண்டிருக்கின்றான்.)

கிழவன்

: (உரத்தகுரலில்) இறைவா! மனிதனை எனக்குக் காட்டு.... மனிதகுலம் எப்போது நிம்மதி அடையும்?.... ஈசா! உன் மேலான படைப்பான மனிதன் எப்படி மிருகமானான்....? எங்கு பார்த்தாலும் கொலையும், கொள்ளையும் கூத்தாடுகின்றன.... இந்தக் கொடுமைகள் எப்போது எங்களை விட்டு, நீங்கப் போகின்றனவோ? தேவனே! உன் படைப்புக்களுக்கு இப்படியொரு சோதனையா? எத்தனை பால்குடி மாறாப் பச்சிளங் குழந்தைகள், காலத்தைப் புரியாத கற்பிணித்தாய்மார்கள், ஒன்றுமே அறியாத அப்பாவி மனிதர்கள் பொல்லாத போருக்குள் புதை யுண்டு போனார்கள்.... இறைவா! அர்த்தமற்ற கோசங்களும், இனத்துவேசிகளின் பித்தலாட்டங்களும், பொய்யர்களின் போக்கிரித்தனங்களும், மூடர்களின் மூர்க்கங்களும், பொறுப்பற்ற போர்களும் என்றுதான் ஒழியப் போகின்றனவோ....? ங்.... (அழுதுகொண்டு) தேவனே! எங்களைக் காப்பாற்று.... பெருமானே! கஞ்சிக்கும் வழியின்றி கண்ணீர் சிந்தும், எங்களைக் காப்பாற்று.... உன்னைக் கெஞ்சிக் கேட்கிறோம்.... மனிதர்களை மனிதர்களே கொன்றழிக்கும் கொடுமையைக் கொண்டு, விடு! அளவற்ற அருளாளா! அகந்தை இல்லா, அன்புள்ளம் கொண்ட ஆன்மாக்களைப் படைத்து, அகிலத்தைக்

காப்பாற்று.... போதிமாதவா! உன் போதனைகள் ஒளிபெற, மீண்டும் ஒருதரம், எங்கள் நாட்டில் பிறந்து வா.... (உரத்தகுரலில்) தெய்வமே! மனிதன் எங்கே?

மாணிட நேசம் எங்கே மறைந்து விட்டது....? ஈசா! எனக்கு ஒரு மனிதனைக் காட்டு....!

(காதர் வருகிறான்.)

காதர் : ஐயா! இந்தக் கொதிக்கும் பகல் நேரத்தில், கையில் குப்பி விளக்கோடு, எங்கே போகிறாய்?

கிழவன் : மனிதனை நேசிக்கும் மனிதனைத் தேடிப் போகிறேன்.

காதர் : மனிதனா? நாங்கள் எல்லாம் மனிதர்கள்தானே....?

கிழவன் : இல்லை, மாணிடத்தை நேசிக்கும் மனிதனைத் தேடிப் போகிறேன்.... என்னைத் தொந்தரவு செய்யாதே.

காதர் : மாணிட நேசம் எங்கே கிடக்கிறது?

கிழவன் : அதைத்தான் தேடித்தேடி அலைந்து கொண்டிருக்கிறேன். மறைந்து விட்ட அது மீண்டும் இந்த உலகில் எப்போது வரப்போகிறதோ....?

காதர் : ஐயா! இந்தத் தள்ளாத வயதில், உங்களுக்கேன் இந்தப் பொல்லாத ஆசை....? பாவம்! மனிதர்களே மாணிட நேசத்தைக் குழிதோண்டிப் புதைத்து விட்டார்கள். செத்த மாணிட நேசம் மீண்டும் உயிர் பெற்றா வரப்போகிறது? சும்மா நடுறோட்டில் நின்று புலம்பாமல் வீட்டுக்கு போ....

கிழவன் : (ஆத்திரமாக) மாணிட நேசத்தை யார், குழி தோண்டிப் புதைத்தார்கள்? அவர்களைக் காட்டு....!

மானிட நேசத்தைக் கொண்டு புதைத்தவர்களை, நான் கொல்லப் போகிறேன்.... அந்தப் படுபாவிகள் யார்? எங்கே இருக்கிறார்கள்....?

காதர்

: ஐயா, ஈவு இரக்கமற்ற அவர்கள் இருக்கும் இடத்திற்கு உன்னால் ஒருபோதுமே போக முடியாது. இரும்புக் கோட்டைக்குள் இருக்கும் அவர்களின் நிழலைக்கூட உன்னால் தரிசிக்க முடியாது.... அவர்களைச் சுற்றி, ஆயிரம் துப்பாக்கிகள் அணிவகுத்து நிற்பதை நீ, எங்கே அறியப் போகிறாய்....? சும்மா பைத்தியம் பிடித்து உழறா மல் உருப்படியாய் வீடு போய்ச் சேர்ந்து விடு....

கிழவன்

: இறைவா! நேசமுள்ள மனிதனைத் தேடும், நானா பைத்தியம்?

காதர்

: ஆமாம்.... அழிந்து விட்ட மானிட நேசத்தை, அர்த்தமில்லாமல், தேடித்தேடி அலையும், நீயொரு பைத்தியம்தான், உனக்கு பித்தம் நன்றாகத் தலைக்குள் ஏறிவிட்டது....

கிழவன்

: தேவனே! இதுவும் உன் சோதனையா....?

காதர்

: பாவம்! உங்களைப் பார்த்தால் எனக்குப் பரிதாபமாக இருக்கிறது.... இந்த வயதில்....

கிழவன்

: வாழ்க்கையில் கட்டிய மனைவியுடன் கண் மணிகளான மக்களையும், இனத்துவேச கயவர்களின் கடும் பசிக்கு இரை கொடுத்து, இன்று

தட்டாம் தரையாக நிற்கும் என்னைப் பார்த்து, ஈசனே பரிதாபப்படவில்லை.... உனக்கு பரிதாபம் வருகிறதா? என்ன செய்யலாம்.... அவனும் பொறுக்க முடியாமல் உலகில் உயிரோடிருந்த மானிட நேசத்தை அழித்து விட்டான்.... அதனால் தான், அவன் வாழும் ஆலயங்களையே, இனத்துவேசிகள் அழிக்கத் தொடங்கி விட்டார்கள்.... இறைவா மானிட நேசம் எங்கே....? அதை எனக்குக் காட்டு.

காதர் : ஐயா! இந்தா பத்து ரூபா.... போய்ச் சாப்பிடு.... (காதர், பத்து ரூபா நோட்டைக் கிழவனின் கையில் திணிக்கிறான்....)

கிழவன் : ஆஹ்ஹா....! ஆஹ்ஹா....!! பணமா....?
(கிழவன் பலமாகச் சிரிக்கிறான்.)

காதர் : ஏ! கிழவா, ஏன் சிரிக்கிறாய்? உனக்கு என்ன நேர்ந்து விட்டது....?

கிழவன் : சீ!.... இந்த உலகம் எவ்வளவு கேவலமானது.... நேசமுள்ள மனிதனைத் தேடி அலையும் எனக்கு பத்து ரூபாய்.... பிச்சையா?

காதர் : இது பிச்சையல்ல....

கிழவன் : அப்படியென்றால்....?

காதர் : நீ, தேடி அலையும் மானிட நேசத்தின், மறுபிறவி தான் இது.... உன் உள்ளத்தை நேசிக்கும் என் உள்ளத்தின் உயர்ந்த பரிசுதான் இது....

- கிழவன் : நன்றியப்பா.... நன்றி....
(காதர் போகிறான் - தூரத்தில் சனங்கள் சப்தம் போட்டுக்கொண்டு ஓடி வருகிறார்கள்.)
- அலியார் : (ஓடிவந்து கொண்டே) அண்ணே! ஆமிக்காறன் சுட்டுக்கு வாறான், கெதியா ஓடு.... பக்கத்தில் இருக்கிற உவெஸ்லி பள்ளிக்கூடத்திற்கு ஓடு.... நில்லாமல் ஓடு.... அன்னா ஜீப் வருகிது ஓடு....
- கிழவன் : இறைவா! இன்னுமா, இவர்களுக்கு பசி தீரவில்லை? உன் மேலான படைப்பே உன் மேலான படைப்பை அழிக்கலாமா? இது என்ன கொடுமை....! அதோ! வெடில் சப்தம்.... கொலைஞர்கள் என்னையும் கொன்று விடுவார்கள்.... என் அருமை மனைவியையும், அன்புக்குழந்தைகளையும் கொன்ற கொடியவர்கள் என்னையும் கொன்று விடுவார்கள். மானிட நேசத்தைக் கொன்றவர்கள், என்னைச் சும்மா விட மாட்டார்கள். நானும் ஓடித்தப்பத்தான் வேண்டும்.... நானும் செத்து விட்டால், நேசமுள்ள மனிதனை யார் தேடிக்கண்டுபிடிக்கப் போகிறார்கள்....?
- (கந்தசாமி குடல் தெறிக்க ஓடி வருகிறான் பின்னால் சனங்களும் ஓடி வருகிறார்கள்)
- கந்தசாமி : (ஓடி வந்தபடி) ஏய்! பைத்தியம், இந்தச் சனமெல்லாம் ஓடிப்போறது உனக்கு விளங்கல்லியா? அன்னா, சும்மா பள்ளிக்கு வந்த இரண்டு பிள்ளைகளைச் சுட்டுப் போட்டானுகள்.... நீயும் சுடுபடாம ஓடி உசிரத் தப்பு.... ங.... கெதியா நட....

கிழவன்

: தெய்வமே! இது என்ன கொடுமை....? வாய் போச முடியாத துப்பாக்கிகள், வாழவேண்டிய சமுதாயத்தை அழிப்பதா? இந்தக் கொடுமையை நீ, பார்த்துக் கொண்டிருக்கலாமா? நீயும், உன் வேதங்களும் காட்டிய மானிட நேசம் எங்கே? எல்லாம் பொய்யாகி விட்டனவா? போதி மாதவா! உன் மண்ணறையை உடைத்து வந்து எங்களைக் காப்பாற்று...! அகிம்சையை மீண்டும் ஒரு தரம் போதித்து எங்களைக் காப்பாற்று....! அதோ! வந்து விட்டார்கள்.... ந்.... இங்கு நின்றால் இனி ஆபத்து.... நானும் ஓடத்தான் வேண்டும்.

(கிழவன் பாடசாலைக்குள் ஓடுகிறான்.)

(திரை)

காட்சி - இரண்டு

இடம் : மாணிக்கப் பரிகாரி வீடு

நேரம் : காலை 10 மணி

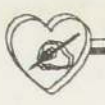
(மாணிக்கப் பரிகாரி வெற்றிலை போட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். பக்கத்தில் அவர் சீடன் கந்தசாமி பேப்பர் படித்துக் கொண்டிருக்கிறான்.)

மாணிக்கப் பரிகாரி : கந்தசாமி, பேப்பர் என்ன சொல்லுது?

கந்தசாமி : பேப்பர் முழுக்க கொலையும், கொள்ளையும், கற்பழிப்புமாகத்தான் கிடக்கு. சீ! வாசிக்கவே மனம் கூசுது....

மாணிக்கப் பரிகாரி : புத்தர் பெருமானே நீதான் எங்களையெல்லாம் காப்பாற்ற வேண்டும்.... இந்த பௌத்த நாட்டிலா இந்தக் கொடுமைகள்? பஞ்சமா பாதகங்கள்?

- கந்தசாமி : சீ பேப்பரைப் பார்க்கவே வெட்கமாகக் கிடக்கு....
- மாணிக்கப்பரிகாரி : பேப்பர்காறனுக்கும் செய்தி வேணுமே....
உழைப்புக்காக, ஒரு சின்ன விசயத்தையும்
பெரிசாக்கி எழுதினால்தானே பேப்பரும் விற்கும்
அதிலையிம் இப்படிச் செய்திகளைத்தானே நம்முட
புள்ளைகள் நல்லா வாசிக்கும். கற்பழிப்பு
விசயமென்றால் கரும்பு மாதிரி.
- கந்தசாமி : அதுவும் மெய்தான்.... காலம் நல்லாக் கெட்டுப்
போச்சு.... சீ, ஒழுக்கமே அழிஞ்சு போயிற்று....
- மாணிக்கப்பரிகாரி : இது, இப்பதானா உனக்குத் தெரியும்....? எப்ப,
மனிசன மனிசன் பச்சையோடு சாப்பிடத்
தொடங்கினானோ அன்றிலிருந்தே, இந்த உலகம்
கெட்டுப் போச்சு....
- கந்தசாமி : பரிகாரி, இந்தச் செய்தியைக் கேளுங்க....
- மாணிக்கப்பரிகாரி : ம்.... வாசி.... கொஞ்சம் சப்தம் போட்டு வாசி....
இந்தப் பேய்கள்ள கூக்குரலை எல்லாம் கேட்டு
கேட்டு, காதெல்லாம் நல்லா அடைச்சுப் போச்சு....
- கந்தசாமி : ஒரு ஆட்டிக்குட்டிக்கு முணு தலையாம்....
- மாணிக்கப்பரிகாரி : பு!.... இதுவெல்லாம் ஒரு பெரிய செய்தியா? இந்த
உலகம் போற போக்கப் பார்த்தால், மனிச
னெல்லாம் பேயா மாறி, ஒருவன் ஒருவன். பிடித்து
விழுங்கிருவானுகள் போல கிடக்கு....
- கந்தசாமி : இப்ப, அதுதானே நடக்கிது, உங்களுக்கெல்லாம்
இனி வேலையே இருக்காது....

மாணிக்கப்பரிகாரி : அது ஏன்? எல்லாரும் பேயா மாறினா, என்னுடைய மந்திரமும் பேயா மாறிப் போயிருமா....? என்ற மந்திரத்தைக் கேட்டால், ஆடாத பேயும் சலங்கை கட்டி ஆடும், தெரியுமா?

கந்தசாமி : அதுசெரி, உங்களுக்கு ஒரு விசயம் தெரியுமா?

மாணிக்கப்பரிகாரி : என்ன விசயம் கந்தசாமி?

கந்தசாமி : எல்லாம் எங்கிட ஆறுமுகம் வாத்தியார் மகள்ள விசயம்தான்....

மாணிக்கப்பரிகாரி : பாவம்! ஒன்றுமே அறியாத அந்த அப்பாவிப் பிள்ளைக்கு இப்படியொரு நிலை ஏற்பட்டிருக்கவே கூடாது. எல்லாம் அந்தப் புள்ளட தலைவிதி....

கந்தசாமி : பாவம்! கலியாணம் முடித்து ஒருமாதம் கூட ஆகல்ல.... அதுக்குள்ள பூவையும் பொட்டையும் இழந்து பட்டமரமாப் போயிற்றா.... பார்க்கவே பரிதாபமாகக் கிடக்கு.

மாணிக்கப்பரிகாரி : என்ன செய்யலாம்.... விதி இப்படி விளையாடும் என்று, அவன் சண்முகம் அறிவானா....? ம்.... சும்மா றோட்டால நடந்து போனவன்தானே.... கண்மூடி முழிக்கிறத்துக்குள்ள பிணமாயிற்றான்....

கந்தசாமி : பாவம் இப்ப, வாத்தியார் மகளுக்கு பைத்தியமாட்.... அவனச்சுட்ட பாவிகள் நல்லா இருப்பானுகளா?

மாணிக்கப்பரிகாரி : பிறகென்ன, பைத்தியம் பிடிக்காதா....? றோட்டுக்கு போன புரிசன், சுடுபட்டு பிணமா வீட்டுக்கு வந்தா,

எந்தப் பிள்ளைக்கு பைத்தியம் பிடிக்காது.... அந்தப் பிள்ளை சாகாம இருக்கிறதே பெரிசி.... ம்.... கடவுளே, எப்பதான் இந்தக் கொடுமைகளுக்கெல்லாம் ஒரு விடிவு வரப்போகுதோ....?

கந்தசாமி : விடிவு, நாமெல்லாம் செத்த பிறகுதான் வரும்....

மாணிக்கப்பரிகாரி : பயப்படாதே....! நேசமுள்ள மானிடன் ஒருவன் கட்டாயம் வருவான்.... அவன் திட்டமாக ஒரு விடிவைத் தந்தே தீருவான். இது சத்தியம்....

கந்தசாமி : கடவுளே! கெதியில் அந்த மானிடனை எங்கிட நாட்டுக்கு அனுப்பி வை.... போதிமாதவா! உன் போதனைகள் உயிர் பெற மாட்டாதா?

மாணிக்கப்பரிகாரி : அது செரி, நீ நிந்தவூருக்கு போன விசயம், காயா பழமா? தம்பி மீரானைக் கண்டியா?

கந்தசாமி : அவரத்தான் முதல்ல கண்டன். எல்லாம் பழம் தான், மடைக்குரிய எல்லாச் சாமான்களும் வாங்கியாச்சாம். நாங்க இரவைக்குப் போய் வெட்டிக் கழிக்கிறதான், வேலை....

(பொடிமெனிக்கா, தன் கைக் குழந்தையோடு, பரிகாரியின் வீட்டுக்கு வருகிறாள்....)

பொடிமெனிக்கா : மாத்தையா....! வெதமாத்தையா

மாணிக்கப்பரிகாரி : யாரது....?

பொடிமெனிக்கா : நான்தான், மாத்தையா பொடிமெனிக்கா....

மாணிக்கப்பரிகாரி : பொடிமெனிக்கயா? வா.... வா.... பிறகு சுகமெல்லாம் எப்படி?

பொடிமெனிக்கா : நல்ல சுகம் மாத்தையா?

மாணிக்கப்பரிகாரி : இதென்ன சாக்கில?

பொடிமெனிக்கா : கொஞ்சம் சோள கதிரு, கொண்டு வந்திருக்கன், அம்மாக்கிட்ட கொடுங்கோ.... புதுக்கதிரு.... அவிச்சு சாப்பிட நல்லா இருக்கும்....

மாணிக்கப்பரிகாரி : மிச்சம் சந்தோசம்.... கந்தசாமி, இத உள்ளுக்கு கொண்டு போய் வெச்சிப் போட்டு, பொடிமெனிக்காவுக்கு, குடிக்கத் தேத்தண்ணி வாங்கிற்றுலா.... பிறகு பாடெல்லாம் எப்படி?

பொடிமெனிக்கா : பெரிய கஷ்டமும், கரச்சலும், பரிசாரி, எங்கிட குளனிப் பக்கமெல்லாம் ஒரே கரச்சல்.... எந்த நேரமும் எங்களுக்குப் பயம்தான். இப்ப, நாங்க வீட்டையெல்லாம் விட்டுப்போட்டுப் போய், அகதிகளாக பள்ளிக்கூடத்தில்தான் இருக்கிறம்....

மாணிக்கப்பரிகாரி : ஐயோ, பாவம்! யானையும் யானையும் சண்டை பிடிக்க, சும்மா கிடந்த தகரக்கொத்து மிதிபட்டு, வீணா அழியிது.

(கந்தசாமி, தேத்தண்ணி கொண்டு வந்து, பொடிமெனிக்காவிடம் கொடுக்கிறான்.)

மாணிக்கப்பரிகாரி : ங், தேத்தண்ணிய குடி.... எவ்வளவு அன்னியொன்னியமாக இருந்த மனிசரையெல்லாம், இந்தப் பொல்லாத போரும், துவேசமும் மிருகங்களாக

மாற்றிப்போட்டு.... சீ! நினைக்கவே கேவலமாக்
கிடக்கு.

பொடிமெனிக்கா : நம்முட சுதுபண்டா, சோம, ஆரி எல்லாரும் இப்ப,
அகதிகளாகத்தான் வந்திருக்கம்....

கந்தசாமி : ஐயோ பாவம்.... முருகா! இது என்ன கொடும்
அப்ப, நீங்க செய்த பயிர் பச்சையெல்லாம்?

பொடிமெனிக்கா : எல்லாம், மண்ணாப்போச்சு.... எந்நாளும் குழப்பம்
தான்.... பயத்தில் போகல்ல அதால அலியா
வந்து எல்லாத்தையும் அழிச்சுப் போட்டு....

மாணிக்கப்பரிகாரி : கடவுளே! இது என்ன கஷ்ட காலமோ....? பாவமே
தெரியாத, இந்த அப்பாவிகளுக்கெல்லாம் ஏன்தான்
இந்த தண்டனையோ?....

கந்தசாமி : ச்சா.... சும்மா சொல்லக்கூடாது, குளனிப் பக்கம்
எங்களைக் கண்டாப் போதும், இந்த சுதுபண்டா,
ஆரி எல்லாம் உசிரையே மாச்சிருவாங்க.... ஒரு
தேத்தண்ணி குடியாம எங்களை அனுப்ப
மாட்டாங்க.... அவ்வளவு நல்ல மனிசங்க....

பொடிமெனிக்கா : பரிசாரி எங்களுக்கு கடவுள் மாதிரி மாத்தயாவுக்கு
நாங்க எப்பவும் மரியாதை தான் செய்யிறது.
எங்களுக்கு எவ்வளவு உதவி ஒத்தாசையெல்லாம்
செய்திருக்கிறாரு.... இதெல்லாம் நினைத்தால்
எங்கிட வயிறெல்லாம், பத்தி எரியிது.... நாங்க
ளெல்லாம், ஏழைகள்....

மாணிக்கப்பரிகாரி : பொடிமெனிக்க உங்கிட வயிறு மட்டுமில்ல, என்ர வயிறும் பத்தி எரியத்தான் செய்யிது. இப்ப, இந்த நாட்டில, மனிதர்களே இல்ல, எல்லாரும் மிருகங்களாக மாறிப் போயிற்றாங்க....

பொடிமெனிக்கா : மெய்தான், மாத்தையா.... ம்.... என்ன செய்யலாம். அந்த புதுஹாமதுருதான், எங்களையெல்லாம் காப்பாத்த வேணும்....

கந்தசாமி : பொடிமெனிக்க அந்தப் புத்த மகான் எங்களக் காப்பாத்த எங்க வரப்போறாரு.... அப்படி அவரு வந்தாலும், அவரையும் இந்தப் பிணம் தின்னிகள் பிடித்துக் கொண்டு போடுவானுகள்.... எங்கிட நாட்டில இப்ப பிணம் தின்னிகள் தான் கூட இருக்கானுகள்....

மாணிக்கப்பரிகாரி : இதுக்கெல்லாம் காரணமே இந்த அரிசியல் வாதி கள் தான், இந்தப்பாவிகளின் சுயநலத்திற்கு ஒழுக்கத்தையும், தர்மத்தையும் போதிக்கிற சயமக் குரவர்களெல்லாம் சப்போட் பண்ணி மேடையில் பேசுவதுதான் பெரிய வினையாக போயிற்று.... (பெருமூச்சு விட்டபடி) பிள்ளையார் அப்பனே!.... இதென்ன கொடுமை....

கந்தசாமி : ச்சா.... உங்கிட வாயில சீனி போடனும் பரிகாரி, அகிம்சையைப் போதிக்கிறவர்களெல்லாம், அல வாங்கையும் கத்தியையும் தூக்கிக் கொண்டு வந்தா, எப்படி உலகத்தில மழை பெய்யப் போகுது....? எறும்பைக்கூட கொலை செய்யிறது பெரிய பாவம் என்று புத்தபெருமான் போதித் திருக்காரு.... இப்ப யாரு இதையெல்லாம் எடுத்து

நடக்கானுகள்.... எல்லாருமே பாவிசளா மாறிப்
போயிற்றானுகள்....

பொடிமெனிக்கா : அதுதானே மாத்தையா.... இப்ப, கருணையைப்
போதிக்கிறவன் எல்லாரும் காழுகனாக மாறிப்
போயிற்றானுகள். இப்படி, வேலியே பயிர மேயத்
தொடங்கினா, எப்படி மனிதன் மனிதன நேசிக்கப்
போறான்....? எங்கிட நபிகள் பெருமானும், ஏசு
பிரானும், புத்தர் பெருமானும் இந்தக் கொடுமை
களையெல்லாம் செய்யவா சொன்னார்கள் அவங்க
சொன்னபடியா இந்த மக்களெல்லாம் நடக்கிறாங்க.

கந்தசாமி : மெனிக்க அந்த மகான்களெல்லாம் மக்களுக்கு
மானுடம் போதித்த மகாத்மாக்கள், காருண்ய
மூர்த்திகள். கண்ணிய சீலர்கள், புண்ணியவான்
கள்.... ம.... அவர்களின் போதனைகளை இன்று,
யார்தான் பின்பற்றி நடக்கிறார்கள்?.... காவாலி
களும், காட்டு மிராண்டிகளும், சுயநலவாதிகளும்,
அயோக்கியர்களும் மக்களின் தலைவர்களாக
வந்து, இன்று, உலகமே சுடுகாடாப் போயிற்று....
கடவுளே! நீதான் எங்களைக் காப்பாத்தணும்....

மாணிக்கப்பரிகாரி : ம.... பிறகு, பொடிமெனிக்கா நீ, வந்த விசயம்
என்ன?

பொடிமெனிக்கா : வீட்டில பெரிய கஷ்டம் பரிகாரி....

கந்தசாமி : ஐயோ, பாவம்....! சாப்பாட்டு விசயமெல்லாம்
எப்படி?

பொடிமெனிக்கா : அதுதான் பெரிய கஷ்டம்.... செய்த சோளம், கொச்சி எல்லாப் பயிருமே அழிஞ்சி போயிற்று.... ஒரு ஆயிரம் ரூபா காசி வேணும், மாத்தையா.... வாற பொசன் பெருநாளைக்கு பிள்ளைகளுக்கு உடுப்பு கொஞ்சம் எடுக்க வேணும்.... ரெண்டு மாசத்தால தாறன்.... பெரிய உதவியா இருக்கும்.

மாணிக்கப்பரிகாரி : அதிலென்ன மெனிக்க.... கந்தசாமி.... அக்காவிடம் ஆயிரம் ரூபா காசி கேட்டு வாங்கிற்று வந்து, பொடிமெனிக்காவிடம் கொடு.... என்ன செய்யலாம். ஏழைகளுக்கு எப்பயிம் கஷ்டம்தான்....

பொடிமெனிக்கா : மிச்சம், சந்தோசம் மாத்தையா.... நான் இந்த உதவிய ஒருநாளும் மறக்க மாட்டேன்.... நீங்க, கடவுள் மாதிரி, எங்களுக்கு....

மாணிக்கப்பரிகாரி : ச்சா.... எவ்வளவு வசதியாக இருந்தவங்களுக்கெல்லாம், இப்படியொரு நிலை வருமென்று, யார்தான் எண்ணினார்கள்.... எல்லாம் தெய்வத்தின் செயல்தான்....

கந்தசாமி : மெனிக்க, இந்தா காசி
(மெனிக்காவின் கையில் கந்தசாமி காசைக் கொடுக்கிறான்.)

பொடிமெனிக்கா : போம ஸ்துதி, மாத்தையா.... நான் போயிற்று வாறன்.

மாணிக்கப்பரிகாரி : போயிற்று வா மெனிக்கா....

(மெனிக்கா போகிறான்.)

(திரை)

காட்சி - முன்று

இடம் : பிரதான வீதி,
நேரம் : காலை நேரம்

(கிழவன் குப்பி விளக்கோடு, எதையோ, தேடிக்கொண்டிருக்கிறான்.
அப்பொழுது கந்தசாமி அங்கே வருகிறான்.)

கந்தசாமி : ங்.... என்ன குப்பிவிளக்கு? நீ, தேடித்திரியும் மானிட
நேசம் இன்னும் கிடைக்கவில்லையா....?

கிழவன் : கிடைக்கவே இல்லையப்பா, கிடைக்கவே
இல்லை....

கந்தசாமி : ம்.... இந்த உலகத்தில் அது இருந்தால்தானே
உனக்கு கிடைக்கும் அது, இந்த உலகத்தை
விட்டுப்போய் எவ்வளவு காலமாப்போச்சு.... அதை,
நாங்கள் இப்பொழுது எழுத்தில் மட்டும்தான் எழுத
முடியும்.... பொல்லாத, இந்த உலகம், அதை
அப்படியே விழுங்கி ஏப்பம் விட்டதை யார்தான்
அறிவார்....

கிழவன் : இறைவா, எனக்கு ஒரு நேசமுள்ள மானிடனைக்
காட்டு, நான் இறப்பதற்கு முன், அவன் முகத்தைப்
பார்த்து விடவேண்டும்.... அவனை முத்தமிட
வேண்டும்....

கந்தசாமி : இந்தப் பத்து வருசமாக, குப்பி விளக்கோடு
அலையும் உன் கண்களுக்கு, இதுவரை, ஒரு
நேசமுள்ள மானிடனாவது தெரியவில்லையா?

- கிழவன் : இல்லையப்பா இல்லவே இல்லை. அதனால்தான், இந்தக் குப்பி விளக்கோடு பட்டப் பகலிலும், அவனைத் தேடிக் கொண்டிருக்கிறேன்....
- கந்தசாமி : ஐயா! இந்த உலகம் பேய்கள் வாழும் சுடுகாடாக மாறிப் போச்சு.... அதனால், இருந்த சில நேசமுள்ள மானிடனும் சொல்லாமலே மறைஞ்சி பெயித்தான்.... இந்த விளக்கோடு வாழ்நாள் பூராவும் நீ தேடினாலும், ஒரு நேசமுள்ள மானிடன் கூடக் கிடைக்க மாட்டான். வீணாக, இந்த வெயிலில் கஷ்டப்படாமல் வீட்டுக்கு போ....
- கிழவன் : எனக்கு ஏதப்பா வீடு....? என் வீடுதான் இந்த வீதி.... என் குடும்பம்தான் இந்த வீதியால் போகும் மக்கள்....
- கந்தசாமி : இறைவா! நீதான் இந்தக் கிழவனைக் காப்பாற்ற வேண்டும். பாவம்! எவ்வளவு நன்றாக இருந்தவன்.
(அப்பொழுது, ஆதம்வாவா வருகிறான்.)
- ஆதம்வாவா : (வந்தபடி) என்ன கந்தசாமி அண்ணே.... நம்முடகுப்பி விளக்கு என்ன சொல்லுது?....
- கந்தசாமி : எல்லாம் பழைய பல்லவிதான்....
- ஆதம்வாவா : என்ன நேசமுள்ள மானிடன் வேணுமாமா....?
- கந்தசாமி : ம்.... ஆமாம்.... அதே பல்லவிதான்....
- ஆதம்வாவா : பாவம்! செத்த குடும்பத்திர கவலை நல்லாத் தலைக்கு ஏறிப் போயிற்று....

- கந்தசாமி : ம்.... யார் செய்த பாவமோ....? எவ்வளவு சிறப்பா இருந்த மனிசன். இன்றைக்கு எவ்வளவு கேவலமாகப் போயிற்றான்....
- ஆதம்வாவா : என்ன செய்யலாம். எல்லாம் ஆண்டவன் செயல்தான்.... இரவோடு இரவாக பெண்சாதி பிள்ளைகளை இழந்ததால், பைத்தியமா போயிற்றான்....
- கிழவன் : என்ன.... நானா பைத்தியம்....?
- கந்தசாமி : நீ, இல்ல உன்னை இந்த நிலைக்கு ஆக்கிய பாவிகள் தான் பைத்தியம்.
- ஆதம்பாவா : ஆமாம்.... அந்தப் பொல்லாத படுபாவிகள்தான் பைத்தியம் அந்தப் பாவிகளைத் தான் அடிக்கணும், அழிக்கணும்.... அப்பதான் நேசமுள்ள மனிதன் வெளிவருவான்.
- கிழவன் : ஐயா, நீங்கள் அடிக்கவும் வேண்டாம், அழிக்கவும் வேண்டாம். ஆண்டவனின். படைப்புக்களை, உங்களால், அவன் அனுமதி இன்றி எப்படி அழிக்க முடியும்? ஆக்கிய ஆண்டவனுக்கு மட்டும் தான் அழிக்கவும் உரிமை உண்டு....
- ஆதம்வாவா : ஐயா, நீங்க சொல்வதுதான் உண்மை.... அதுதான் நியதியும்.
- கந்தசாமி : ங்.... இந்தாங்க, இதைக் கொண்டுபோய், அந்தக் கடையில் எதையாவது வாங்கிச் சாப்பிடுங்க.... (கந்தசாமி, காசைக் கிழவனின் கையில் கொடுக்கிறான்.)

ஆதம்வாவா : ஐயா, வாங்கிற்று போங்க.... வா, கந்தசாமி, போவம்.... என்ன வாழ்க்கை.... இது....?
(கந்தசாமியும் ஆதம்வாவாவும் போகின்றனர்.)
(திரை)

காட்சி -நான்கு

இடம் : மாணிக்கப்பரிகாரி வீடு
நேரம் : காலை எட்டு மணி

(மாணிக்கப்பரிகாரி தன்மனைவி பொன்னம்மாவோடு பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்.)

மாணிக்கப்பரிகாரி : ங்.... அதுசரி, இவள் சரஸ்வதி, கல்யாணத்தைப் பற்றி என்ன சொல்லுகிறாள்?

பொன்னம்மா : அப்பாவுக்கு விரும்பமென்றால் அவளுக்கும் விருப்பம்தானாம்....

மாணிக்கப்பரிகாரி : அவள் சரசு, நான் பெத்த பிள்ளைதானே.... என்ற பிள்ளையின் குணம் எனக்குத் தெரியாதா? நான் கோடு கீறினால் அதைத் தாண்டவே மாட்டாள்....

பொன்னம்மா : நானும் என்ற மகள, அப்படித்தான் வளர்த்து இருக்கிறேன்.

மாணிக்கப்பரிகாரி : அதுமெய்தான். வளர்புத்தான் இப்ப பெரிசு. இந்தக் காலத்தில், எந்தப் பிள்ளைகள்தான், தாய் தகப்பனின் சொல்லைக் கேட்டு ஒழுங்காக

நடக்கிறாங்க... ச்சா.... அதில நம்முட சரசு
தங்கம்தான்....

பொன்னம்மா : அதுமட்டுமா? யாரையும் வாசலில் கண்டாப் போதும்
உயிரையே மாச்சிருவாள்.... ஒருவருக்கு ஈந்து
கொடுக்கிறதற்கு, அவளுக்கு இரண்டு கைகளுமே
போதாது....

மாணிக்கப்பரிகாரி : அவள் என்னைப் போல.... அவளொரு நேசமுள்ள
புள்ள.

பொன்னம்மா : அதுசரி, உங்கிட மகள் உங்களைப் போல தானே
இருப்பாள்....
(கையில் குப்பி விளக்கோடு, கிழவன் மாணிக்கப்
பரிகாரியின் வீட்டிற்கு வருகிறான்.)

மாணிக்கப்பரிகாரி : ங்.... அன்னா குப்பி விளக்கு வருகிது....

பொன்னம்மா : ங் அங்க, பாருங்க....! சரசு, கையில் சோற்று
தட்டத்தை எடுத்துக்கொண்டு ஓடிப் போறத்த....
அவளுக்கு அந்தக் குப்பி விளக்கோடு உசிரு....

மாணிக்கப்பரிகாரி : அவளும் அப்படித்தான், அவள்ள மனமும் அப்படித்
தான்.... மனிசன நேசிக்கிறத்தில் அவள் சரசுக்கு
நிகர், அவள்தான்....

(சரஸ்வதி கொண்டு போன சோற்றுத்
தட்டத்தை கிழவனிடம் கொடுக்கிறாள்.)

கிழவன் : (தட்டத்தை வாங்கியபடி) ங்.... நீ மட்டும்தான்
மகள் என்ன முகம் கோணாமல் பார்க்கிற....

மனிதன நேசிக்கிற உன்னை கடவுள் கட்டாயம் நேசிப்பார், புள்ள....! நீ, நோய் நொடி எதுவும், இல்லாமல் நீடுழி வாழணும்.... தெய்வம் உன்னை எப்போதும் காப்பாற்றும்.

சரஸ்வதி : ம்.... நாளைக்கும், எங்கிட வீட்டிற்கு சாப்பிட வா.... இப்ப சாப்பிடு....

கிழவன் : ஏன், புள்ள? என்ன, விசேசமா?

சரஸ்வதி : ஆமா.... நாளைக்கு, என்னைப் பெண் பார்க்க வாறாங்க.... அதுக்கு எங்கிட வீட்டில சாப்பாடு....

கிழவன் : மாப்பிள்ளை யாரு....?

சரஸ்வதி : எங்கிட பொன்னையா மாஸ்ரார் மகன் ரவி....

கிழவன் : ச்சா.... நல்ல புள்ள, என்னை எப்ப கண்டாலும், ஏதாவது வாங்கித் தந்துதான், போவார்....

சரஸ்வதி : மறக்காம வரணும்.... தெரியுமா?

கிழவன் : ம்.... மறக்காம வருவன். உன் சீதேவிக் கையால சோறு வாங்கித் தின்ன கட்டாயம் வருவன்....

சரஸ்வதி : ம்.... மிச்சம் வையாமல் எல்லாச் சோற்றையும் வழிச்சிச் சாப்பிடு.... இந்தா! தண்ணி, கையக் கழிவிற்கு குடி.... ந்.... தட்டத்த, தா.... வாயெல்லாம் நல்லாக் கழுவு....

கிழவன்

: சரி நான் வாறன் புள்ள.... கண்ணெல்லாம் நல்லாப்
புகைஞ்சி போச்சு.... உன்ர முகம் கூட நல்லாத்
தெரியல்ல.... இஞ்ச, வாறதும் ஒரு குத்துக்
குறிப்பிலதான், புள்ள.... எல்லாம் நான் கேட்டு
வந்த வரம்.... என்ர விதி எப்படியெல்லாம் என்னப்
போட்டு அலக்கழிக்கிது....

சரஸ்வதி

: இஞ்ச போயிற்று நாளைக்கு வா.... உனக்கு
நிறைய பலகாரம் சேர்த்து வைத்திருப்பேன்....
வந்திரனும்.... வராம உட்றாத....

கிழவன்

: சரி புள்ள.... கட்டாயம் வருவன்....

(கிழவன் சாப்பிட்டு விட்டுப் போகிறான்.)

பொன்னம்மா

: என்ன சரசு, குப்பி விளக்கு போயிற்றா?

சரஸ்வதி

: ஆமம்மா.... பாவம்! பெண் சாதியும், பிள்ளைகளும்
செத்த பிறகு, மனிசன் பைத்தியமாப் பெயித்தான்....

மாணிக் கப்பரிகாரி

: ங்; போகமாட்டானா? அவன்ட கண்ணுக்கு முன்னா
லேயே, பாவிகள் அவன்ட பெண்சாதியையும்,
பிள்ளைகளையும் சுட்டுக் கொன்றதைப் பார்த்த
பின்னரும், அவன் பைத்தியம் ஆகாமல் இருப்
பானா....? எவ்வளவு பாவம்.... அந்தப் பயங்கரக்
கொடுமையை நினைத்தாலே, மனமெல்லாம் பத்தி
ளரியிது.... ச்சா, பெரிய பாவம்....

சரஸ்வதி

: எல்லாவற்றிருக்கும் காரணம், இந்த இனத்துவே
சமும், அர்த்தமில்லாச் சண்டையும்தான்....

- பொன்னம்மா : அது மெய்தான் புள்ள.... ஒவ்வொரு மனிதனும், இதை உணர்ந்து, மனிதன் எல்லோரும் எல்லாவற்றிருக்கும் உரிமை உள்ளவன் என்ற எண்ணத்தில் வாழ்ந்தால், ஏனிந்தக் கொடுமையெல்லாம் வரப்போகுது....?
- சரஸ்வதி : அம்மா, சொல்கிறது நூற்றுக்கு நூறு உண்மை....
- மாணிக்கப்பரிகாரி : இந்த விசயத்தை நானும் நீயும் பேசினால் போதுமா? இந்த நாட்டில் இருக்கிற அரசியல்வாதிகளும், படித்த மக்களும் பேசணுமே....
- சரஸ்வதி : அவனுகள் எங்கே பேசப் போறானுகள்.... நாட்டில் சண்டை, சச்சரவெல்லாம் ஓய்ந்து அமைதி வந்தால், இந்த அரசியல் வாதிகளுக்கெல்லாம் பிழைப்பில்லாமல் போய்விடுமே.... அதனால்தான், எல்லாவற்றையும் அவனுகள் மூடு மந்திரமாக வைத்துக் கொண்டு, அப்பாவி ஏழைகளுக்கெல்லாம் பூச்சாண்டி காட்டுகிறானுகள்....
- பொன்னம்மா : இவனுகள் எங்களையெல்லாம் ஏமாற்றலாம், ஆனால், அந்த கடவுளை ஏமாற்ற முடியுமா....?
- மாணிக்கப்பரிகாரி : பூ....! கடவுளை ஏமாற்றுவது, அரசியல் வாதிகளுக்கு ஒரு சின்ன விசயம்.... ஏமாற்று விதையில், அவனுகளுக்கு நிகர் அவனுகள்தான்.
- சரஸ்வதி : அப்பா! உங்களுக்குத்தெரியுமா? போன கிழமை பத்தாம் குளணியில் பெரிய குழப்பமாமே.... அஞ்சாறு சிங்கிளச் சனங்களையும் கொலை செய்து போட்டாங்களாம்.

மாணிக்கப்பரிகாரி : ஓம் புள்ள, நம்முட சதுபண்டா, ஆரி மெனிக்கே எல்லாரும் அகதிகளாக வந்து, பள்ளிக்கூடத்தில் இருக்கிறாங்களாம்.... பெரிய பாவம்! எவ்வளவு அப்பாவிகள்....

சரஸ்வதி : எப்பதான், இச்சனியன் எங்களை விட்டு தொலையப் போகுதோ? ஒன்றுமே அறியாத மக்களுக்கெல்லாம், ஏந்தான் இந்த கொடுமையோ?

பொன்னம்மா : முருகா! நீதான் எல்லாரையும் காப்பாற்றனும்....

மாணிக்கப்பரிகாரி : இதெல்லாம், கடவுள்ள தண்டனைதான்.... கடவுளை மதித்து, பாவ புண்ணியத்திற்கு பயந்து இப்ப, யாருதான் உலகத்தில் வாழ்றாங்க....? இப்ப

கடவுள்ள பெயரைச் சொல்லி, கும்பிடுவதற்கே, மனிதன் வெட்கப்பாரான்.... அந்தளவிற்கு ஒழுக்கம் அழிஞ்சி போயிற்று....

பொன்னம்மா : ங்.... இதெல்லாம் எங்க போய் முடியப் போகுதோ...?

மாணிக்கப்பரிகாரி : இந்த மாதிரிப் போனால் முடிவே வராது.... கடைசில உலகம் தான் அழியும்.... ம்.... நான் கடைக்குப் போயிற்று வாறன்.... சரசு, கொஞ்சம் ஊறல் போட்டு வை புள்ள.

சரஸ்வதி : சரி அப்பா....

(மாணிக்கப்பரிகாரி கடைக்குப் போகிறார்.)

(திரை)

காட்சி - ஐந்து

இடம் : மாணிக்கப்பரிகாரியின் வீடு

நேரம் : பகல் நேரம்

(மாணிக்கப்பரிகாரி, தன் மனைவி பொன்னம்மாவுடனும், மகள் சரஸ்வதியோடும் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்.)

சரஸ்வதி : அதுசரி அப்பா, ஆரியபாலாட விசயமெல்லாம் சரியாப் போயிற்றா?

மாணிக்கப்பரிகாரி : ஓம், புள்ள, நம்முட ஆதம்வாவா எல்லாத்தையிம், நான் சொன்னபடியே செய்து கொடுத்திட்டார்.... நாலு போகத்துக்கு உரிய குத்தகைக் காசையும் வாங்கிக் கொடுத்ததாக ஆரியபாலா சொன்னான்.

சரஸ்வதி : ஆதங்காக்கா, சீதேவியான மனிசன் எதைச் சொன்னாலும், சொன்னபடியே செஞ்சி கொடுத்தி வாரு....

பொன்னம்மா : அவன்ட மனம் பெரிசு புள்ள.... அவன்ட வாழ்க் கையில் ஒரு பிழையும் யாருக்கும் மனசாரச் செஞ் சிருக்க மாட்டான்.... எல்லாம் வெளியிலதான்.

மாணிக்கப்பரிகாரி : பாவம்! அவனுக்கு கள்ளம் கபடமே தெரியாது. ஏழைகளுக்கு அள்ளிக் கொடுக்கிறதில், அவன் வண் நொம்பர்.... நம்முட சரஸப்போல....

பொன்னம்மா : மனிசனென்டா, அப்படித்தான் இருக்கணும். பூவெண்டா அது மணக்கத்தான் வேணும். மணமில்லாத பூவும், கடதாசிப் பூவும் ஒன்றுதான்....

சரஸ்வதி : அம்மா, சொல்லறது நூற்றுக்கு நூறு மெய்.... ஏழைகளுக்கும் கஷ்டப்படுகிற மக்களுக்கும் உதவ முடியாத பணம் காசு, மணமில்லாத பூக்களைப் போலதான். அந்தப் பணம் காசு இருந்தாலும் ஒன்றுதான் இல்லாட்டியும் ஒன்றுதான்....

மாணிக்கப்பரிகாரி : சரசிட கையில் பணமிருந்தால் சொல்லத் தேவையில்லை.... கண்மூடி முழிக்கிறத்துக்குள்ள எல்லாம் கரைஞ்சி போயிரும்....

பொன்னம்மா : எல்லாம் உங்கட பழக்கம்தான்.... நீங்க பெத்த பிள்ளையும் உங்களைப் போலதான் வந்திருக்கு....

மாணிக்கப்பரிகாரி : பொன்னம்மா மனிசருக்கும் உதவி செய்றத்துக்கு நாங்க கொடுத்து வைத்திருக்கணும்.... நம்முட ஊருக்குள்ள எத்தனை பணக்காரன் இருக்கான், அத்தனை பேரும், மனதார தான, தருமம் செய்தால் இந்த ஏழைகள் இப்படி எல்லாம் கஷ்டப்படுமா? பணமிருந்தால் மட்டும் போதாது, அந்தப் பணத்தை கஷ்டப்படுகிற மக்களுக்கு கொடுக்கக்கூடிய தாராள மனமும் இருக்கணும்.... அவன்தான் மனிசன். அவனிடம்தான் மானிட நேயம் என்னும் உயர்பண்பும் இருக்கும்.

சரஸ்வதி : அப்பா.... அங்க பாருங்க.... நம்முட சுதுபண்டா....
(சுதுபண்டா வருகிறான்.)

சுதுபண்டா : மாத்தையா....!

மாணிக்கப்பரிகாரி : (வியப்புடன்) சுதுபண்டா, வா தம்பி வா.... கடவுளே!
இது, என்ன கோலமப்பா....? ச்சா.... எப்படி இருந்த
மனிசரெல்லாம், எப்படி போயிற்றாங்க....

சுதுபண்டா : (அழுதபடி) வெதமாத்தையா! அது நம்முட ஊடு
எல்லாம் பத்திப்போச்சு.... எங்கிட அம்மாவும் அதில
செத்துப்போச்சு.... நாமெல்லாம் இப்ப, அகதியா
இருக்கிறம்....

மாணிக்கப்பரிகாரி : ஆண்டவனே! எப்பதான் இந்தக் கொடுமைகளுக்
கெல்லாம் ஒரு முடிவு வரப்போகுதோ....? எப்பதான்,
இந்தப் பொல்லாத சண்டை முடிந்து நாட்டில்
அமைதி வரப்போகுதோ....?

சுதுபண்டா : மாத்தையா நான், இப்ப நல்லாப் பயந்து பயந்து
தான் இஞ்ச வந்தது.... குழப்ப நேரத்தில்,
எல்லாரும் போக வேண்டாம் என்றுதான் சொன்னது..
நான் இஞ்ச வாற நேரம், அஞ்சாறு பொடியன்கள்
என்னை முறைச்சிப் பார்த்தது.... மிச்சம் கஷ்டம்
அதால்தான் வந்தது....

மாணிக்கப்பரிகாரி : புள்ள சரசு, சுதுபண்டாக்கு சாப்பிட வை....
எதுக்கும் நீ, பயப்பட வேண்டாம். எது வந்தாலும்
நான் பார்க்கிறன்....

சுதுபண்டா : ஐயோ.... நமக்கு சாப்பிடக் கூட எதுவும் கிடையாது.
வீட்டில எல்லாரும் பட்டிணிதான்....

பொன்னம்மா : ஐயோ பாவம்.... நீ ஒன்றுக்கும் யோசிக்க வேணாம்.
உனக்குத் தேவையான எல்லாம் நாங்க தாரம்....

- சரஸ்வதி : பண்டையே....! ம்.... கையக் கழுவிப் போட்டு, சாப்பிடுங்க....
- மாணிக்கப்பரிகாரி : ம்.... எடுத்துச் சாப்பிடு பண்டா. சரசு, இன்னம் ரெண்டு தோச கொண்டு வை புள்ள....
- சுதுபண்டா : (சாப்பிட்டுக்கொண்டு) நமக்கு இந்தக் கொழப்பத்தப் பத்தி ஒண்டுமே தெரியாது.... நம்முட கஷ்டம் அந்தப் புது ஹமதுருவுக்குத்தான் தெரியும்... நாமெல்லாம் ஏழைகள்....
- மாணிக்கப்பரிகாரி : பாவிகள் பல்லியை அடித்து பாவத்தை தேடு றானுகள்.... என்ன செய்யலாம், எளியவண்ட தலையில்தான் பொழுதும் விடியிது....
(ஆதம்வாவா ஓடிவருகிறான்.)
- ஆதம்வாவா : (பதறியபடி) பரியாரி....! பரியாரி....!!
- மாணிக்கப்பரிகாரி : (ஆச்சரியமாக) என்ன ஆதம்வாவா....? ஏன் இப்படி பதறிக்கொண்டு ஓடிவாறாய்? என்ன விசயம்?
- ஆதம்வாவா : (பதறியபடி) யாரோ ஒரு சிங்கிள மனிசன் உங்கிட வீட்டில வந்திருக்காம்.... அந்த மனிசனைக் கொல்ல வேண்டுமென்று அன்னா, நாலஞ்சி பொடியனுகள், பொல்லும் தடியுமா ஓடி வாறானுகள். இதச் சொல்லத்தான், நான், குறுக்கு வழியால ஓடிவந்த.... எல்லாரும் வதனமாரு புடிச்சமாதிரி வாறானுகள்.... எனக்கு பயமாயிருக்கு.
- மாணிக்கப்பரிகாரி : (ஆவேசமாக) ம்.... வரட்டும்.... இன்டைக்குத்தான், இந்த மாணிக்கப்பரிசாரிர வேலையைப் பார்க்கப் போறானுகள்....

சுதுபண்டா : (அழுதபடி) வெதமாத்தையா....! நான் புள்ள குட்டிக் காரன்....

மாணிக்கப்பரிகாரி : பண்டா! நீ ஒன்றுக்கும் பயப்படாம, தைரியமா இரு.... இந்த இடத்தில் என்ர உயிரு போனத்திற்குப் பிறகுதான் உன்ர உயிரு போகும். இதை நம்பு. இது கடவுள் மேல் சத்தியம்....

(கந்தசாமி வருகிறான்.)

கந்தசாமி : (வந்துகொண்டு) பாரிகாரி....

மாணிக்கப்பரிகாரி : (ஆத்திரமாக) கெதியா வாடா கந்தசாமி.... இன்றைக்கு நாம இருக்கிற, இல்லாட்டி அவனுகள் இருக்கிற....

கந்தசாமி : இதைக் கேள்விப்பட்டத்தான் நானும், ஒடிவாறன்.... இவனுகளுக்கு இன்றைக்கு ஒரு நல்ல பாடம் படிப்பிக்கணும், பரிசாரி.... பண்டா நீ தைரியமா இரி....

ஆதம்வாவா : அதுதானே கந்தசாமி.... நம்முட உசிரு என்ன இந்த அப்பாவி மனிசன்ட உசிரு என்ன.... எல்லாம் அல்லாஹ் படைச்ச உசிருதானே.... சும்மா, ஒரு அப்பாவி மனிசன்ட உசிரக் கொலை செய்யலாமா....? இது அல்லாஹ்வுக்கு அடுக்குமா....? எங்கிட மனங்க ளென்ன, கல்லா....? பரிசாரி, என்ர மையத்துக்கு மேலால போய்த்தான், ஆரா இருந்தாலும், இந்தச் சிங்கிள மனிசன்ட உசிரப் போக்கணும்.... தவிச்சி வந்த மனிசனுக்கு தண்ணியத்தவிட்ட கொடுக்கிறத விட்டுப் போட்டு, கொலை செய்யப் போறாங்களாம்.... கொல.... வரட்டும்....

மாணிக் கப்பரிகாரி : கந்தசாமி! ஊட்டுக்க போய் அந்த அருவகி கத்தி யையும், நாம மீன் வெட்ற வாளையும் எடுத்துக் காடா.... ஆதம்வாவா! இந்தாடா தம்பி; அலவாங்கு, வாறவன் எவனா இருந்தாலும், மண்டையைக் கிழிரா தம்பி....

ஆதம்வாவா : (தேரியமாக) பரிசாரி, இந்த ஆதம்வாவாட வேையை இருந்து பாரு....! எந்தச் சண்டியன் என்றாலும் வரட்டும்.... பாவம்! சாப்பிட வழி இல்லாம எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு, எங்களை நம்பி, சென்றல் கேம்பில் இருந்து வந்திருக்கான்.... அதுவும், வட்டைக்குள்ளால நடந்து வந்திருக்கான். நடந்து வந்த களைப்பு இன்னம் ஆறல்ல.... அதுக்குள்ள அவன இவனுகள் கொலை செய்யப் போறானுகளாம், எல்லாரும் அல்லாஹ்டு படைப்பு கள்தானே.... ரகுமானே! நீதான் எங்களையெல்லாம் ஒன்று போல காப்பாற்றணும்....

மாணிக் கப்பரிகாரி : ஆதம்வாவா! நீ, சொல்றது நூற்றுக்கு நூறு மெய் தான். எல்லாச் சமயமும், கொலை செய்வது பொல்லாத பாவம் என்றுதான் சொல்லுது.... இதை யெல்லாம் யாருதான் அறிஞ்சு நடக்கிறாங்க....? ஒரு மனிதனுடைய கஷ்டங்களையும், துன்பங் களையும் மற்ற மனிதன் அறிந்து, அவனுக்கு உதவி செய்யணும். மானிட நேசம் இல்லாவதன் மனிதனே இல்லை. உலகத்தில் உள்ள எல்லா மனிதர்களும் இதைக் கட்டாயம் கடைப்பிடித்து நடக்கணும். அப்போதுதான் உலகத்தில் மழை பெய்யும்....

சுதுபண்டா : வெதமாத்தையா! இவ்வளவு எனக்கு போதும். இனி நான் செத்தாலும் பரவாயில்லை.... எனக்கு இனிப்பயமுமில்லை.... உங்களைப் போன்ற நல்ல மனிசர்கள் இருக்கும் வரை, இந்த உலகம் இனி ஒருபோதும் அழியாது.... அழியவே அழியாது....

(கிழவன் குப்பி விளக்கோடு, பரிகாரியின் வீட்டிற்கு வருகிறான்.)

கிழவன் : மகளே சரசு....

சரஸ்வதி : வா தாத்தா.... வா....

கிழவன் : இறைவா! இன்றுதான் நான், உணர்வும், உள்ளன் பும் உள்ள மனிதர்களைக் கண்டேன்! ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிக்கும், மறைந்து போன, மானிட நேசத்தையும் கண்டேன்....!! இந்த யுகத்திலும், மனித நேயமுள்ள மனிதர்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களையும், அவர்களின் உள்ளத்தில் நிறைந்து இருக்கும் மனிதநேசத்தையும், எவராலும் இனி அழித்து விட முடியாது. அது நிரந்தரமானது, நித்தியமானது, சத்தியமானது. தேவனே! இனி எனக்கு விளக்குத் தேவையில்லை. ஒளிவிட்டுப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் மானிடத்தின் ஒளிமட்டும் இனிப் போதும்.... அது வாழும் வரை இந்த உலகம் வாழும்.

(கிழவன், குப்பி விளக்கைத் தூக்கி எறிந்து விட்டு சிரிக்கிறான்.)

(திரை)

மீரா உம்மா நூல் வெளியீட்டாளர்களின்
புதிய வெளியீடுகளாக வெளிவரவிருக்கும்
முத்துமீரான் நூல்கள்.

கருவாட்டுக்கஸ்ஸா

முத்துமீரான் அவர்களின் அற்புதமான கவிதைகள் அடங்கிய
கவிதைத் தொகுதி இருநூறு பக்கங்கள் கொண்டது. இத்
தொகுதியில் பிற்போக்கு வாதிகளின் பித்தலாட்டங்கள்,
சுயநலவாதிகளின் சுரண்டல்கள், இனவெறியாளர்களின் கருகிய
முகங்கள், சமுதாயச்சீரழிவுகள், மறைந்து விட்ட மானிடநேசம்,
ஏழ்மையின் ஏக்கங்கள் எல்லாமே, உண்மையை தோலரித்துக்
காட்டி, சத்தியம் செய்கின்றன. இந் நூலுக்கு தமிழ் கூறும்
நல்லுலகில் தலை நிமிர்த்தி நிற்கும் கவிஞனொருவன்,
அணிந்துரை வழங்கியுள்ளான்.

இலங்கை கிராமத்து முஸ்லிம்களின் பழமொழிகள்
- ஒரு ஆய்வு -

நாட்டாரியல் ஆய்விற்கு மீராஉம்மா நூல் வெளியீட்டாளர்
தொடர்ந்து செய்துவரும் சிறந்த பங்களிப்பில், இவ்வாய்வும்
தனித்துவமானதொன்றாகும்.

இந்நூல், பல சீரமங்களுக்கிடையில் முஸ்லிம்களின் பழமொழிகள் பற்றி, ஜனாப். முத்துமீரான் தொடர்ந்து பல வருடங்கள் களையாது செய்த களப்பணிகளின் சிறந்த பங்களிப்பாகும். இலங்கையில் இதுவரை எந்தவொரு நாட்டாரியல் ஆய்வாளனும் தொட்டுப்பார்ப்பதற்கும் தயங்கிய இப்பணியை, கட்டுக்கோப்போடு, வெந்ததும் வேகாததுமாகச் செய்யாது, நன்றாக ருசிபார்த்து, ஆற அமர அழகாக சப்பணமிட்டு உட்கார்ந்து சாப்பிடசமைத்து முந்நூறு பக்கங்களில் அளித்துள்ளார். எழுதப்படாத சமூக விதிகளை எழுத்தில் வடிவமைத்துள்ள முத்துமீரானின் இவ்வாய்வு நூல் பல்கலைக்கழக முதுகலை, இளங்கலை மாணவருக்கும், பள்ளி மாணவருக்கும் தொடர்ந்து இப்பணியில் ஈடுபட ஏணியாகுமென்பது எங்கள் அசையாத நம்பிக்கை.

ஒரு கிராமம் அழுகின்றது

சமகால வாழ்வியல் பிரச்சினைகளோடு, சமுதாயத்தின் அலங்கோலங்களையும், எழிற்காட்சிகளையும் அவர்கண்டு பேசிய மக்களின் பேச்சு மொழியிலேயே சமுதாய உணர்வோடு நெஞ்சை அழுத்திப் பிழியும் சோககீதங்களான பத்து சிறுகதைகளை இந்நூலில் தந்துள்ளார். முத்துமீரானின் சமூக பொறுப்புணர்வின் கலை வடிவங்களான இச் சிறுகதைகளில் அவரின் மொழி வீச்சையும், உணர்ச்சி பூர்வமான வர்ணனைகளையும், மக்களின் வாழ்க்கையை உற்றுப்பார்த்து உள்வாங்கி, வெளிப்படுத்தும் அபாரமான லாவகத்தையும் தரிசிக்கலாம்.

மீரா உம்மா வெளியீட்டாளர்கள்,
'பேர்ள்'
நிந்தவூர்,
ஸ்ரீ - லங்கா.

எஸ். முத்துமீரான்

208

குநீப்பேடு:

முத்துமீரான் முத்தமிழ்க் கடலில் முதிர்ந்த முத்து. இலங்கை இலக்கிய வானத்தின் தங்கத் தாரகை. கவிதை, சிறுகதை, நாடகம், கட்டுரை என்று இலக்கியத்தின் சகல துறைகளிலும் முத்திரை பதித்தவர்.

பேராசிரியர் டாக்டர் கவீக்கோ அப்துல் ரசூமான்
சென்னை 1997.

வாழ்வின் நெளிவு சுளிவுகளை, உற்றுநோக்கும் ஆர்வத்தையும், ஏழைகளுக்காகவும், ஒடுக்கப்பட்டவர்களுக்காகவும் இரங்கும் மனிதாபிமானத்தையும், உண்மையும், நீதியும் தழுவிய ஒரு சமுதாயத்தை உருவாக்கும் வேட்கையினையும் முத்துமீரான் சிறுகதைகள் வாயிலாகக் கண்டு கொள்ள முடிகிறது.

பேராசிரியர் சீ. தீவ்லைநாதன்
தமிழ் துறைத் தலைவர்,
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்.
பேராதனை. 24.04.1993.

கவிஞர் முத்துமீரான் கொட்டும் போர்ப்பறை ஓசை, காற்றின் பிடரிகள் சிலிர்க்க உலாவருவதை, வார்த்தைகள் வியூகம் அமைப்பதைக் கம்பீரமாக அறிவிக்கும் கவிதைகள் மீண்டும் ஒரு பட்டுக்கோட்டையாரை நம் கண்ணெதிரே கொண்டு வந்து நிறுத்துகிறது.

பேராசிரியர் டாக்டர் கவீஞர் துமிழன்பன்
சென்னை - 1993.

முற்போக்குச் சிந்தனை, மனிதநேயம், அன்பு ஆகிய உயர் பண்புகளை தனது எழுத்துக்கள் மூலம் வலியுறுத்துவதில் ஆர்வம் காட்டுகிறார் முத்துமீரான்.

முதுபெரும் எழுத்தாளர் வல்லிக்கண்ணன்
சென்னை - 1993.